

May Mẫn Được Chàng Yêu

Contents

May Mẫn Được Chàng Yêu	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	14
4. Chương 4	20
5. Chương 5	26
6. Chương 6	32
7. Chương 7	38
8. Chương 8	43
9. Chương 9	47
10. Chương 10	53
11. Chương 11: End	62

May Mẫn Được Chàng Yêu

Giới thiệu

Nghe nói, mọi người bên ngoài nói nàng không phải hoàng hoa khuê nữ. Nghe nói, mọi người bên ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/may-man-duoc-chang-yeu>

1. Chương 1

Bịch một tiếng, bức tranh điêu khắc Bát Tiên cát tường lung lay, cánh cửa vô cùng cũ kĩ, bị người ta thô lỗ đẩy ra, sau đó đập vào mặt tường, lại bắnnghịch trở về.

Người mở cửa đứng im tại chỗ, bị cánh cửa bắn trở lại đập vào cánh tay.

“Ôi!” Người nọ vì không để khay trà trên trên tay bị đổ, đành phải cố gắng chịu đau.

Tiếng vang trong chảo của chén và khay chạm vào nhau cùng với tiếng bước chân nặng nề của người, hướng về bộ cửa sổ bên thư trác (bàn đọc sách) đi tới, người nọ kêu một tiếng, đem cái khay trên tay để lên đồng sách đang chất đầy trên bàn.

Mà vẫn ở trong phòng, Lưu Tĩnh Minh ngồi trước thư trác, từ lúc cửa bị mở ra, đến lúc bức đồ rơi xuống, nàng hoàn toàn coi như không nghe thấy gì, thần sắc tự nhiên, ngay cả nửa điểm phản ứng cũng không, chứ đừng nói ngẩng đầu lên nhìn.

Bởi vì cứ cách hai ba ngày lại phải nghe thanh âm đập cửa này, nàng sớm đã thành thói quen, nên cũng không giật mình sợ hãi.

Người đứng ở bên cạnh bàn, nhìn Lưu Tĩnh Minh hoàn toàn không có phản ứng, đợi một lúc, mới nhin không được lên tiếng gọi, “Tiểu thư...”

Nghe được tiếng gọi, Lưu Tĩnh Minh đang chuyên tâm đọc sách mới ngẩng đầu nhìn lên, nhìn người đứng ở bên cạnh bàn bĩu môi, tỳ nữ Linh Đan về mặt tức giận, ủy khuất.

“Chuyện gì?” Như Linh Đan mong muốn, Lưu Tĩnh Minh tạm thời chú ý đến nàng.

“Tiểu thư, em thật bị tức chết mà!” Diện mạo đáng yêu Linh Đan thở phì phì la hét.

“Oh?” Lưu Tĩnh Minh thản nhiên, xem như hưởng ứng.

Tiếp theo nàng hoàn toàn không nề mặt, lại cúi đầu đọc sách.

“Tiểu thư, cô như thế nào hoàn toàn không hỏi em vì sao tức giận?”

Linh Đan mắt thấy tiểu thư lại vui đầu vào trong sách, vươn tay kéo ống tay áo Lưu Tĩnh Minh, muốn lần nữa để cho tiểu thư chú ý tới nàng.

Lưu Tĩnh Minh vẫn cúi đầu, mắt không dời khỏi sách. “Còn có thể có chuyện gì? Không phải lại là những chuyện nhỏ như hạt vừng.”

Lưu Tĩnh Minh trong lòng không khỏi thở dài.

Thật sự đôi khi nàng cảm thấy mình lúc trước đem tên Linh Đan đặt cho nàng là làm hư nàng, để nàng giống viên linh đan, cả ngày đình đình đang đang nói, không một khắc an tĩnh.

Linh Đan đem trà ngâm vào trong chén sứ men xanh, miệng lầm bầm, “Chỉ có tiểu thư cảm thấy là chuyện nhỏ.”

Lưu Tĩnh Minh không tiếp lời, trong lòng nghĩ, vốn là chuyện nhỏ chứ sao.

“Đại phu nhân thật sự là quá xấu tâm rồi, qua nhiều năm như vậy mà vẫn có ý định phá hủy hôn sự của tiểu thư, chung quanh lại toàn những tam cô lục bà, nói những lời bịa đặt.” Linh Đan đem cái chén đưa đến trước mặt Lưu Tĩnh Minh.

Lưu Tĩnh Minh biết rõ cha nàng – Lưu Trấn trước khi lấy vợ, thường tới Hoa Lâu nghe Thôi Tú Tú hát.

Mà sau khi về làm thiếp, Thôi Tú Tú sinh Lưu Tĩnh Minh không lâu, Lưu Trấn chính thức cưới nữ nhi của Thành Tây tửu thương (thương nhân chuyên buôn bán rượu) – Tạ Bảo Châu làm vợ.

Tạ Bảo Châu ở nhà mẹ đẻ chính là thiên kim tiểu thư được nuông chiều từ bé, cha mẹ trong nhà đối với nàng mà nói chỉ có cưng chiều thêm, dưỡng nàng thành tính khí cao ngạo.

Tạ Bảo Châu gả vào Lưu gia, làm sao chấp nhận được tâm tư trượng phu hoàn toàn đặt ở trên người tiểu thiếp, đối với mình lại không có chút cảm xúc gì, trong lòng bất bình nàng chỉ có thể tìm mọi cách làm khó mẹ con Thôi Tú Tú, muốn vờ giễu cợt, đều lấy họ để phát tiết bất mãn trong lòng.

Nhưng ngại sự quan tâm thương yêu của Lưu Trấn đối với mẹ con Thôi Tú Tú, nàng cũng không thể làm ra chuyện gì đối với hai mẹ con, chỉ có thể ở ngoài miệng chiếm tiện nghi mà thôi.

Kể từ đó, nàng càng thêm thù hận với mẹ con Thôi Tú Tú, coi như cái đinh lớn trong mắt.

Năm ấy Lưu Tĩnh Minh mười hai tuổi, Lưu Trấn muốn đến Tương Giang mở thêm một tiệm cơm nữa, cũng không biết vì cái gì, đem Thôi Tú Tú dẫn theo, không nghĩ tới, bọn họ lại bị nhiễm bệnh dịch ở Tương Giang.

Cuối cùng lại lần nữa trở về Lưu gia, là hai hũ tro cốt, ngay cả gặp mặt người nhà lần cuối cũng không thể.

Tạ Bảo Châu từ lúc gả đi, đến khi Lưu Trấn qua đời, trong lòng hắn cũng chỉ có một người là Thôi Tú Tú, mà nàng từ một thiếu nữ mong chờ được trượng phu thương yêu, đến lúc trở thành quả phụ, cũng chưa bao giờ từng ở trong lòng trượng phu, điều này làm nàng sao có thể không oán, không hận?

Không thể nào giải quyết oán hận, nàng liền lấy Lưu Tĩnh Minh được Lưu Trấn cùng Thôi Tú Tú cưng chiều khi còn sống để phát tiết.

Năm ấy nàng đem Lưu Tĩnh Minh mười hai tuổi đuổi ra khỏi khuê phòng hoa mỹ thư thích, đến ở trong một tiểu viện cũ kĩ nằm trong một hậu viên heo lánh nhất, chỉ cho nàng dẫn theo một tỳ nữ, cuộc sống chi tiêu cũng cố ý phóng túng bọn hạ nhân khi dễ đại tiểu thư Lưu gia, muốn cho Lưu Tĩnh Minh phải đau đớn.

Sau khi qua đời qua đời, Lưu gia mất đi chỗ dựa Lưu Trấn trừ Lưu Tĩnh Minh, cũng chỉ cùng Tạ Bảo Châu sinh nữ nhi Lưu Chức Vân, cũng không có con kế thừa gia nghiệp, mà gia nghiệp to như vậy lại vội không có người tiếp quản.

Vì thế Tạ Bảo Châu khôn khéo nhân cơ hội cố ý bài trừ Lưu Tĩnh Minh, muốn đem con thứ của huynh trưởng mình Tạ Chấn Thanh tiến vào Lưu gia, đem hết thầy buôn bán làm ăn giao cho cháu ngoại của mình trông coi, lại lo lắng sau khi Lưu Tĩnh Minh lập gia đình, vị hôn phu sẽ có cơ hội nhúng tay vào sản nghiệp Lưu gia, cho nên hắn ác ý sai người tâm phúc tung lời đồn bắt lợi với Lưu Tĩnh Minh, khiến cho hôn nhân của nàng không có người đến tìm hiểu.

Chính nàng cũng cố ý nói bậy đối với những thương nhân sinh ý với Lưu Tĩnh Minh, ý định không cho nàng có chỗ dựa tốt, để phục thù Thôi Tú Tú từng độc chiếm sung ái của Lưu Trấn.

Còn Lưu Chức Vân, bị ảnh hưởng của mẫu thân, đối Lưu Tĩnh Minh hơn nàng hai tuổi cũng nhìn không vừa mắt. Bởi vì từ khi nàng biết nhận thức, rõ ràng cảm giác được, phụ thân chỉ yêu thương Lưu Tĩnh Minh, đối với nàng cũng chỉ lãnh đạm. Cho nên nàng từ khi còn nhỏ tuổi, đã cừu thị (căm hận) tỷ tỷ cùng cha khác mẹ.

Lớn hơn, nàng càng thêm ghen tị Lưu Tĩnh Minh trời sinh đã đoan trang, mà nàng bất luận ăn vận như thế nào, đều không thể xinh đẹp hơn Lưu Tĩnh Minh, làm cho nàng đối với Lưu Tĩnh Minh lại thống hận không thôi.

Đi theo chủ tử bị hai nhân vật trong yếu trong Lưu gia chán ghét, Linh Đan cũng đã chịu không ít ủy khuất, nhưng nàng là đứa nhỏ thành thực, vẫn trung thành và tận tâm với Lưu Tĩnh Minh, đau lòng vì tiểu thư không được đối đãi công bằng.

Lưu Tĩnh Minh đưa tay nhận chén của Linh Đan, đưa lên miệng thổi thổi, cái miệng nhỏ nhắn hớp một ngụm.

“Cũng không phải lần đầu nghe được... Nghe lâu như vậy, người như thế nào còn không có chết lặng, vẫn còn tức giận được? Ta thấy người về sau nên đổi tên thành Khí Bao Hảo cho rồi.”

Ừ, tuy rằng không phải là trà ngon, bắt quá trời thu mát mẻ, sau giờ Ngọ có một chén trà nóng, cũng là xem như một loại hưởng thụ.

Lưu Tĩnh Minh thực dễ dàng thỏa mãn, cho dù chỉ là loại trà bình thường, cũng có thể làm cho nàng uống thật cao hứng.

“Tiểu thư, cô không biết, em vừa mới trên đường đi giúp cô mua giấy ” Linh Đan đang định đem sự tình nói tiểu thư nghe, lời đã bị đánh gãy.

“Giấy đâu?” Lưu Tĩnh Minh nghe được mua giấy, mới phát giác Linh Đan cũng không có đem giấy vào, lập tức cắt đứt lời Linh Đan nói, hướng nàng hỏi giấy.

Bị Lưu Tĩnh Minh hỏi, Linh Đan sững sốt một chút, thế này mới nhớ đến, nàng vì nghe người ta nói nhảm, lại bị khí tức xông lên đầu, mà tay không trở về đây.

Nàng lập tức giả bộ đáng thương, “Tiểu thư, em đã quên mua...”

Lưu Tĩnh Minh tức giận nhìn Linh Đan giả bộ đáng thương, “Một chút cũng không chú ý! Đợi ra ngoài chuyển nữa, nếu không mua trở về, cẩn thận ta đem người hầu hạ nhị tiểu thư.” Nàng ý định hù dọa Linh Đan.

“Tiểu thư, em không cần đi hầu hạ nhị tiểu thư! Em không cần...” Nói đùa, nếu nàng thật sự đi hầu hạ nhị tiểu thư, khẳng định không đến hai ngày sẽ bị chỉnh cho thâm.

“Vậy người nên cẩn thận một chút cho ta.” Kỳ thật Lưu Tĩnh Minh mới không dám đem Linh Đan cho người ta. Tuy rằng hơi ầm ĩ lại hay mơ màng, bắt quá nàng lại thấy đáng yêu.

“Dạ.” Linh Đan vội vàng đáp, sau đó lần nữa kéo nàng về chuyện chính. “Tiểu thư, em vừa rồi còn chưa nói xong!”

Linh Đan lập tức bắt đầu nói, “Khi đó em vừa đến quầy bán trà hoa, nghe được bà vú nhị tiểu thư ở cùng biệt phủ các mama nói...” Nàng đem chuyện xảy ra trên đường nói cho tiểu thư nghe.

“Mặc kệ bọn họ nói đi, dù sao chuyện của người khác, chúng ta cũng không quản được.” Lưu Tĩnh Minh đáp lời, trên tay lại lật trang sách.

“Tiểu thư, nói vậy hơi quá đáng, các nàng nói cô không ở yên trong khuê phòng, chưa xuất giá đã làm điều xằng bậy!” Linh Đan đem chuyện nghe được một hơi nói ra.

Trước kia các nàng nhiều nhất cũng chỉ nói tiểu thư tính tình không tốt, mực vô tôn trưởng (ý là trong mắt không có người bề trên), bộ dạng bình thường, nhưng bây giờ lại tồi tệ hơn, dĩ nhiên bôi nhọ danh tiết tiểu thư!

Chỉ là lúc trước đây, những lời đồn đãi không thật kia cũng đã dọa lui rất nhiều người muốn đến cầu thân, nay lại thêm lời đồn đãi nữa, xem ra việc tiểu thư được gả ra ngoài là không có khả năng...

“Phải không?” Nghe xong lời Linh Đan nói, Lưu Tĩnh Minh từ chối cho ý kiến, trong lòng cũng không chút động, dường như là Linh Đan đang nói chuyện người khác vậy.

“Tiểu thư, cô vì cái gì một chút cũng không tức giận? Bọn họ...” Linh Đan thấy Lưu Tĩnh Minh hoàn toàn không phản ứng, không khỏi nóng nảy đứng lên.

“Linh Đan, ta đã nói rồi, không cần thiết vì người khác mà ảnh hưởng đến tâm tình của mình, sống thật vui vẻ không phải tốt sao?” Lưu Tĩnh Minh bị Linh Đan làm cho không thể tiếp tục đọc sách, rốt cục ngắt đầu lên.

Có lẽ là bởi vì mất đi cha mẹ khi tuổi còn quá nhỏ, cho nên nàng không còn... không còn cảm thấy thương tâm nữa?

Cho nên làm gì phải suy nghĩ quá nhiều, vui vẻ quan trọng hơn, không phải sao? Nàng thực không hiểu vì cái gì Linh Đan muốn mình biến thành một tiểu lão bà, ngày nào cũng quan tâm hết chuyện này chuyện kia.

“Nói đi, tức giận thì như thế nào? Mất hứng thì phải làm thế nào đây? Còn không phải bất lực.” Nàng đem sự thật nói Linh Đan biết.

“Nhưng là... Lúc này những lời đồn đại kia không quan trọng, quan trọng là danh dự của cô đó!” Linh Đan vẫn là không thể bỏ qua được chuyện này.

Nhìn Linh Đan, Lưu Tĩnh Minh thật không biết nên khuyên nàng như thế nào.

Nếu cùng nàng nói không thông, Lưu Tĩnh Minh cũng không muốn phí lời... không bằng để thời gian mà đọc sách, hoặc là thuê hoa kiếm chút tiền sinh hoạt.

“Đừng nói nữa, người ra ngoài đi. Cho người về phòng nghỉ ngơi hoặc là đi tìm Tiểu Thiển nói chuyện, đừng ở chỗ này phiền ta.”

“Tiểu thư...” Linh Đan cảm thấy thực ủy khuất, nàng là vì quan tâm tiểu thư, sao tiểu thư lại đuổi nàng đi?

“Được rồi được rồi, đi ra đi!” Không hề nhìn Linh Đan, Lưu Tĩnh Minh lại cầm lấy quyển sách.

Linh Đan nhìn tiểu thư, tiểu thư kiên quyết không quan tâm nàng, đành phải theo lời lui ra.

Đợi đến khi nghe được tiếng đóng cửa, Lưu Tĩnh Minh mới đóng lại quyển sách, nhẹ nhàng đặt ở một bên.

Nàng chậm rãi đứng lên đi đến phía trước cửa sổ, nhìn cây bạch thụ ngoài cửa sổ, trong lòng nghĩ đến chuyện Linh Đan vừa nói...

/! Chương sau có H

“Ừm... A...” Tiếng kêu kiều nhuỷễn cùng tiếng thở gấp vang lên trong đêm.

Mái tóc dài đen bóng như suối nước, xoa ở trên đệm giường hỗn độn.

Khuôn mặt mỹ lệ đầy mồ hôi, như là đang chịu đựng thống khổ vô cùng, mày ngài nhẹ chau lại, đầu đặt trên gối, đôi môi hồng nhuận hé mở không ngừng bật ra tiếng kêu kích thích.

Nàng nắm chặt đệm giường, kéo căng, hỗn loạn phát tiết trên người hưởng thụ kích tình quá độ.

Thân thể lỏa lồ cong lên, nàng đem hạ thân nâng cao lên, giữa hai chân nghênh đón vật nam tính từng chút va chạm, thân hình tuyết trắng không ngừng đưa đẩy với nam nhân.

Trong cơ thể không ngừng chảy ra chất lỏng, làm cho nam nhân đưa vào càng thêm lưu loát, chỗ ái ân không ngừng truyền ra những tiếng tục tĩu.

Từ phía sau, một đôi tay ngăm đen rắn chắc, hướng đến bộ ngực tuyết trắng của nữ tử, dùng sức nắm lấy kịch liệt xoa bóp hai bên căng tròn, lực đạo to lớn, nhũ hoa bị hấn nắn bóp làm đứng thẳng.

“A a...” Tiếng thở dồn dập, thân thể trắng nõn bắt đầu run rẩy.

Nam nhân mãnh liệt ra vào, nàng rơi vào tình trạng vui sướng

Nam nhân cường tráng ở trên người nàng, sau vài lần ra vào mạnh mẽ, gằm nhẹ đem vật to lớn nhanh chóng rút ra khỏi hoa huyết chặt khít, bàn tay to khuấy động, lập tức bắn ra dòng dịch thể, hất tới cái bụng bằng phẳng và bộ ngực mềm mại của nàng...

Nam nhân khắp người đầy mồ hôi, nàng nửa người nằm trên ngực rộng lớn của hấn, nghiêng đầu, tai đặt ở trên ngực trái, nghe tiếng tim đập trầm ổn bình tĩnh của hấn.

Bàn tay nhỏ bé tinh nghịch, nhẹ nhàng vuốt ve ngực hấn, dùng thanh âm kiều mị nói, “Người biết không?”

Trải qua quan hệ thân mật vừa rồi, Lưu Tĩnh Minh toàn thân vô lực, nhưng cũng không cảm thấy quá mệt mỏi, vẫn còn có tinh thần cùng nam nhân nói chuyện.

“Nàng chưa nói, ta làm sao biết?” Hấn nhắm hai mắt, bàn tay to nhẹ nhàng xoa bộ ngực tròn của nàng, tâm tình thoải mái hỏi lại nàng.

Nàng cười hì hì, khẽ nâng người lên, khuỷu tay chống trên ngực hấn, nhìn mặt hấn. “Hôm nay Linh Đan ra ngoài trở về lại tức giận.”

“Ồ? Lại nghe được chuyện gì?” Hấn mở mắt ra, nhìn Lưu Tĩnh Minh nằm trên người hấn.

“Người trả lời ta trước, người chắc chắn lúc người tới đây, thật sự không có người nhìn thấy?” Lưu Tĩnh Minh dùng ngón tay chỉ khi khoe miệng hấn cong lên rõ ràng.

“Đương nhiên. Với thân thủ của ta, có ai có thể thấy thân ảnh của ta?” Lúc nói chuyện, trong mắt hấn hiện lên một tia dị quang, bất quá ánh mắt hấn cũng không có dời khỏi khuôn mặt nàng.

Nguyên bản hấn nhìn đôi môi gợi cảm của Lưu Tĩnh Minh, khi hấn nói chuyện, ánh mắt thoáng nhìn phía trước, vừa vận bắt gặp dị quang muốn che giấu.

Nàng cùng hấn bốn mắt nhìn nhau, quan sát thần sắc hấn chưa từng biến hóa như vậy.

Không sai, hần từ nhỏ đã được danh sư chỉ dạy võ thuật, mặc dù không dám nói là số một số hai, nhưng ở trong triều tuyệt đối có thể đứng hàng ba bốn, cho nên hần nói chưa từng cho người khác nhìn thấy, là không có khả năng cho người khác nhìn thấy.

Lưu Tĩnh Minh suy nghĩ, mới chậm rãi mở miệng.

“Ta nghĩ... Tin tức lần này không phải do đại nương ta làm.” Nàng nhấc chân lên, vòng qua eo hần, ình nằm hoàn toàn trên người hần.

“Là người! Đúng hay không?” Ngón tay nàng chọc chọc lên vòm ngực rắn chắc của hần.

Nghe vậy, nam nhân cười nhưng không nói.

Hần dám làm, sẽ không sợ cho nàng biết.

Lời đồn đãi này quả thật là hần tung ra. Nếu hần trong thời gian ngắn không thể cưới nàng, vì vậy để ngăn chặn những người khác hi vọng, hần chỉ có thể dùng biện pháp hạ lưu đó để bảo vệ tiểu nữ nhân yêu mến của mình.

“Đồ xấu xa! Bây giờ thì đúng như ý ngươi rồi, ta thấy sau này thật sự sẽ không có người tới cửa cầu hôn nữa.” Lưu Tĩnh Minh trên mặt hoàn toàn không có dấu hiệu tức giận, ngược lại thấy nhõm nhõm hơn.

Dù sao cho tới bây giờ nàng không hề để ý cách nhìn của người ngoài đối với nàng.

Truyền ra lời đồn đãi này, đổi lại là khuê nữ nhà khác, không biết sẽ khổ sở thế nào; Phát sinh với nàng, nàng cũng chỉ cười nghe.

“Cho nên ta phải cố gắng, ủy khuất một chút, cưới nàng về nhà.” Hần đối với Lưu Tĩnh Minh xinh đẹp động lòng người trước mặt này không có biện pháp, chỉ cần nàng một ngày chưa gả cho hần, hần một ngày không thể yên tâm.

Hần luôn luôn không hiểu nàng suy nghĩ cái gì, trừ bỏ vấn đề đang định giải quyết, nàng cũng chưa từng nói ra, rõ ràng không coi trọng hần.

“Ta mới không cần gả cho người đó! Ta vừa không thông minh cũng không dịu dàng, tính cách lại không tốt, vạn nhất người cưới ta về sau đó ghét bỏ ta, ta đây làm sao bây giờ?” Nàng cong lên đôi môi đỏ hồng, cố ý tự hạ mình để cự tuyệt lời cầu hôn của hần không biết đây là lần thứ mấy.

“Thật không có lương tâm, ta khi nào ghét bỏ nàng?” Bàn tay to lớn của hần vỗ vào cái mông của nàng.

Biết rõ nàng chỉ luôn cự tuyệt, hần vẫn nhất nhất cùng nàng tranh cãi.

“Ai nha... Đau!” Thân mình nàng ở trên người hần cọ cọ, liếc hần một cái, miệng kêu đau.

Bởi vì của nàng động đậy, hai bầu ngực cọ xát vào hần, làm cho khiến hần cảm nhận được sự mềm mại, cũng miễn cưỡng phát hiện nhũ hoa của nàng đã đứng thẳng.

Đôi chân trơn mảnh của nàng cũng làm loạn bên dưới hần, làm cho ham muốn của hần lần nữa bộc phát.

Lưu Tĩnh Minh từ đầu đến chân đều dán chặt lấy hần, cảm nhận được cảm giác của hần, nàng càng cố ý dùng da thịt bên đùi, cọ xát vào vật cứng rắn của hần đã vô cùng nóng.

“Gả cho ngươi, mỗi ngày ngươi đều nhìn thấy ta, ngươi sẽ không biết quý trọng.” Nàng nghiêng đầu, mắt nhìn vật đó của hần.

Nàng lớn mật đưa tay cầm vật nam tính của hần, chậm rãi vuốt ve.

Nhìn nàng như một yêu nữ mỹ hoặc lòng người, dâm dăng lại xinh đẹp, thể xác và tâm hồn hần hoàn toàn nhảy múa theo nàng rồi.

“Ai nói? Ta sẽ đem nàng trở thành ngọc thạch trân quý nhất, mỗi ngày đều nâng niu ở lòng bàn tay.” Hần bị nàng âu yếm thoải mái không thôi, ánh mắt sâu lắng, tràn ngập tình dục.

Hần sớm bị vẻ quyến rũ đa tình của nàng bắt giữ, mà nàng không giống với những nữ tử đương thời, ý nghĩ kì lạ và hành động rất lớn mật, tâm của hần càng bị nàng mê hoặc.

Tay hắn từ phía sau hông của nàng thăm dò giữa đùi nàng.

Nàng một cước chuyển tư thế lên ngang thắt lưng hắn, để hắn có thể dễ dàng đụng chạm đến hoa thần ướt át, mềm trơn của nàng.

Bởi vì hoan ái trước đó không lâu, dục vọng giữa hai chân nàng chưa hết, cho nên hắn có thể thông thuận đem ngón tay đút vào hoa huyết của nàng.

“A...” Tay hắn ở trong cơ thể nàng nhịp nhàng kéo ra đưa vào, làm cho nàng khẽ ngo nguẩy cái hông, theo động tác của ngón tay hắn.

Nơi nhỏ hẹp bị ngón tay thô ráp của hắn dồn nén, làm cho hai bên của nàng cùng hắn ma sát.

Nàng cúi đầu, hướng đến cái miệng của hắn, vươn cái lưỡi liếm cánh môi hắn.

Hắn hé miệng, vươn lưỡi ra cùng nàng dây dưa, nhưng lưỡi nhỏ của Lưu Tĩnh Minh lại cự tuyệt sự đụng chạm của hắn, cố ý lui về phía sau đem lưỡi thu hồi.

Cứ như vậy, nàng lần nữa đùa hắn.

Vài lần sau, không thể thỏa mãn, nam nhân trả thù, đem ngón tay đang xâm nhập hoa huyết của nàng rút ra, không hề âu yếm nơi chật trơn đó nữa.

Bỗng nhiên mất an ủi, hoa huyết trống trơn, làm cho Lưu Tĩnh Minh không thuận “ưm” một tiếng.

Nàng không trêu đùa ham muốn của hắn nữa, đem cái lưỡi hồng nhật mềm mại, thăm dò trong miệng hắn.

Nam nhân hài lòng hút lấy cái lưỡi mềm mại nàng chủ động đưa vào trong miệng, chiếm đoạt ngọt ngào trong miệng nàng, bàn tay to một lần nữa đưa vào giữa hai chân nàng, dùng đầu ngón tay tìm kiếm nơi mềm mại của nàng.

Bởi vì đã phát tiết qua một lần, cho nên hắn cũng không gấp gáp, từ từ vuốt ve thân thể nàng

Hắn nâng lên nửa người trên của nàng, làm cho nàng thoáng di chuyển, ngồi ở trên bụng hắn, nắm lấy một bên ngực nàng, há miệng ngậm lấy một bên nhũ hoa.

Môi hắn nhắm nháp nhũ hoa hồng nhuận, bàn tay nhào nặn hai bên trắng tròn, cẩn thận liếm mút đến sưng đỏ, quay đầu sang bên đây khác, bình đẳng hai bên, đến hai bên đều dính một mảng ướt át.

Nước hai bên nhũ hoa lấp lánh, tựa như quả mâm xôi chín chần mê người.

“A ưm....” Nàng ngồi trên bụng hắn, ngẩng đầu lên hưởng thụ sự liếm láp trước ngực của hắn, tóc dài xỏa xuống, sợi tóc mềm nhỏ không ngừng nhẹ gãi da thịt hắn, giữa hai chân tràn ngập chất lỏng mà nàng lại vận vẹo, khiến bụng hắn trơn trượt.

Bỗng nhiên hắn mạnh mẽ hút lấy nhũ hoa nàng, giống như muốn dùng sức nuốt chửng lấy nàng, làm cho nàng đau đớn nhưng lại cảm thấy khoái ý.

Phối hợp ngoài miệng, hắn rút ra ngón tay chôn ở giữa hai chân nàng, để cánh hoa nhỏ nhỏ của nàng đang ẩn nấp liền nổi lên, dùng sức xoa nắn.

“A...” Nàng toàn thân run rẩy, hoa huyết nhanh chóng co rút lại, nhưng là lại làm cho nàng cảm thấy càng mãnh liệt hư không.

Nàng chống đỡ thân thể, một tay chống bên thắt lưng hắn, một tay đưa vào dưới hông, cầm vật nóng bỏng của hắn, đem nó nhắm ngay vào hoa huyết của mình.

Nàng đem cái hông ngồi áp xuống phía dưới, vật nam tính lập tức gạt mở cửa huyết, tiến vào bên trong.

Hắn ung dung đưa tay để ở sau ót, nhìn ham muốn của mình nắm trong tay nữ nhân trên người, chủ động giữ lấy hắn.

“A a...” Nàng buông ra thứ thô trường khỏi bàn tay nhỏ bé, hai tay chống đỡ trên bụng rắn chắc của hắn, đem chính mình đẩy xuống phía dưới, đưa lửa nóng từng tác dâng vào trong cơ thể.

Vật nam tính từ cửa huyết chen sâu vào bên trong, đem nàng giữ chặt hoàn toàn, tràn ngập trong cơ thể của nàng.

Sau khi hắn hoàn toàn đưa vào trong nàng, bắt đầu ra vào, chậm rãi cử động vật đang đứng thẳng, hắn nhận thức mang đến cho nàng khoái cảm.

Dần dần, nàng không vừa lòng với tốc độ chậm chạp, tốc độ mộng nàng nhanh hơn, động tác trên bụng hắn tựa như cười ngựa.

Hai bên đẩy đà tròn trịa, theo biên độ động tác của nàng, ở giữa không trung nhảy đánh.

Bộ ngực nhộn nhạo trước mắt, vây quanh vật nam tính của hắn là hoa huyết chặt khít ẩm ướt, cùng vẻ mặt mê say của nữ nhân, làm cho hắn hưởng thụ kích thích của thân thể đến vô cùng.

Hơi thở của hắn dần dần hỗn loạn, không thể duy trì bình tĩnh, nhịn không được nâng lên cặp mộng cường tráng hướng về phía trước chuẩn bị, thời điểm nàng chìm xuống, vật cứng rắn của hắn mãnh lực đưa lên không thôi.

Động tác càng ngày càng cuồng dã, bên trong phòng tràn ngập tiếng rên rỉ cùng gầm nhẹ của bọn họ, bọn họ ở trên người lẫn nhau tìm kiếm sự vui thích cuối cùng.

Từ nơi bọn họ ân ái không ngừng truyền ra thanh âm đung chạm thân thể, mãnh liệt khoái cảm cùng nhiệt độ cơ thể của bọn họ dần dần tăng lên, chảy ra lượng lớn mồ hôi.

Lưu Tĩnh Minh ở trên bởi vì kịch liệt pháp phòng, toàn thân toát ra mồ hôi li ti, mồ hôi lăn xuống bụng của nàng, hòa vào nhiệt dịch từ cơ thể nàng chảy ra, lại lưu tiết ở hạ thân nam nhân trở thành một mảnh dính trơn.

“A ” Rốt cục, khi hắn dùng một kích với nàng, cả người run lên, ngã vào ngực hắn, đạt tới cao trào.

Hắn dùng lực bắt lấy khe mộng của nàng, rất nhanh hướng về phía trước, thẳng tiến hoa huyết của nàng co rút lại không thôi, đem ái dịch từ nơi sâu nhất của nàng không ngừng chảy ra, vương đầy xung quanh.

“n ” Hắn ngẩng đầu lên, dùng sức bắt lấy nàng, cuối cùng một mãnh lực xuyên vào, đem vật nam tính chôn sâu trong cơ thể nàng.

Hắn kêu rên, cặp mộng khỏe khoắn lay động, đem toàn bộ dục vọng của mình bắn vào nơi sâu kín của nàng...

2. Chương 2

Hắn nhân lúc trời chưa sáng, dẫn hai gã người hầu rời khỏi nơi ở Lưu Tĩnh Minh, theo cửa sau Lưu gia nhẹ nhàng rời đi.

Đoàn người cười ngựa lúc tảng sáng, rất nhanh biến mất không còn dấu vết ở trên đường, chỉ chốc lát sau, bọn họ đi tới trước một đại trạch trắng lợt.

Thị vệ sớm nghe thấy tiếng vó ngựa, đem cánh cửa lớn mở rộng, đợi chủ nhân trở về.

Tốc độ không hề chậm lại, bọn họ giống như cơn gió thúc ngựa vượt qua cửa lớn, cười ngựa thẳng hướng theo chủ nhân, đến cầu thang trước đại sảnh mới dừng ngựa.

Hắn nhanh nhẹn xuống ngựa, đem roi ngựa trong tay giao cho gia nô đứng chờ ở dưới cầu thang, đồng thời nói người hầu thiếp thân, “Các người trở về phòng đi! Nghỉ ngơi một chút rồi theo ta vào cung.”

“Dạ.” Hai gã người hầu giọng đanh thép, chờ hắn khép cửa, mới xoay người tự trở về phòng mình.

Hắn vừa đóng cửa, đã nhìn thấy Ngô tổng quản chấp tay, cúi đầu hành lễ với hắn.

“Tiểu vương gia, ngài đã trở về!” Tuy rằng hiện tại là sáng sớm, trời còn chưa sáng rõ, bất quá Ngô tổng quản vẫn cố gắng mỗi ngày thời gian đều như nhau, dẫn vài tỳ nữ, cùng đợi tiểu chủ tử hồi phủ, chăm sóc hắn cẩn thận.

Nguyên lai nam nhân cùng Lưu Tĩnh Minh triền miên một đêm, là tiểu vương gia Duẩn Khánh vương phủ, Ứng Vành.

“Ừ. Chuẩn bị nước nóng trong phòng ta, ta muốn tắm rửa.” Hấn vừa đi vừa dặn dò.

Trời sáng còn phải vào cung một chuyến, cho nên hấn phải tranh thủ thời gian mà nghỉ ngơi một chút.

”Dạ, lão nô đi gọi người chuẩn bị.” Ngô tổng quản cúi đầu, chờ Ứng Vành trở về phòng, liền bảo gã sai vặt phía sau đi pha nước nóng mang vào.

Gần đây, chỉ cần Ứng Vành ban đêm xuất môn, Ngô tổng quản sẽ ở đây đốt lửa đun nước nóng chờ, bởi vì hấn mỗi lần hồi phủ thời gian đều như nhau.

Ứng Vành vào phòng, bên trong đã có hai tỳ nữ chuyên trách hầu hạ hấn, phúc thân hành lễ.

“Gia, ngài đã trở về!” Hai nàng xinh đẹp, yêu kiều thăm hỏi.

Có thể ở trong phòng hầu hạ chủ tử, trước cũng phải trải qua chọn lựa diện mạo đẹp, dáng người đẹp, thân thể cũng phải trong sạch.

Ở trong phòng hầu hạ, trừ bỏ cuộc sống thường ngày bên ngoài, nếu chủ tử tâm huyết dâng trào, cũng phải bồi chủ tử thị tắm, cho nên đương nhiên chọn người cũng là có ý đặc biệt như vậy.

Nếu chủ tử thích, chính thức dung nạp, vậy thân phận cũng không đến mức hổ thẹn.

Ứng Vành đi đến phía sau phòng, trong đó có một tỳ nữ phong mẫn (đầy đặn) gọi Hồng Thiển, đem cầm bào mặc trên người Ứng Vành cởi ra, bỏ áo bên trong, đến quần của hấn, đem quần áo trên người hấn cởi xuống.

Động tác thân thiết với hấn, làm cho Hồng Thiển rõ ràng ngửi được trên người hấn còn lưu lại mùi ngai ngái của tình ái, cộng thêm thân thể bền chắc tỏa lửa, có lưu lại dấu tay rất nhỏ trong sự kích tình, nàng hiểu được chủ tử lại đi ra ngoài phong lưu khoái hoạt.

Thật không biết mấy ngày nay, là cô nương nhà ai làm tim hấn mê mẩn, để hấn cơ hồ mỗi đêm đều đi ra ngoài?

Hồng Thiển từng trải đời, ngửi được mùi động tình tản mát ra, không tự chủ mà đỏ mặt, thân mình cũng hơi nóng lên.

Vừa vặn Ứng Vành cúi đầu, thấy được Hồng Thiển mặt đỏ lên.”Đỏ mặt cái gì?”

Đây là hai nha đầu hấn từng cho thị tắm, khi hấn nhàm chán, mượn các nàng giết thời gian, chơi đùa?

Bởi vì hai nha đầu này rất có chừng mực, chưa bao giờ bởi vì ở cùng một chỗ với chủ tử, mà làm ra chuyện gì quá bốn phận, cho nên Ứng Vành tiếp tục giữ lại các nàng ở trong phòng hầu hạ.

Rõ ràng nghe được lời đùa giỡn của hấn, Hồng Thiển nhẹ vỗ về bộ ngực quang lỏa của hấn, mắt nhướng lên, tràn ngập xuân ý nhìn hấn.

“Gia... Đã lâu không có chạm qua nô tỳ...”

Mấy ngày nay, số lần Ứng Vành chạm tới các nàng có thể đếm trên đầu ngón tay, nam nhân hưởng qua tư vị các nàng, đối với hấn vẫn là muốn không thôi.

Ứng Vành là nam nhân tham sắc dục, tuy rằng cùng Lưu Tĩnh Minh ở một chỗ hoan ái rất nhiều, bất quá dù sao nàng cũng chưa từng biểu hiện hành vi ghen ghét gì, cho nên hấn thỉnh thoảng vẫn cùng nữ nhân ngày trước ái ân.

Vừa vặn hiện giờ hấn bị Lưu Tĩnh Minh khơi mào dục niệm vẫn chưa hoàn toàn dập tắt, tâm niệm vừa động, phái nam phía dưới liền có phản ứng.

Y phục của hấn bị cởi hết, mà Hồng Thiển lại đem thân thể dán vào trước người hấn, phản ứng tự nhiên của hấn lập tức làm cho nàng cảm nhận được.

Nàng hưng phấn ngồi xổm xuống, quỳ gối trước người hấn, đưa vật bọc phát bùm bùm ở trong tay, mở ra môi đỏ mọng ngậm hấn vào.

Hấn đối bọn nha đầu đương nhiên không có tâm tư thương tiếc gì, một tay giữ lấy cái ót Hồng Thiến, nâng thắt lưng, mạnh mẽ kéo ra đưa vào trong miệng nàng.

Đang lúc hấn đại khai đại hợp, một gã sai vặt đi cùng nha đầu Lục ba vào phòng tắm đổ nước, mở cửa liền thấy cảnh tượng thân mật như vậy, làm nàng nhất thời quên cả kêu lên.

Nhìn nhìn, nàng tình dục khó nhịn, đem thân mình tựa ở khung cửa, đưa tay trấn an trước ngực mình, vỗ vỗ.

“Ừ...”

Ứng Vành nhận thấy được có người, quay đầu nhìn về phía phòng tắm, thấy Lục Ba đang vỗ vỗ mình.

Hấn lộ ra nụ cười tà tứ, sai khiến Hồng Thiến dưới thân, đồng thời đem nửa phần trước phái nam ở trong miệng nàng rút ra. “Đứng lên, đến đây!”

Hồng Thiến theo lời đứng dậy, đem váy của mình vén đến ngang lưng, cởi xuống tiết khổ đã ướt sũng, hai chân mở lớn, đem người nằm trên kỉ trà (loại bàn nhỏ, thấp), mông nhấc lên cao, làm cho tiểu huyết đỏ hồng ẩm ướt của nàng lộ ra.

Ứng Vành không khó khăn vượt ve nàng, tiến lên đem vật nam tính nhắm ngay cửa huyết của nàng, khom lưng một cái, liền tiến thẳng vào trong cơ thể nàng.

Hấn di chuyển cái mông, đưa tay bắt lấy mái tóc dài của Hồng Thiến kéo về phía sau, thân thể nàng cong lên, dễ dàng để hấn di chuyển hơn.

Hồng Thiến bởi vì đã lâu chưa hoan ái, rất nhanh liền đạt tới cao trào, thân mình mềm nhũn, vì thế Ứng Vành vẫn chưa phát tiết, rút ra khỏi cơ thể nàng, xoay người đi về phía Lục Ba đang xui lơ ở phía cánh cửa.

Lục ba đưa tay vào trong quần lót, đưa ngón tay vào huyết kéo ra kéo vào, nhìn thấy của hấn đứng thẳng đang hướng phía mình đi tới, vội vàng đứng dậy.

Tay nàng run run đem quần áo cởi bỏ, kéo quần áo xuống, nghênh về phía trước, đem hai tay đặt ở trên vai hấn, đưa chân lên vòng qua mông hấn, đưa lên chính mình.

Hấn bắt lấy hoa huyết giữa chân Lục Ba, lập tức đem dục vọng của mình cắm vào, hoàn toàn không đợi nàng thích ứng, mà bắt đầu tiết tấu.

Ứng Vành vốn là tính nghỉ ngơi một chút, bởi vì sau khi hồi phủ lại cùng hai mỹ nữ tào loạn hồi lâu, kết quả chẳng những không thể nghỉ ngơi, ngược lại càng mệt mỏi...

Tuy rằng mệt, bất quá hấn vẫn là tinh thần mạnh mẽ, ngồi quan kiệu tiến cung.

Hai người hầu đi theo bên kiệu, hai huynh đệ Mạc Ngôn cùng Mạc Ngữ, vẫn nghe được bên trong kiệu truyền ra tiếng gấp, hai người không khỏi nhìn nhau.

Mạc Ngữ lặng lẽ nói với ca ca Mạc Ngôn, “Gia không phải trở về phòng nghỉ ngơi một lát sao? Đường như có vẻ rất mệt?”

Với thể lực của gia, cùng khí lực cường tráng từ nhỏ được tập võ, theo lý thuyết cho dù một hai ngày không ngủ, cũng không thể lộ ra vẻ mệt mỏi như thế mới đúng.

Huống chi hấn còn hồi phủ nghỉ ngơi chừng hai canh giờ, tinh thần sớm nên khôi phục.

Nhìn đệ đệ, Mạc Ngôn lạnh lạnh đáp một câu, “Người đã quên, trong phòng gia còn có hai nha đầu sao.”

Tính cách Mạc Ngôn cùng Mạc Ngữ bất đồng, hấn bình thường không hay mở miệng nói chuyện, nhưng chỉ cần hấn mở miệng, lời nói ra đều là những lời mỉa mai.

Mà Mạc Ngữ hoàn toàn không giống với hàm nghĩa tên hấn, vừa rắc rối vừa om sòm, giống nhau là mở miệng đều khiến cho người khác nhàm chán.

Bất quá đối với Ứng Vanh mà nói, bọn họ lại cung cấp hẳn không ít lạc thú.

“Đúng nha, ta đã quên chuyện này.” Mạc Ngữ được ca ca nhắc nhở nên nhớ tới, trong phòng gia còn có hai nha đầu thị tẩm.

Theo cổ kiệu đi chưa được hai bước, Mạc Ngữ lại mở miệng, “Lại nói tiếp gia chúng ta thật sự là diễm phúc không cạn, trong phòng có hai nha đầu xinh đẹp hầu hạ, muốn thế nào thì làm thế.”

Kỳ thật Mạc Ngữ cũng không phải hâm mộ thật nhiều, chỉ là nhàn rỗi nhàm chán, ngoài miệng trò chuyện lung tung.

Hắn nhìn ca ca một cái, không được hưởng ứng, tiếp tục bậy bạ.

Dù sao nữ nhân này ở trong gia mắt cũng không phải người quan trọng, chỉ là đối tượng hắn phong lưu thôi.

“Nói về quả phụ xinh đẹp kia! Trọng phu chết không bao lâu, liền leo lên giường gia của chúng ta... Với vẻ này, bọn nha đầu trong phòng sao so được chứ!”

Dọc đường đi hắn cứ như vậy khoe khoang lung tung, cũng không sợ trong kiệu Ứng Vanh nghe thấy.

Đến khi vào cửa cung, Mạc Ngữ bỗng nhiên đem câu chuyện chuyển tới trên người Lưu Tĩnh Minh.

“Bất quá Lưu tiểu thư này tựa hồ có chút bất đồng, chưa từng thấy gia đối nữ nhân nào duy trì nhiệt tình lâu như thế... Cơ hồ mỗi đêm gia đều đến Lưu gia, ta xem Lưu tiểu thư này tuyệt đối có điểm hơn người ”

Mạc Ngôn nghe thấy đệ đệ đem đề tài chuyển hướng về Lưu Tĩnh Minh, vội vàng muốn ngăn cản, nhưng vẫn muộn một bước.

“Nô tài làm cản, vả miệng cho ta!”

Bên trong kiệu truyền ra lời nói lạnh lẽo của Ứng Vanh hắn càng tức giận, khẩu khí lại càng bình tĩnh.

Nghe được lời hắn nói, Mạc Ngữ cả người run lên, lập tức cứng lại tại chỗ.

Ứng Vanh nghe thấy Mạc Ngữ lỗ mãng nhắc tới Lưu Tĩnh Minh, trong lòng bỗng nhiên dâng lên phần hộ mệnh liệt.

Hắn không cho phép có người dùng lời nói khinh bạc, trêu đùa nhục nhã Lưu Tĩnh Minh!

Người hầu nâng kiệu vừa nghe Ứng Vanh nổi giận, lập tức dừng lại.

Mạc Ngữ kinh sợ nghe lệnh dừng sức tự vả miệng, không dám chần chờ, lại càng không dám dừng lại, liên tục vả hai mươi mấy cái, mặt bị đánh đến sưng đỏ, ngay cả khóe miệng cũng chảy máu.

Tiếng vang làm trong lòng mọi người run sợ.

Bọn họ chưa từng thấy tiểu vương gia nghiêm khắc với hạ nhân trong phủ như thế, huống chi hiện tại bị trừng phạt là người hầu hắn luôn luôn tin tưởng.

Ngay cả Mạc Ngôn cũng không dám mở miệng vì đệ đệ cầu tình, chỉ cầu vả miệng có thể làm cho chủ tử nguôi giận, nếu không chỉ sợ Mạc Ngữ sẽ rước lấy họa sát thân.

Rốt cục, trong kiệu Ứng Vanh mở miệng.

“Được rồi. Người lập tức đi Nghĩa Huấn Môn báo danh, hai tháng sau mới được hồi phủ. Khởi kiệu!”

Đây có thể nói là trừng phạt nặng nhất đối với Mạc Ngữ bị chủ tử đuổi về Nghĩa Huấn Môn là có bao nhiêu sỉ nhục! Danh dự của hắn đã bị suy sụp rất lớn!

“Gia...” Mạc Ngữ miệng sưng ngay cả nói đều nói không rõ. Hắn không nghĩ tới gia tức giận đến mức đuổi hắn về Nghĩa Huấn Môn! Hắn nóng vội không thôi, vội vàng muốn mở miệng cầu tình.

Phía sau Mạc Ngôn vội vươn tay giữ chặt hắn, thấp giọng cảnh cáo, “Câm miệng! Hiện tại đừng nhiều lời, cút về Nghĩa Huấn Môn tự mình kiểm điểm lại cho ta, xem chính mình nói sai cái gì!”

Lúc này đúng là Mạc Ngữ không có chừng mực, gia đối với Mạc Ngữ coi như còn lưu tình, không hạ lệnh cho hắn thôi chức, chẳng qua là sai hắn khiển trở về Nghĩa Huấn Môn thụ huấn lại một lần nữa.

Sau, Mạc Ngôn xoay người đuổi theo cổ kiệu đã tiến đến cửa cung, không hề quay đầu lại nhìn về phía đệ đệ kia.

Mạc Ngữ đứng tại chỗ, sau khi nghe lời ca ca nói, đầu óc mới thanh minh, hiểu được chính mình phạm lỗi sai gì.

Hắn cảm kích Ứng Vành vì hắn lưu lại đường lui, cung kính hướng Ứng Vành rồi đi quỳ lễ, mới đứng dậy đi về phía bên phải cửa cung, lập tức đi Nghĩa Huân Môn báo danh, một lần nữa nhận huấn luyện.

Từ xa đã thấy Ứng Vành theo hành lang đi tới, tổng quản thái giám Lâm công công đứng ở trước ngự thư phòng vội vàng tiến lên vài bước, cung kính quỳ lễ. “Tiểu vương gia vạn an.”

Công công cùng các cung nữ ngoài ngự thư phòng cũng nhất nhất quỳ xuống thỉnh an.

“Đều bình thân!” Ứng Vành tay ngăn lại, muốn mọi người đứng dậy.

“Tạ tiểu vương gia.” Lâm công công và đám người lớn tiếng tạ quá, mới từ trên đất đứng dậy, trở lại chỗ.

“Tiểu vương gia, Hoàng Thượng đang chờ ngài. Hoàng Thượng dặn, ngài trực tiếp đi vào, không cần tuyên gặp.” Lâm công công đem ý tứ Hoàng Thượng, báo lại cho Ứng Vành biết.

Hắn biết rõ tiểu vương gia Duẩn Khánh phủ trước mắt là người Hoàng Thượng coi trọng nhất, cho nên chưa bao giờ dám khinh đãi.

“Ừ.” Ứng Vành xoay người đi vào trong phòng.

Hai thái giám đứng cạnh cửa đem hai cánh cửa lớn được điêu khắc hoa văn tinh xảo mở ra, chờ Ứng Vành bước vào thư phòng, mới nhẹ nhàng, vô thanh vô tức đem cửa lần nữa đóng lại.

Ứng Vành bước qua cánh cửa, mới nhìn hoàng thượng Ứng Hạo ngồi ngay ngắn trang nghiêm trên ghế. Hắn đi lên trước, đang định hành đại lễ, lại bị Ứng Hạo ngăn cản.

“Được rồi được rồi, không có người ngoài, cũng không cần hành lễ. Ngồi xuống đi!” Vừa nói chuyện, Ứng Hạo đã vòng qua thư trác lớn, ngồi xuống trước.

Sau khi Ứng Hạo ngồi xuống, thả lỏng người, đem thân thể dựa vào trên giường gấm, cùng đường đệ nói chuyện.

Nhìn tiểu đường đệ ngồi xuống, Ứng Hạo mở miệng hỏi, “Nghe nói vừa rồi ngươi tức giận ở trước cửa cung?”

Ngay lúc sự tình phát sinh, đã có người hồi báo cho hắn biết được.

Có thể nói Ứng Hạo cho tới bây giờ chưa thấy qua Ứng Vành phát giận, hiện tại hắn cực kỳ ngạc nhiên.

Rốt cuộc Mạc Ngữ đã chọc giận hắn như thế nào?

“Bọn hạ nhân không biết chừng mực, ta chỉ dạy dỗ một chút.” Ứng Vành băng quơ trả lời.

“Là chuyện gì chọc giận ngươi không hài lòng?”

Ứng Hạo hỏi, lại không được nghe câu trả lời, nhìn nhìn Ứng Vành chỉ lo uống trà, lại lần nữa mở miệng.

“Hiện tại ngươi không nói, chứng tỏ ngươi vẫn còn che chở hắn. Bất quá, cho dù ngươi không nói, trẫm vẫn biết.”

Hắn biết Ứng Vành là sợ hắn sẽ xử lý thị vệ phạm thượng, cho nên không chịu nói cho hắn.

“Cũng không có gì, đại khái là ta quá mệt mỏi, tinh thần không tốt, nhìn cái gì cũng không thuận mắt, hắn vừa lúc nói câu nghe không thuận tai thôi.” Ứng Vành dùng đến lý do qua loa tặc trách này. Kỳ thật hắn cũng không biết vì cái gì hôm nay lại phát đại tính tình như thế, cái đó và tính tình bình thường của hắn không giống nhau.

Ứng Hạo chấp nhận lý do này, bởi vì từ khi Ứng Vành bước vào, hắn liền phát hiện tinh thần của hắn rất không... Hắn buồn cười lắc đầu.

“Hoàng huynh cười cái gì?” Ứng Vành buồn bực hỏi.

“Người đã soi gương chưa?” Hấn nhìn Ứng Vành vẻ mặt mệt mỏi, cùng hấn quanh co nói chuyện.

Ứng Vành sờ sờ mặt, hoàn toàn không thể lý giải vì cái gì hoàng huynh lại hỏi hấn soi gương không?

“Về mặt người tiêu tụy là vì buông thả quá độ... Cần thận đừng đùa quá.” Biết hấn luôn luôn phong lưu, Ứng Hạo khuyên bảo.

Ứng Vành sờ sờ cái mũi, không dám phản bác cười cười. Bởi vì đường huynh hoàn toàn đoán trúng, cũng không có hiểu lầm hấn.

“Đừng suốt ngày vui đùa cũng nữ nhân không đứng đắn, thắm thắm nhắc nhắc nhiều lần rồi, nàng mong chờ ôm hôn tử đây.”

Rốt cục, Ứng Hạo đã nói đến trọng điểm hôm nay. Hấn là bị thắm thắm phó thác nói với đường đệ, xem hấn có thể biết suy nghĩ chút, thú một tiểu vương phi, cấp Duẩn Khánh vương phủ thêm mấy khẩu nhân.

“Trong lòng ta đã có ý trung nhân, bất quá nàng còn chưa gật đầu. Hơn nữa...” Ứng Vành thành thật cùng Ứng Hạo. Dù sao đến lúc đó vẫn phải nhờ sự giúp đỡ của hấn, không bằng nhân cơ hội này nói trước một tiếng.

“Là quận chúa vương phủ nào? Hay là thiên kim đại thần nào?”

Hấn phải là như vậy, nữ tử này nhất định bộ dạng cực kỳ xinh đẹp, nếu không làm sao có thể bắt trụ được tâm đường đệ lãng tử này, làm trong đầu hấn có ý niệm kết hôn?

“Đây chính là vấn đề của ta. Nàng không phải quận chúa cũng không phải tử nữ quan lại, chỉ là một thiên kim thương nhân nghèo túng không chỗ nương tựa.” Ứng Vành nói xong, lại thêm vào câu, “Hơn nữa của mẹ ruột nàng xuất thân là kĩ quán thanh quan.”

Nghe xong lời hấn nói, Ứng Hạo không biết nên phản ứng như thế nào, trong lòng thầm kêu gào.

Hiện tại hấn cũng tình nguyện để Ứng Vành tiếp tục dạo chơi nhân gian, ngày ngày phóng đảng, cũng tốt hơn tình trạng hiện tại.

Hấn trong lòng rõ ràng, nếu Ứng Vành đem tất cả nói thẳng với hấn, hấn khẳng định là muốn đem cục diện rắc rối này tới cho hấn xử lí.

Ứng Hạo vạn phần hối hận, hối hận đáp ứng yêu cầu thắm thắm, ra mặt bức hôn.

“Thú nàng làm trắc phi, trăm sẽ chỉ hôn quận chúa cho người?” Hấn hoàn toàn không ôm hy vọng cùng Ứng Vành thương lượng.

“Vấn đề ở chỗ, ta chỉ muốn cưới mình nàng.” Hơn nữa hấn hứa với nàng, sẽ đặt nàng trong lòng bàn tay cương chiều, không cho nàng bị lừa điểm ủy khuất.

“Trăm không tin hiện tại người chỉ có một nữ nhân. Người chịu được chỉ thủ một người?” Hấn mới không tin cái thói của Ứng Vành, có thể thủ một nữ nhân cả đời.

“Nói ra không sợ hoàng huynh giấu cợt, trước khi thành thân, ta tính ngay cả nha hoàn trong phòng ta cũng cho xuất phủ.” Tuy rằng hấn bây giờ còn có nữ nhân khác, thậm chí mới từ trên người nữ nhân xuống, bất quá sau khi cưới hấn sẽ hoàn toàn đoạn tuyệt quan hệ với những nữ nhân khác, chuyên tâm thủ Lưu Tĩnh Minh.

Mà hấn cũng không hiểu chính mình, vì cái gì chỉ cần Lưu Tĩnh Minh.

Từ sau khi biết nàng, hấn đối với những nữ nhân khác đều không có hứng thú quá lớn, liền ngay cả mới vừa rồi cùng Hồng Thiên và Lục Ba hoan ái, trong đầu hiện lên đều là thân ảnh Lưu Tĩnh Minh.

Nguyên tưởng rằng không đầy một tháng sẽ mất hết hứng thú, lại giằng co gần một năm.

Hơn nữa hấn phát giác chính mình càng ngày càng không thể rời đi nàng, mê luyến với nàng chẳng những không có biến mất, ngược lại càng thêm cực nóng.

Nghe vậy, Ứng Hạo không thể tin lắc lắc đầu.

Này cũng không thể trách hần, tướng Ứng Vành trong triều có tiếng phóng đảng không kèm chế được, giống như ong chỉ hút mật, lưu luyến ở bách hoa, làm sao có thể chỉ dừng trên một đóa hoa?

Nếu lời này truyền ra ngoài, sợ sẽ có người chê cười.

Bất quá Ứng Hạo hiện tại cười không được. Với hiểu biết của hần về Ứng Vành, nếu chuyện không nắm chắc, hần nhất định sẽ không nói ra.

“Người đã nói rõ vậy, trẫm phải giúp người như thế nào?” Hần đầu hàng, hần không thể mặc kệ tiểu đường đệ này.

Cũng không thể để hần đem Duẩn Khánh vương phủ làm long trời lở đất, mà mình không đếm xỉa đến?

Ứng Vành đắc ý nở nụ cười, “Ta chính là đang đợi hoàng huynh nói những lời này!”

Hần đã sớm nghĩ kỹ, chỉ cần đường huynh là Hoàng Thượng phối hợp là được.

Ứng Vành từ trong cung đi tới hậu viên, tâm tình rất tốt xuất cung, trở lại vương phủ, đã gần một ngày một đêm không nghỉ ngơi, hần rất nhanh vào phòng liền chìm vào ngủ.

Hần ở trong mộng trở lại lần đầu gặp Lưu Tĩnh Minh...

3. Chương 3

Lưu Tĩnh Minh cầm tú kiện (hàng thêu tay) được bọc kĩ lưỡng, theo cửa sau ra khỏi nhà, đêm tối đi vào thành tới một hạnh hoa ngõ nhỏ (đây là một thanh lâu ^^) náo nhiệt.

Bởi vì ở Lưu gia không có địa vị, bọn hạ nhân tự nhiên không đem chủ tử Linh Đan để vào mắt, nên chi phí hàng ngày thường xuyên thiếu thốn.

Nàng cũng không quan trọng, cũng không tìm người tranh luận phải trái.

Dù sao nàng cùng Linh Đan từ nhỏ đều theo học nữ công tinh tế của nương, dựa vào việc giúp người ta may xiêm y hài hoa đa dạng để kiếm chút tiền, có thể sống qua ngày.

Nàng còn cất giấu chút ít trang sức đáng giá trước kia cha mẹ mua cho.

Lưu Tĩnh Minh tính toán kĩ rồi, nếu sau này cái nhà này không đợi bàn bạc được, nàng sẽ đưa Linh Đan về quê, mua một căn nhà nhỏ, cuộc sống tự mình lo liệu.

Bình thường đều là Linh Đan ra ngoài giao tú kiện, hoặc là nhờ người mang đi mang về, Linh Đan chưa bao giờ cho phép nàng xuất đầu lộ diện.

Ở trong lòng Linh Đan, nàng vẫn là thiên kim tiểu thư...

Hôm nay là ngày phải giao tú kiện, nếu muộn, sẽ mất chữ tín, cho nên phải khẩn trương đem hàng đến cho người đặt.

Sáng sớm hết lần này tới lần khác, Linh Đan đại khái là ăn gì rồi đau bụng, vẫn chạy nhà xí, xem ra hôm nay nàng không thể xuất môn.

Cho nên bất đắc dĩ, chính nàng đem tú kiện giao cho người đặt.

Bất quá lần này người mua tương đối đặc biệt, là hoa khôi Cổ Mai Hương nổi danh nhất Xuân Giang Lâu trong hạnh hoa ngõ nhỏ này, cho nên nàng mới có thể sau giờ Ngọ yên ắng, thời gian kĩ quán nghỉ ngơi không có khách nhân, từ cửa sau tiến vào.

Nàng vào cửa sau, đi qua một hậu viện rộng rãi đẹp đẽ, bước đến cánh cửa đang khép hờ.

Đẩy cánh cửa ra, nàng nhìn thăm dò, thấy không có người, vì thế nàng đi vào, hô, “Xin hỏi có người không?”

Đại trạch viện im ắng, làm cho thanh âm của nàng trống rỗng vọng ở trong không khí.

Qua phòng bếp, nàng tới trước lầu các, nhìn Đông nhìn Tây cũng không thấy người, trong lòng nhắc đi nhắc lại.

Lẽ ra phải có người mới đúng! Không thể một kĩ quán lớn như vậy, ngay cả nha đầu sai bảo hoặc là ma ma cũng không có?

Lưu Tĩnh Minh tiếp tục đi vào trong, đi tiếp qua một hoa viên xinh xắn, đứng trước một gian phòng có chấn song cửa sổ chạm trổ hoa văn rất đẹp, nhìn mọi nơi xung quanh, xem có thể tìm được người không, đem đồ giao cho người ta.

Nàng đang định đi tiếp gian phòng kia, bên trong truyền đến tiếng nói rất nhỏ, bước chân nàng ngừng lại.

Nàng vừa định mở miệng gọi người, tai lại nghe được tiếng nói chuyện là của nam nhân, liền do dự trong chốc lát, không biết có nên lên tiếng hay không.

Ở ngoài cửa sổ đứng một lúc, nàng bỗng nhiên phát hiện có khe hẹp chừng hai ngón tay trên cửa sổ dán giấy, không che hết hoàn toàn.

Lưu Tĩnh Minh lặng lẽ đưa tay xé khe hẹp lớn một chút, nhìn thấy rõ tình cảnh bên trong, hoàn toàn không nghĩ tới hành vi nàng lúc này, căn bản chính là ở nhìn trộm người khác.

Khi nàng nhìn thấy tình hình bên trong, cả người không thể nhúc nhích, đứng yên ngoài cửa sổ, trừng lớn hai mắt, nhìn hình ảnh nàng tuyệt đối không thể tưởng tượng

Ứng Vành cơ thể to lớn, nghiêng trên đầu giường, một tay gấp lại chống đỡ trên đầu gối, chân vươn ra mép giường, đạp đệm giường, một bộ dáng nhàn tản. (K hử đây là tư thế gì ^^ thật là vô lý!!!)

“Dùng sức một chút...” Hắn nhẹ lẩm bầm chỉ huy người quỳ giữa hai chân, cúi người xuống, Cổ Mai Hương dùng môi lưỡi lấy lòng hắn.

“Ừm...” Thân thể tuyết trắng Cổ Mai Hương xích lõa, mông tròn của nàng nhếch lên, nửa người trên phủ ở giữa hai chân hắn, cổ gồng há mồm ngậm vào thứ trắng kiện của hắn.

Tuy rằng nàng kinh nghiệm lão đạo, bất quá vẫn là không thể đưa của hắn hoàn toàn nuốt ngậm vào trong miệng, chỉ có thể khó khăn nhét vào một nửa, hơn nữa đã chạm đến yết hầu nàng, đổi thành nữ nhân khác, chỉ sợ ngay cả một nửa cũng nuốt không vào.

Vì thế đầu nàng không di động trên dưới được, dùng miệng khuấy động ngay trước hắn, hai tay nhỏ bé cầm bên dưới vật nam tính của hắn, theo động tác trên miệng nàng, xoa nắn hắn.

Nàng theo chỉ thị hắn, ngậm đầu vật to lớn của hắn trong miệng, dùng sức mút, đồng thời dùng cái lưỡi linh hoạt rất nhanh liếm qua liếm lại.

Ứng Vành nheo mắt, nhìn viên mông theo động tác đong đưa trước mắt, hưởng thụ khoái ý giữa hai chân.

Đêm qua hắn đến Xuân Giang Lâu, bao trọn hoa khôi Cổ Mai Hương, ở trong phòng phóng đảng suốt cả đêm, hiện tại đã là giờ Ngọ ngày hôm sau, hắn vẫn còn sinh lực làm bữa.

Bên môi hắn có nụ cười tà tứ, ánh mắt dời khỏi mông Cổ Mai Hương, liếc về hướng cửa sổ bị đẩy ra.

Khoảnh khắc từ chỗ ngoài cửa sổ nàng đứng, hắn liền phát hiện tồn tại của nàng.

Mà hai huynh đệ Mạc Ngôn Mạc Ngữ vẫn đi theo bên người hắn, trước đã nhận được chỉ thị của hắn, chắc là sẽ không hiện thân.

Hắn nghĩ nghĩ, cảm thấy hắn là tiểu kỹ nữ khác của Xuân Giang Lâu, hoặc là nha đầu hầu hạ cô nương, tham lam nhìn chuyện nam nữ, cho nên tránh ở bên ngoài rình coi.

Dù sao hắn vốn là phóng đảng không kèm chế được, làm sao quan tâm chuyện hắn cùng người hoan ái bị nhìn thấy?

“Tốt lắm, ngồi lên đây đi!” Ứng Vành muốn Cổ Mai Hương bò lên trên người hắn.

Nàng nhả ra vật nam tính trong miệng, thấy hắn rất thẳng to và dài sáng bóng cao ngẩng.

Nàng di động thân thể ngồi khóa ở thắt lưng hắn, lấy tay đẩy ra hoa thần ướt nhẹp dưới người mình, lại dùng một tay cầm lấy vật đứng thẳng, đem nó nhét vào cánh hoa tràn đầy dâm thủy.

Ngực lớn của nàng run run, một chút ở trên người hấn cười.

Cổ Mai Hương mắt ngập sương mù nhìn gương mặt tuần dật trước mắt, không nghĩ tới nàng có thể hầu hạ nam nhân anh tuấn xuất chúng như thế.

Các nàng làm kỹ nữ, là không chọn khách nhân, cho dù nàng thân là hoa khôi, chỉ cần có nhiều bạc, mặc kệ là người thấp kém nào, cũng đều tiếp.

Này phong nhã nhân sĩ, thương nhân nổi danh hoặc là công tử có tiền nàng hầu hạ rất nhiều, bất quá không ai có thể vượt được tiểu vương gia trước mắt.

Đừng nói hấn toàn thân tản ra khí chất tôn quý, cũng đừng nói hấn bộ dạng có bao nhiêu tuấn tú, chỉ là bảo bối dưới thân, khiến cho nàng danh kỹ phong trần lẫn lộn lâu như vậy cũng không thể không thuận phục dưới chân hấn, vì hấn mê muội.

“Nhanh nữa lên!” Ứng Vành vươn tay bắt lấy cặp nhũ phong trước mắt không ngừng nhảy lên, năm ngón tay đè ép xoa nắn, thúc giục nàng lật động nhanh hơn.

Hấn mặc dù hưởng thụ khoái cảm thân thể, bất quá tâm tư không có đặt ở nơi này.

Cổ Mai Hương ở hấn trên người cố gắng vặn vẹo, bộ dạng cũng không tệ lắm, thân mình cũng đầy đặn mềm mại, khó trách có thể có danh hiệu hoa phổ (ý là hoa khôi thanh lâu đó). Bất quá so với tiểu quả phụ xinh đẹp dụ dỗ hấn vài ngày trước, chính là thiếu một chút hương vị, làm cho hấn cảm thấy chưa đã.

Như vậy xem ra, hứng thú hấn đối với nàng cũng chỉ có một ngày một đêm ngắn ngủn.

Nghĩ đi nghĩ lại, hấn bỗng nhiên cảm thấy không thú vị nữa, ngược lại đem lực chú ý phóng tới người vẫn đang đứng ở cửa sổ nhìn trộm.

Hấn đột nhiên đẩy người trên hấn ra, Cổ Mai Hương đang chìm đắm trong nhục dục, đem phách nam mình chưa giải phóng rút ra.

“Ai nha!” Bị hấn đẩy mạnh, Cổ Mai Hương chật vật ngã dưới giường, tư thế giường đùi xấu xí, ở giữa còn chảy ra lượng lớn dịch thủy.

Hấn hoàn toàn không nhìn Cổ Mai Hương kêu đau trên mặt đất, xuống giường bước qua trên người nàng, rất nhanh chuyển qua cửa sổ hé mở, kéo khung cửa sổ ra.

Vừa thấy, ánh vào trong mắt chỉ là bóng lưng mảnh khảnh màu đỏ nhạt, nàng rất nhanh vòng qua rào chắn, biến mất ở chỗ rẽ.

Nàng rốt cuộc là ai? Nhìn trang phục của nàng hấn không phải là kỹ nữ Xuân Giang Lâu, cũng sẽ không phải nha đầu sao bảo.

Hấn không che lấp thân thể lỏa lồ tinh tráng của mình, cứ như vậy mở toang cửa sổ đứng suy nghĩ.

Cổ Mai Hương trong sự kích tình đột nhiên bị đẩy ra, ham muốn dâng cao không thể nào phát tiết, vì thế nàng theo tới bên cửa sổ đem cơ thể mềm mại từ phía sau dán chặt lấy hấn, tay nhỏ bé thân về phía trước, không e lệ lấy tay cầm vật vẫn như cũ cao thẳng của hấn.

“Gia, bên ngoài có cái gì đâu?” Nàng xoa nắn nam tính hấn, bộ ngực cọ sát ở lưng hấn.

Ứng Vành không có trả lời nàng.

Hấn đưa tay ra phía sau, đem nàng kéo đến trước người, đẩy gục ở trên bệ cửa sổ, dùng chân đem hai chân của nàng tách ra, hoả tốc từ phía sau thẳng tiến vào trong cơ thể nàng.

“A a...” Hấn rất nhanh không ngừng di chuyển, làm cho nàng phát ra tiếng kêu kích tình, tay đỡ trên cửa sổ, phối hợp hấn di động trước sau.

Động tác của hấn, Cổ Mai Hương bị cao trào xâm nhập mãnh liệt, cả người thất thần hạ xuống.

Nhưng là Ứng Vành không có ngừng lại, hấn giữ lấy eo nàng, động tác ở mộng nhanh hơn, nghĩ muốn xong việc nhanh một chút.

Rốt cục sau vài va chạm mạnh mẽ, hần hần run run, đem mầm móng ấm nòng phun ra ở bộ cửa sổ trên tường

Trước mắt bởi vì khẩn trương mà có vẻ mơ hồ không rõ, Lưu Tĩnh Minh một tay bắt lấy vạt áo, một tay kia vẫn không quên ôm chặt lấy tú kiện, bước chân hỗn loạn bỏ chạy.

Nàng hoàn toàn không dám dừng chân, lại càng không dám quay đầu lại nhìn, tim đập nhanh làm cho nàng há miệng thở dốc, trong lòng không ngừng hiện lên nghi vấn cùng sợ hãi.

Trời ạ! Trời ạ! Bọn họ rốt cuộc đang làm cái gì?

Vì cái gì nữ nhân kia muốn ăn cái kia của nam nhân

Nàng không biết, đó là cái gì vậy, thật thô và dài... Một cây gậy thịt?

Vật kia ăn có ngon không?

Giữa hai chân nữ nhân kia vì sao có thể để được vật thô to như thế?

Vì cái gì nữ nhân kia không ngừng kêu la?

Lưu Tĩnh Minh hoàn toàn hiểu chuyện mình vừa nhìn lên, nàng cũng không hiểu được vì sao nhìn thấy chuyện này, lại làm nàng toàn thân nóng lên, mặt đỏ không thôi.

Nam nhân cao lớn kia bỗng nhiên xuống giường chạy đến phía nàng, nàng mới nhìn rõ dung mạo nam nhân.

Hần tuần mỹ không giống người thường, giống như là thần linh mộng ảo vậy, không chân thật.

Mâu quang thâm trầm hắc ám kia, làm cho nàng sợ hãi xoay người bỏ chạy

Hiện tại lòng của nàng, dường như muốn nhảy ra khỏi cổ họng, trong đầu của nàng tràn đầy cây thịt còn kỳ lạ bên dưới nam nhân kia và hành vi quỷ dị trong lúc đó của bọn họ...

Đang lúc Lưu Tĩnh Minh suy nghĩ hỗn loạn, cố gắng chạy trốn, bỗng nhiên có người lớn tiếng kêu to.

“Ai nha, cô nương, nơi này không thể tùy tiện vào! Cô nương...” Một nha đầu tuổi còn trẻ chạy qua trước mặt nàng, tán loạn gọi Lưu Tĩnh Minh.

Nhưng Lưu Tĩnh Minh bối rối hoàn toàn không nghe thấy, cho nên không có dừng lại cước bộ, đến khi thanh âm phía sau càng lớn dần, mới làm cho nàng không còn hết hoảng nữa.

Nha đầu trẻ tuổi kia từ phía sau đuổi theo, thở phì phò nói với Lưu Tĩnh Minh, “Ta... Ta gọi cô nương người chạy cái gì? Phía sau lại không có người đuổi theo người, người chạy cái gì mà nhanh...”

Lưu Tĩnh Minh xoay người lại nhìn, thì ra gọi nàng lại là một nha đầu mười ba, mười bốn tuổi, mới thoáng an tâm, vỗ ngực mình, trấn an tim mình đập loạn.

“Người nói đi! Người vào đây có chuyện gì sao?” Tiểu nha đầu nhìn diện mạo xinh đẹp trước mắt, cô nương thanh tú nhưng lại tái nhợt như tờ giấy, linh hoạt hỏi.

“Ta... Là mang vải thêu Cổ... Cổ Mai Hương tiểu thư đặt tới.” Lưu Tĩnh Minh cuối cùng đã nhớ ra lời dặn của Linh Đan, nói là tú kiện hoa khôi Cổ Mai Hương muốn.

“Ác, hóa ra là tiểu thư nhà ta. Đưa cho ta đi, hiện tại trong phòng nàng có khách nhân, đang rất bẽ bọn!”

Từ tối hôm qua, sau khi khách nhân cao quý tuần dật kia vào phòng, bên trong khá náo nhiệt, liên tục ngay cả bên ngoài cũng có thể nghe thấy.

Trước đó không lâu nàng cũng có đi xem qua, bên trong vẫn chưa xong việc nam nhân kia thể lực cũng tốt quá đi?

“Được... Đều ở đây rồi.” Lưu Tĩnh Minh giao ra cái bọc cầm chặt trong tay, giao cho tiểu nha đầu.”Tổng cộng là hai lượng bạc.”

Tiểu nha đầu từ thắt lưng lấy bao nhỏ đếm ra hai lượng bạc, giao cho Lưu Tĩnh Minh, mới hỏi, “Sao ta chưa từng thấy người? Bình thường không phải là Linh Đan tỷ tỷ đến sao?”

“Linh Đan đau bụng, hôm nay không thể xuất môn, sợ nhờ đồ của Cố tiểu thư, cho nên ta giúp nàng đi một chuyến.” Lưu Tĩnh Minh tươi cười bài trừ, hưởng ứng thiện ý người ta.

“Như vậy nha. Nhờ chuyển lời giúp ta, nàng phải bảo trọng, còn nữa, Linh Đan tỷ tỷ phải nhớ rõ mừng chín đầu tháng sau trở lại một chuyến.”

Hai tháng sau, là thịnh sự (việc quan trọng) mỗi năm một lần của kỹ viện, lựa chọn hoa khôi mới.

Kỹ quán hạnh hoa trong ngõ hẻm lớn nhỏ, ai cũng dốc toàn lực, muốn cho tiểu thư nhà mình lên làm hoa khôi, như vậy suốt một năm sẽ làm ăn cực kì tốt!

Năm nay Xuân Giang Lâu các nàng chính là dựa vào Mai Hương tiểu thư kiếm vào rất nhiều bạc trắng, cho nên bọn họ dĩ nhiên hy vọng Mai Hương tiểu thư có thể tiếp tục được chọn.

Mà bởi vì Linh Đan mỗi lần giao hàng đều làm cho người ta thực vừa lòng, cho nên mới mời nàng may xiêm y thêu hoa mới cho Mai Hương tiểu thư.

“Đã biết, ta sẽ nói với nàng.” Lưu Tĩnh Minh đáp lại. Có tiền kiếm đương nhiên không thể đẩy đi được. “Xin hỏi, ta nên đi lối nào ra ngoài? Ta không biết đường đi.”

Nàng không dám xông loạn nữa, vạn nhất đụng phải nam nhân vừa rồi sẽ không tốt lắm.

“Đi theo ta, ta đưa ngươi ra ngoài.” Tiểu nha đầu vẫy tay, bảo Lưu Tĩnh Minh cùng nàng đi.

Nàng một bên dẫn đường, một bên hảo ý nói, “Về sau nếu ngươi lại đến, ở cửa sau chờ là được, đừng đi vào trong như lúc này. Ngươi là cô nương đứng đắn, ngộ nhờ gặp phải khách nhân chưa ly khai, sợ đối với ngươi không tốt.”

Rẽ vào hai chỗ ngoặt, các nàng trở về tiểu viện Lưu Tĩnh Minh vừa mới đi vào. Nha đầu đưa nàng đến cửa sau, lại dặn dò lần nữa.

“Đừng quên lời ta vừa mới nói đấy!”

“Ta nhớ kỹ rồi, cảm ơn ngươi!” Lưu Tĩnh Minh biết rõ nàng là hảo ý, gật gật đầu nói tạ ơn, mới xoay người rời đi, đi ra hạnh hoa ngõ nhỏ.

Bởi vì mẫu thân mất sớm, cho tới bây giờ vẫn không có ai dạy Lưu Tĩnh Minh chuyện nam nữ.

Cho nên nhìn thấy chuyện này ở Xuân Giang Lâu, trong lòng nàng chỉ cảm thấy quái dị, tim đập mạnh cùng tò mò, thật không có cảm giác ghê tởm bẩn thỉu.

Sau khi về nhà, Lưu Tĩnh Minh vẫn sống cuộc sống bình thường.

Mỗi ngày bận rộn thêu hoa, đọc sách, đôi khi ứng phó một chút Lưu Chúc Vân tới cửa gây chuyện.

Mặc dù nàng từng nghĩ, muốn đem chuyện ngày đó hỏi rõ, bất quá nàng không biết nên tìm ai để giải đáp.

Đêm khuya thanh vắng, trong đầu nàng hiện ra hình ảnh ngày đó.

Ấn tượng khắc sâu nhất, là đôi mắt u tối sâu xa của nam nhân kia, tựa như muốn đem người hút vào, làm cho nàng mê muội hẳn...

Đúng vậy, hoàn toàn không nhận ra, lòng của nàng đã bị lạc vì hắn.

Nàng căn bản không hiểu đó là gì, cứ như vậy ngay lần đầu gặp mặt đem tâm cho đi, nam nhân đang cùng kỹ nữ giao hoan...

Cuộc sống như vậy trôi qua gần một tháng, hôm nay, Linh Đan theo ước định, đến Xuân Giang lâu mang cho Cố Mai Hương y phục mới.

Sau giờ Ngọ, Lưu Tĩnh Minh thêu một trăm nếp váy màu đỏ, bàn tay khéo léo, cho từng cánh hoa nở rộ trên váy.

Nàng vừa khâu, vừa cúi đầu nghe tin tức Linh Đan nói ở Xuân Giang Lâu.

“Tiểu thư, xiêm y lần này cuối tháng chúng ta phải xong rồi!” Linh Đan trên tay không ngừng, thêu một áo khoác ngắn mặc ngoài.

“Sao vậy? Trước mắt còn không tới hai mươi ngày, hơn nữa lần này họa tiết lại đặc biệt phiền phức.”

Bởi vì muốn cho hoa đào trông thật sống động mở ra trên váy, cho nên chỉ màu cùng đường thêu, nàng chuẩn bị hơn hai mươi loại. Động tác của nàng đã nhanh rồi, còn cần phải thêm một thời gian nữa mới có thể thêu xong bông hoa đào đẹp.

“Vì vậy tiền công lần này rất nhiều đó, gấp ba lần bình thường!” Linh Đan đối với thù lao này rất vừa lòng, cười hì hì nói.

Dù sao các nàng cũng không có chuyện gì, cùng lắm thì mỗi ngày ngủ ít đi, tuyệt đối có thể xong sớm.

“Nha.” Thấy thù lao hậu hĩnh, Lưu Tĩnh Minh cũng không có dị nghị. Đối với các nàng mà nói, có thể kiếm nhiều bạc thì luôn tốt.

“Tiểu thư, cô có biết tại sao phải đưa sớm như vậy không?”

“Người không nói, ta làm sao biết?” Lưu Tĩnh Minh khẽ mỉm cười, cảm thấy câu hỏi Linh Đan rất thú vị. Muốn nói cứ việc nói thẳng, còn phải hỏi câu hỏi vô nghĩa trước.

“Mười lăm tháng sau, hạnh hoa ngô đó phải chọn ra một vị hoa khôi với những người này thì chính là việc trọng đại của bọn họ! Mặc kệ là kĩ quán nhà ai, chỉ cần có thể làm cho hoa nương nhà mình trở thành hoa khôi, tiếp đó chính là năm làm ăn may mắn của họ, khách nhân cầm bó bạc lớn tới cửa gặp hoa khôi nói liền không dứt.”

Linh Đan chỉ là một cô nương đơn thuần, lại theo đi theo bên người Lưu Tĩnh Minh từ nhỏ, tự nhiên cũng không hiểu sự đời, cũng không hiểu việc xem nhẹ nữ tử bán rẻ tiếng cười, cho nên trong giọng nói cũng không có khinh thường, chỉ là nói chuyện với tiểu thư nhà mình.

“Hoa khôi Xuân Giang Lâu không phải là Cổ Mai Hương sao?” Lưu Tĩnh Minh hỏi.

Lần trước Linh Đan nói cho nàng biết, sao không bao lâu lại muốn đổi người?

“Đúng vậy, bất quá Cổ Mai Hương cũng phải được chọn lựa.” Linh Đan lắc lắc cái đầu, “Một năm chọn hoa khôi một lần, một kĩ quán sẽ đưa ra hoa nương xinh đẹp nhất để giành lấy danh hiệu này.”

Linh Đan ríu rít, nói chuyện này vô cùng hăng say.

“Em nghe Nô Nhi nói, trước đó vài ngày, ngay cả tiểu vương gia Duẫn Khánh vương phủ, cũng vì danh tiếng hoa khôi, mà lên Xuân Giang Lâu tìm Cổ Mai Hương!”

Nô Nhi chính là tiểu nha đầu ngày đó dẫn đường cho Lưu Tĩnh Minh, bởi vì thường đến giao tú kiện, cho nên Linh Đan rất quen nàng.

“Tiểu vương gia?” Ngay cả người thân phận cao quý như thế cũng đến kĩ quán sao? Bọn họ là quý tộc, không phải trong phủ đều nuôi rất nhiều tiểu thiếp sao?

“Đúng! Vương gia này không phải là quý tộc thông thường, hắn là huynh đệ tốt với Hoàng Thượng! Nghe nói Hoàng Thượng rất coi trọng hắn, hắn là một trợ thủ đắc lực.”

“Người nghe được mấy chuyện này từ đâu vậy?” Lưu Tĩnh Minh mỉm cười, không rõ Linh Đan bình thường đi đâu rồi?

“Em thường đến phố bác Trần lấy vải về may vá, cũng đều nghe được ở đó.” Linh Đan thành thật trả lời. Dù sao nơi nàng đi, cũng chỉ có những chỗ này.

“Người cẩn thận một chút cho ta, bên ngoài chỉ có thể dùng tai, đừng nói chuyện. Nếu để cho ta biết người đi theo người ta ở bên ngoài thuyết tam đạo tứ ” Lưu Tĩnh Minh khẩu khí bình thường, nhìn Linh Đan ngồi đối diện.

Nàng sợ Linh Đan sẽ bị tam cô lục bà này làm hư, cho nên nhẹ nhàng cảnh cáo.

Nghe được lời tiểu thư, Linh Đan khấn trương nhìn nàng, “Tiểu thư, em không có! Trước giờ em ở bên ngoài không hề khoe khoang, chỉ nghe các nàng nói mà thôi! Em ”

“Được rồi.” Lưu Tĩnh Minh đánh gãy giải thích của nàng. “Không có là tốt rồi, ta chỉ nhắc nhở người mà thôi.”

“Tiểu thư, em biết, người yên tâm đi!” Linh Đan hiểu được ý tứ tiểu thư, nhu thuận đáp lời.

Vì thế hai chủ tớ trong ánh nến mờ mờ, ngồi thêu đến nửa đêm, mới lên giường nghỉ ngơi.

4. Chương 4

“Tiểu thư, ở chỗ này, người đi nhanh một chút...” Trên đường chật chội, Linh Đan quay đầu lại phía sau cách đó không xa, nhẹ gọi Lưu Tĩnh Minh sắp bị đám đông bao phủ.

Hôm nay sau khi đến Xuân Giang Lâu giao tú kiện, nàng kiên quyết lôi kéo tiểu thư đi dạo phố.

Hôm nay là ngày họp chợ, tụ tập các loại vật phẩm mua bán cùng biển người, nàng nhất định không được tách khỏi tiểu thư.

Không biết hôm nay tại sao hết lần này tới lần khác, Lưu Tĩnh Minh đối với hàng rong bốn phía đều có hứng thú, đi chưa được mấy bước liền dừng lại nhìn đông nhìn tây lại sờ sờ một chút, trái ngược với Linh Đan đang khấn trương coi chừng thân ảnh nàng.

“Đến đây đến đây.”

Lưu Tĩnh Minh nghe được thanh âm Linh Đan rất nhỏ, miệng đáp lời, nhưng ánh mắt vẫn dừng lại trên một hộp gỗ nhỏ.

Có nên mua hay không? Cái này dùng để đựng phấn son, xinh xắn đáng yêu, chạm khắc cũng đẹp. Nhưng nàng bình thường cũng không có thói quen bôi phấn, mua cũng lãng phí...

Lúc nàng đang chần chừ, người bán hàng chào hỏi khách nhân, không biết khi nào thì đứng ở trước mặt, thân thiện chào hàng với nàng.

“Vị tiểu thư này, cô thật có mắt nhìn, hộp phấn này là dùng gỗ hoa lê thượng hạng làm ra, hoa văn tinh xảo là do lão sư phụ mất bấy ngày mới điêu khắc thành!”

Người bán hàng thấy y liệu (vật liệu may mặc) trên người Lưu Tĩnh Minh tuy không phải rất cao cấp, bất quá cả người nàng tản mát ra khí chất không giống với các cô nương tầm thường, bộ dạng lại xinh đẹp hiếm thấy, vì thế ân cần giới thiệu.

“Cái này bao nhiêu tiền?” Lưu Tĩnh Minh nhìn người bán hàng một cái. Vẫn là nên hỏi giá trước, chỉ sợ giá không rẻ.

“Không đắt không đắt, chỉ một lượng bạc mà thôi.” Người bán hàng xoa xoa tay.

“Một lượng? Quá đắt...” Vậy phải thêu vài món quần áo mới kiếm được... Lưu Tĩnh Minh đau lòng, nàng không nỡ tốn nhiều ngân lượng như vậy.

Ngay tại phía sau, Linh Đan thấy tiểu thư vẫn đứng đó, cho nên lại chen chúc đám người quay trở lại.

“Tiểu thư, người đang nhìn cái gì? Người...” Muốn mua hộp đựng phấn?

Linh Đan còn chưa nói xong, đã bị Lưu Tĩnh Minh cắt đứt, “Vị tiểu ca này, cảm ơn người, ta trả lại.”

Nàng buông hộp đang ngấm ngĩa trong tay ra, hướng người bán hàng cười cười, xoay người kéo tay Linh Đan, không để cho nàng có cơ hội xui khiến, kéo nàng đi về phía trước, chen qua đám người, ly khai gian hàng nhỏ kia.

Tuy rằng thích, nhưng không dùng được, giá lại rất đắt, dứt khoát không mua.

“Tiểu thư, cô xem lâu như vậy, sao lại không mua?” Linh Đan khó hiểu hỏi. Nàng cảm thấy tiểu thư rất thích cái vật nhỏ kia, nếu không như thế nào lại đứng ở đó xem lâu như vậy?

“Đồ nhỏ kia một lượng bạc, quá đắt. Dù sao ta cũng không dùng đến, mặc kệ đi!” Nàng giải thích với Linh Đan.

“Tiểu thư...” Nghe xong lời Lưu Tĩnh Minh, Linh Đan rất khó chịu.

Rõ ràng là thiên kim tiểu thư, nhưng ngay cả một hộp đựng phần nhỏ cũng không dám mua... Nếu lão gia cùng nhị phu nhân còn sống thì tốt rồi, tiểu thư sẽ không ủy khuất như vậy...

Lưu Tĩnh Minh quay đầu nhìn Linh Đan, ôn nhu cười, “Tiểu nha đầu đừng nghĩ quá nhiều, chúng ta tự do tự tại như vậy không phải tốt sao!”

Nàng biết Linh Đan đang buồn thay nàng, nhưng đó chỉ là dư thừa, bởi vì nàng chưa bao giờ cảm thấy cuộc sống hiện tại có chỗ nào không tốt.

“Cuộc sống không có trở ngại thì tốt rồi, chờ kiếm đủ tiền, chúng ta có thể rời khỏi cái nhà kia, đến lúc đó ta sẽ giúp người chọn một đối tượng tốt, đem người gả ra ngoài, được không?”

Linh Đan thật sự rất bội phục tiểu thư của nàng.

Trước kia cầm y ngọc thực (áo gấm thức ăn ngon), cưng chiều từ nhỏ, nay phải dựa vào chính thủ nghệ của mình kiếm tiền sống, nàng chưa bao giờ từng nghe đến tiểu thư nói một câu thâm oán, ngược lại thỉnh thoảng tiểu thư còn an ủi chính mình... Nàng cảm thấy mình thật sự vô dụng.

Nàng đã lên tinh thần, hưởng ứng tiểu thư trêu chọc, “Tiểu thư còn chưa xuất giá, làm nha đầu sao có thể xuất giá trước?”

Nghe được Linh Đan khôi phục thanh âm cởi mở, Lưu Tĩnh Minh cười nói, “Ta nha, phải gặp được người ta thích, nếu không người phải đợi thật lâu đó!”

Các nàng vừa tán gẫu, vừa khó khăn di chuyển trong đám người, lại luôn nhìn về dãy phố bán hoa đang đi tới.

Lưu Tĩnh Minh càng đi càng hối hận, không nghĩ càng vào bên trong càng nhiều người, hiện tại ngay cả muốn quay lại cũng không được, chỉ có thể theo đám người đi về phía trước.

“Ai nha!” Bỗng nhiên không biết từ đâu tăng thêm mấy lực đẩy, làm cho Lưu Tĩnh Minh đi lại lảo đảo, bàn tay cầm Linh Đan cũng bị tuột ra.

“Tiểu thư! Tiểu thư...”

Trong tai nghe được tiếng Linh Đan kích động kêu to, Lưu Tĩnh Minh đứng vững, cố gắng xoay qua, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của Linh Đan dần dần cách xa.

“Linh Đan! Linh Đan...”

Các nàng bị dòng người đẩy đi hai hướng, Linh Đan thấy thế, lo lắng kiễng mũi chân, kêu to với Lưu Tĩnh Minh, “Tiểu thư! Chúng ta gặp ở tổ miếu! Cẩn thận...”

Nghe thấy lời Linh Đan, Lưu Tĩnh Minh vội vàng lớn tiếng đáp lại, “Ta đã biết!”

Lưu Tĩnh Minh bắt đầu đi theo đám đông di chuyển, nàng nhìn bốn phía, cũng may bên cạnh nàng là những đại thẩm cùng những cô nương trẻ tuổi, cũng không cần quá lo lắng.

Đi tới, ngang qua một ngã ba, nàng bỗng nhiên bị một cỗ lực đẩy vào lối rẽ, nhập vào một đám người khác

Lưu Tĩnh Minh chưa kịp phục hồi tinh thần lại, lại bị một lực phía sau đè ép lao vào một lồng ngực rộng lớn đằng trước.

Nàng vì thăng bằng, vội vàng lấy tay chống đỡ trên lồng ngực rắn chắc đó.

“A...” Nàng bị lực đạo phía sau đẩy tiếp, kết quả từ đầu đến chân dán sát vào người phía trước không có một khe hở.

Đồng thời lúc này, Ứng Vành vừa rồi trong lòng không ngừng la mắng, giờ tâm tình ngược lại chuyển tốt lắm. Hắn cúi đầu nhìn thân thể mềm mại lao vào trong lòng.

Hắn nhận được tin tức trong cung, nói đường huynh phiền toái của hắn là Hoàng Thượng lên xuất cung, tới phố chợ náo nhiệt.

Hành động này sẽ làm trên dưới trong cung lo lắng, vội vàng sai người tới báo cho hắn, muốn hắn cùng hỗ trợ tìm kiếm.

Không nghĩ tới hắn vừa đi đi vào đám người, không hiểu sao lại bị đẩy về phía tổ miếu.

Đám đông bốn phía khiến hắn bực dọc không thôi, đang định thi triển khinh công thoát ly đám người ầm ỹ chật chội, thì trước ngực đột nhiên tiến vào một thân thể mềm mại đáng yêu lại thơm mát, dán chặt trước người hắn.

Nữ tử mềm mại nhẹ nhàng kinh hô, làm cho bức bối trong lòng hắn nhất thời quét sạch.

Hắn cúi đầu nhìn nhân nhi chỉ cao tới ngực hắn, lấy góc độ của hắn thì nhìn không tới ánh mắt của nàng, chỉ có thể nhìn đến lông mi thật dài cùng cái mũi nhỏ và khuôn mặt trắng nõn của nàng.

Hắn không khách khí vươn tay ôm vòng qua thắt lưng nàng, bàn tay to gan đặt ở dưới lưng nàng, gần như để lên kiêu đồn của nàng.

Lưu Tĩnh Minh rõ ràng cảm thấy mình bị người ta cột nhả, hoảng sợ thở gấp ngẩng đầu lên.

Làm cho nàng kinh ngạc hơn chính là, người trước mặt nàng, dĩ nhiên lại là nam nhân ngày đó nàng rình coi ở Xuân Giang Lâu!

Nàng kinh ngạc nhìn hắn, hoàn toàn không để ý bàn tay to làm càn ở phía sau.

Ứng Vành ngày đó cũng không thấy bộ dáng của nàng, cho nên cũng không biết người trong lòng từng kiến dũng mãnh của hắn.

Nhìn nàng nâng mặt lên, hắn hài lòng lộ ra một chút mỉm cười.

Không nghĩ tới nữ tử trong ngực hắn trừ bỏ dáng người đẹp đẽ, ngay cả khuôn mặt cũng kiêu diễm như hoa.

Ứng Vành luôn luôn phóng đảng đương nhiên sẽ không bỏ qua nàng nếu vì ở trong biển người, vậy hắn tìm chút chuyện thú vị giết thời gian đi!

Dù sao đường huynh hoàng đế kia cũng không phải không biết gì, an toàn hắn là không ngại...

Hắn rất nhanh đem Ứng Hạo vớt ra khỏi đầu, chuyên tâm tính toán câu dẫn mỹ nữ trước mặt.

Lưu Tĩnh Minh ngây ngốc nhìn hắn, nhìn hắn lộ ra nụ cười tà tứ mê người, đầu óc luôn trấn tĩnh của nàng đã bị nụ cười của hắn mê hoặc, hoàn toàn mất đi tác dụng.

Bụng dưới lúc này bỗng nhiên xuất hiện một vật thể cứng rắn, nàng chưa từng hiểu biết, không hiểu mở miệng, “Người cầm cái gì đâm ta?” Cái loại cảm giác này thật kì quái.

Bởi vì câu hỏi của nàng, Ứng Vành cười khê một tiếng, hắn hiểu được, mỹ nhân nhỏ bé trước mắt vẫn là nha đầu chưa hiểu sự đời.

Hắn không có trả lời nàng, ngược lại đem tay giữ chặt ở thắt lưng nàng, làm cho bụng dưới của nàng càng thêm áp chặt vào phái nam đã bộc phát của hắn.

“Người không nên như vậy, ta không thoải mái...” Bị cánh tay mạnh mẽ của hắn giữ chặt, nàng theo bản năng giãy giụa thân thể, muốn tránh đi vật cứng trước bụng.

Tim của nàng đập giống như ngày đó, không ngừng tăng nhanh, trên người tự dưng khô nóng.

Nhưng không thể phủ nhận, nhìn thấy hắn lần nữa, trong lòng nàng vui vẻ hạnh phúc.

Nhìn nét mặt của nàng không phải không vui cũng không có dấu hiệu chán ghét, vì thế hắn to gan hơn nữa, trực tiếp lấy tay nắm lấy ngực tròn của nàng, ngón cái cách y phục vuốt ve nhũ thịt đầy đặn, vừa quan sát biểu tình nàng

Mặt nàng phỉm hồng, mắt đã ướt ướt, đó là kích thích tình dục đã được khơi gợi.

Động tác hân vô lễ, cũng chẳng làm nàng chán ghét, nàng thành thực đối mặt với cảm nhận thoải mái trên người, chưa hề dời khỏi tầm mắt của hắn.

Thân thể mềm mại trong tay hắn bởi vì hắn vuốt ve mà khẽ run, như hoa đào nở bung ra bị sắc dục thôi thúc mà đỏ ửng.

Đột nhiên, hắn dùng hai ngón tay vân vê nhũ hoa chưa nổi lên của nàng.

“Ưm a...” Nàng co rúm lại, trong miệng phát ra tiếng “ưm”, trên ngực truyền đến cảm giác ngứa ngứa làm nàng khó kìm lòng nổi.

Nàng bị thanh âm của chính mình phát ra làm hoảng sợ, vội vàng dùng bàn tay nhỏ bé che miệng mình, thẹn thùng đem mặt chôn vào ngực hắn, không thể tin được cái loại thanh âm làm cho người ta nghe xong phải đỏ mặt này, lại là từ miệng của mình phát ra.

Hắn bị phản ứng của nàng chọc cười, cúi mặt xuống, ghé vào bên tai nàng nhẹ nói, “Người là vật nhỏ nhiệt tình. Đừng xấu hổ, như vậy là người thích ta chạm vào người...”

Bởi vì lúc hắn nói chuyện thổi khí nóng vào tai Lưu Tĩnh Minh làm mặt nàng chuyển hồng, lỗ tai trắng hồng khiến hắn vươn muôn lưỡi ra, liếm thịt non của nàng.

Tay đang nắm ngực của nàng, liền trượt xuống thắt lưng nàng, chuyển qua trước người, hơi kéo hông nàng vào gần, tay chạm vào bụng nàng, mơn trớn sợi lông ngắn của nàng, đưa tay dò vào nơi ẩm áp giữa hai chân.

Nàng không nghĩ tới hắn lại lớn mật đến mức này, tuy rằng ở trong đám người hỗn tạp, hắn là không có người chú ý tới động tác bọn họ, bất quá nếu như bị người ta thấy, vậy phải làm sao bây giờ?

Toàn thân căng thẳng kẹp chặt chân lại, nàng đỏ mặt nhìn nhìn đám người chật chội âm ỉ xung quanh, may mắn cũng không có ai chú ý tới bọn họ.

Nàng quay đầu, ánh mắt lấp lánh nhìn hắn. “Đừng... Ngộ nhớ để người ta thấy...,”

“Sẽ không ai thấy, yên tâm.”

Ứng Vành trấn an hôn trán nàng, đem bàn tay to rút khỏi giữa hai chân nàng, lấy tay ôm nàng, ngẩng đầu, nhìn xung quanh.

Thân thể hắn cao lớn hơn người, rất nhanh, hắn phát hiện cách bên ngoài vài bước, có một ngõ tối nhỏ hẹp. Hiện tại sắc trời đã chuyển mờ mờ, chỗ đó chính là một địa điểm vụng trộm thật tốt.

Vì thế hắn theo lực đi của đám đông, từ từ di chuyển về phía ngõ tối kia, vừa đi lên phía trước vừa quay người lại ôm Lưu Tĩnh Minh thoát ly đám người, tiến vào ngõ nhỏ vừa vặn có thể chứa hai người.

Hắn đẩy nàng trên đất để có một người đứng cao hơn, lấy áo choàng che lấp thân ảnh bọn họ, để cho hắn thoải mái thưởng thức oa nhi xinh đẹp này.

Không thể chậm một giây, hắn kéo nàng, để nàng trên tường, cúi đầu xuống, hôn lên môi đỏ mọng của nàng.

“A...” Đầu lưỡi mạnh mẽ đưa vào trong miệng nàng làm nàng hoảng sợ, không hiểu tại sao hắn đem đầu lưỡi bỏ vào trong miệng nàng.

Ở trong miệng không ngừng quấy động đầu lưỡi ẩm ướt, cũng không làm nàng thấy chán ghét, ngược lại bị mùi hương dễ chịu của hắn làm cho choáng váng, cái lưỡi theo hắn dây dưa.

Hắn tháo đai bên hông nàng, đem quần áo trên người nàng đẩy ra hai bên, một tay cởi yếm, lập tức bộ ngực tuyết trắng lộ ra, ở trước mắt hắn lay động.

Tiểu hồng của nàng vẫn chưa hoàn toàn trưởng thành, hắn nâng một bên nhũ hoa mềm mại lên, ngạc nhiên bởi sự đầy đặn của nó, ngay cả bàn tay to của hắn cũng không thể đem chúng áp lại.

Hai tay hắn không vân vê nhũ hoa của nàng, mà đem chúng ép xuống, sau đó há miệng ngậm một bên, dùng môi lưỡi để nó nổi lên trong miệng hắn.

Đầu lưỡi khéo léo không ngừng quấy nhiễu điểm nhỏ, dùng sức mát, làm cho nó cứng rắn mà đỏ lên.

“A ưm...” Toàn thân nàng vô lực tựa vào tường, hai chân nhũn ra không thể chống đỡ, trượt xuống theo bờ tường.

Hắn quỳ xuống, cúi tiết khố nàng ra, lộ ra nơi thần bí được hắc mao che phủ, hắn đem một bên đùi trắng mịn của nàng nâng lên, đưa qua sau vai hắn.

Ở trong ngõ hẹp mờ tối, hắn không thể thấy rõ hình dáng đoá hoa nàng, chỉ có thể ngửi thấy được giữa hai chân nàng tản mát ra mùi động tình, khiến hắn bất giác thở gấp.

“Bảo bối, người thật thơm... Ta muốn nếm xem, có phải hương vị người cũng ngọt ngào như ta nghĩ không...”

Nàng còn chưa hiểu hết ý lời nói của hắn thì nơi riêng tư bỗng nhiên bị một vật trơn trượt ầm ập chạm vào, nàng cúi đầu, mở to mắt nhìn hắn đem miệng đưa vào nơi đó của nàng, dùng lưỡi liếm đoá hoa của nàng.

“Không! Không thể... Chỗ đó...” Nàng bối rối đưa tay vào giữa hai chân, muốn che lại nơi hắn trượt vào, bàn tay nhỏ bé lại chạm vào lưỡi của hắn, cũng chạm vào chất lỏng từ cơ thể mình chảy ra.

Mặt nàng đỏ lên, xấu hổ mãi... Trong cơ thể nàng vậy mà lại chảy ra thủy dịch không biết tên, mà hắn lại không hề bận dùng môi lưỡi hút nơi riêng tư của nàng?!

Hắn cũng không ngăn cản tay nàng lộn xộn, đầu lưỡi vẫn linh hoạt liếm cánh hoa đang không ngừng chảy ra dịch thể, thỉnh thoảng lại lướt qua ngón tay nàng đang có ý đồ ngăn cản hắn.

Nàng che lại hoa huyết, hắn lại mút thịt non bên cạnh hoa huyết; Nàng chuyển qua che kín nơi hắn chạm vào, hắn lại quay lại hoa huyết của nàng.

Đến khi nàng không ngăn cản hắn nữa, ngược lại đưa tay túm lấy đầu của hắn, hắn mới chuyên chú khẽ cắn hai cánh hoa của nàng.

“A! Trời ạ...” Nàng thở hổn hển, quên cả giây giũa, ngửa đầu nhắm mắt lại, cảm thụ khoái ý từ hoa thần truyền đến.

Trong đầu nàng nhớ lại cảnh tượng ở Xuân Giang Lâu, nhớ tới khi đó nghe được tiếng rên rỉ của nữ nhân, cũng giống thanh âm hiện tại phát ra nàng... Thì ra làm chuyện như vậy, sẽ làm cho người ta phát ra thanh âm khiến người khác tim đập mặt đỏ!

Nàng không biết tại sao trong người mình lại chảy ra loại nước trơn trượt này, đối với chuyện hắn làm với nàng, làm cho toàn thân nàng nóng lên, dường như có cái gì muốn lao ra khỏi cơ thể.

Lưỡi hắn không ngừng lật khuấy nơi cửa huyết đóng chặt của nàng.

“A ” Bỗng nhiên, toàn thân nàng rung động kịch liệt, hét lớn lên. Tay nàng giữ chặt mái đầu chôn ở giữa hai chân nàng, bộ ngực tuyết trắng run run.

Hơi thở Ứng Vành hỗn loạn, mút hoa thần của nàng, cảm nhận được rung động của nàng, há miệng đưa lưỡi vào hoa huyết nàng, lập tức một mùi hương nồng đậm cùng nhiệt dịch trong cơ thể nàng chảy ra, hắn đều hứng vào trong miệng.

Ngoài hém tiếng người ồn ào, cũng không hề ảnh hưởng đến kích tình của bọn họ.

Ứng Vành thừa dịp cao trào của nàng chưa biến mất, đứng dậy, lấy tay lau dịch thủy dính trên miệng.

Hắn đỡ nàng, cúi khố của chính mình, lấy ra vật nam tính to lớn đang cần được phát tiết, đem một chân của nàng nâng lên, đem dục vọng nhắm ngay hoa phùng của nàng dùng sức đưa vào, phái nam cứng rắn nháy mắt đã phá hủy tấm màng mỏng thuần khiết, cắm vào nơi chật hẹp non nớt.

“A! Đau...” Đau đớn như bị xé rách đưa thần trí mờ mịt của nàng quay trở về.

Cường lực thô dài xuyên vào cơ thể nàng, làm nàng đau xót kêu lên, nước mắt chảy ra, như hạt trân châu lăn xuống khuôn mặt mịn màng.

“Ông trời! Người buông ra, đừng dùng sức nữa...” Hoa huyết của nàng vì đau đớn mà ngọ nguậy, muốn bài trừ vật cứng rắn này xâm nhập.

Nhưng, cơ thể nàng phản kháng co rút lại tự nhiên, lại làm cho hắn cảm thấy vô cùng sung sướng.

Phái nam bị nàng nhúc nhích không thôi, cánh hoa ôm thật chặt, hắn khổng chế không được mình!

“Ồ...” Đau đớn khiến thân thể nàng giãy giụa muốn thoát khỏi cái ôm của hắn, chỉ muốn thoát khỏi xâm chiếm.

Hành động của nàng làm hắn hoàn toàn mất không chế.

Hắn không để ý nàng còn non nớt, bắt đầu ở trong cơ thể nàng di động, vật nóng bỏng không ngừng gạt ra huyết hồng của nàng.

Tiếng khóc nức nở của nàng liên tục truyền vào tai hắn, mặc dù đau lòng, nhưng lại không thể dừng lại ham muốn dưới thân.

“Ngoan, một chút nữa... Một chút nữa sẽ không đau...” Hắn ở nơi ướt át của nàng vừa nhanh chóng di chuyển, vừa an ủi.

Theo hắn ra vào, từng tia máu đỏ tươi hòa cùng chất lỏng tiết ra ngoài, chậm rãi chảy ra, trượt xuống chân hắn.

Hồi lâu sau, Lưu Tĩnh Minh không chống cự nữa, mỗi một chấp nhân sự tiến vào của hắn, đột nhiên, nàng cảm thấy giữa hai chân bị hắn tàn sát bừa bãi, cảm giác đau đớn dần dần biến mất, thay vào đó là một loại cảm giác bủn rủn khó nói nên lời.

Nàng ngừng khóc, loại cảm giác này làm nàng phát ra tiếng “ưm”.

“Ưm a...”

Phát hiện phản ứng của mỹ nữ trong ngực, nghe được tiếng yêu kiều từ miệng nàng, hắn biết nàng đã thích ứng được hắn, bắt đầu cảm nhận được khoái ý.

Vì thế hắn càng thêm cuồng dã rong ruổi trong người nàng.

Vật to lớn của hắn ở trong nàng càn quấy, dẫn ra lượng lớn dịch thủy, thấm vào hắn, Ứng Vành gia tăng thêm lại dùng lực đi vào nơi chật khít của nàng.

Trong mắt nàng còn một chút hơi nước, trên mặt nước mắt còn chưa khô, nàng cảm thấy ngực nặng nề, giữa hai chân như truyền ra điện giật tê dại.

“Thật tê... A ” Lần đầu nàng trải qua việc đời, không chịu được lâu sự ra vào của hắn, khoái cảm mãnh liệt tê dại nhanh chóng đem nàng đẩy lên cao trào.

“Bảo bối a ” Cấp tốc co rút lại trong cơ thể nàng, để hắn cũng theo nàng lên đến đỉnh cao, phái nam to lớn đi sâu vào trong nàng không ngừng run rẩy, bắn ra dịch vào hoa tâm nàng.

Kích tình qua đi.

Ứng Vành nhẹ nhàng ôm Lưu Tĩnh Minh, thân thể được hưởng thụ sung sướng.

Hắn dùng một tay ôm Lưu Tĩnh Minh toàn thân vô lực, xé một mảnh áo của mình, cẩn thận thay nàng lau sạch lạc hồng xử nữ ở hạ thể hòa lẫn dịch thể trắng của hắn.

Sau đó hắn lấy y phục cùng tiết khô, mặc vào thân thể đầy đà của nàng, giúp nàng mặc chỉnh tề.

Hắn ôm nàng ngồi trên đất, đặt nàng ở trên đùi, thương tiếc hôn khẽ miệng nàng một cái.

“Nàng tên là gì?” Hắn đã đem người ta ăn sạch, còn không biết tiểu nữ nhân để cho hắn hưởng thụ đến mức tận cùng vui thích tên là gì.

Hơi thở của nàng có chút rối loạn, “Tĩnh Minh, Lưu Tĩnh Minh.”

Hắn dùng tay vuốt ve lưng nàng, theo sợi tóc phân tán của nàng, thân mật ở nàng bên tai nói nhỏ, “Là nữ nhi nhà ai?”

Hắn không nghĩ cứ như vậy cùng nàng nảy sinh quan hệ, nàng mang cho hắn cảm thụ, hoàn toàn không giống với nữ nhân khác.

Nàng có thể dễ dàng ảnh hưởng ý chí hắn, khiến cho hắn hoàn toàn quên mình đang làm cái gì chưa từng có một nữ nhân có thể làm hắn lạc mất mình trong tình ái, mất đi khống chế, để hắn nguy ngập, không nỡ đem vật nam tính rút ra khỏi hoa huyết ẩm áp chặt chẽ của nàng, mà đem mầm mống cao quý của hắn hoàn toàn bắn vào trong cơ thể nàng.

Bất luận về sau sẽ như thế nào, ít nhất hiện tại hắn không buông nàng ra.

“Thành nam, Lưu gia.” Lưu Tĩnh Minh không hề giấu diếm.

Nàng chưa từng trải qua chuyện làm cho người ta mất hồn như thế, nàng hiểu rõ tâm của mình, hiện tại nàng thích nam nhân đang ôm nàng trong ngực, nàng muốn cùng hắn chung một chỗ.

Ứng Vành nhìn sắc trời đang tối dần, đầu hẻm đã chiếu vào chút ánh sáng của đèn lồng, cho hắn biết thời gian đã muộn rồi.

“Muộn, ta đưa nàng về.” Như vậy hắn có thể biết nàng ở đâu.

“Ai nha! Nguy rồi, ta đã quên Linh Đan!” Lưu Tĩnh Minh lúc này mới nhớ tới Linh Đan, nàng nhất định sốt ruột muốn chết!

Nàng từ trên người hắn đứng dậy, nghiêng đầu cảm tóc búi lên, dùng cây trâm cổ định lại, xoay người muốn đi.

Theo nàng đứng dậy, Ứng Vành xoay người đưa tay giữ chặt nàng, hắn cắt miếng vải vừa lau thân thể nàng vào trong ngực, hỏi, “Nàng muốn đi đâu? Ta đưa nàng đi.”

Tuy rằng sắc trời tối mịt, bất quá đám đông bên ngoài cũng không có giảm bớt, vẫn như nước chảy.

Suy nghĩ một chút, nàng gật đầu, “Chúng ta hẹn gặp ở tổ miếu, thời gian qua lâu như vậy, nàng nhất định sốt ruột muốn chết.”

Ứng Vành nghe được cái tên nàng vừa nói, hắn là nữ, nhưng hắn vẫn xác nhận lại, “Là ai?”

“Linh Đan là nha đầu trong phòng ta... Đi nhanh đi!” Nàng nàng kéo tay hắn chỉ ra bên ngoài.

“Đừng vội, chúng ta không đi hướng đó.” Hắn đứng im tại chỗ.

Lưu Tĩnh Minh quay người lại, lòng tràn đầy buồn bực, “Không đi hướng đó, thì đi đâu để ra ngoài?”

Nhìn bộ dáng nàng ngây thơ, hắn dùng lực ôm nàng vào trong ngực, đầu hướng ra phía khác. “Ôm ta, ta đưa nàng đi.”

Nàng theo hướng hắn nhìn, không khỏi sửng sốt chỗ đó chỉ là mặt tường, bằng không bọn họ sao dám lớn mật ở trong này như thế...

Nàng lắp bắp mở miệng, “Từ chỗ đó?” Chỗ đó không phải chỉ có mặt tường sao?

Ứng Vành ha ha cười, ôm ngang nàng, “Ôm chặt ta, đừng buông tay.”

Thân thể hắn đột ngột bay lên, trong nháy mắt đã nhảy lên nóc nhà

5. Chương 5

“A... Trời ơi!” Lưu Tĩnh Minh không dám tin nhìn ánh đèn cùng đám đông dưới chân.

Ban đầu chỉ là ngạc nhiên, nàng một chút cũng không sợ hãi, bởi vì hắn ôm nàng chặt trong ngực, cánh tay rắn chắc của hắn gắt gao ôm nàng, nàng chưa từng nghĩ tới người cũng có thể bay lượn trên không.

Cảm giác kỳ diệu kia, làm hưng phấn trong mắt nàng lóe lên, tầm mắt nàng trên cao nhìn thấy hết thảy mọi thứ.

Đường phố đèn đuốc sáng trưng, người đông nghịt, tiếng gọi tiếng mua bán ồn ào ầm ĩ, tất cả đều ở dưới chân bọn họ.

“Đi thôi! Chúng ta đến tổ miếu đi.” Dứt lời, Ứng Vành bay vọt qua một cái lại một cái nóc nhà, gió đêm không ngừng tạt vào hai người, làm cho y phục bọn họ tung bay trong đêm.

Chỉ chốc lát sau, bọn họ đã đến trước tổ miếu, cũng chen lên đám người tham bái, Ứng Vành vô thanh vô tức, ôm Lưu Tĩnh Minh đứng ở trên một cành cây rậm rạp.

Hắn ngồi ở chắc trên cây, đặt nàng ngồi trên đùi hắn, nhìn đám người phía trước, hỏi, “Thấy nàng chưa?”

Bàn tay Lưu Tĩnh Minh đặt trên cánh tay cường tráng đang ôm thắt lưng nàng, cẩn thận nhìn, sau một hồi, nàng mới nhìn thấy thân ảnh Linh Đan trong đám người.

“Ồ đó!” Nàng chỉ vào trước cửa miếu, Linh Đan đang đứng cạnh đại lư hương, nói với nam nhân phía sau.

Ứng Vành nhìn bộ dáng nàng cao hứng, trong lòng bỗng nhiên cảm thấy không thoải mái – nàng một chút cũng không giống như vừa thất thân cho hắn, chẳng những không có khóc lóc thương tâm, càng không có yêu cầu hắn phụ trách.

Không giống với phản ứng của các cô gái khác, ngược lại làm cho hắn nôn nóng, cau mày, hắn xoay nàng lại đối mặt với hắn.

“Làm sao vậy? Tại sao ngươi lại nhú mày?” Bị hắn xoay người, nàng nâng mắt liền chú ý tới vẻ mặt của hắn, đưa tay xoa xoa mi tâm (điểm ở giữa hai lông mày) hắn, ôn nhu hỏi.

Ngữ khí nàng mềm nhẹ, làm hắn nóng trong lòng hắn thoáng nhẹ đi, tay nàng mềm mại nhỏ bé, cũng làm chân mày hắn giãn ra.

Ứng Vành hoàn toàn không phát giác, Lưu Tĩnh Minh đối với hắn có bao nhiêu ảnh hưởng, nàng có thể dễ dàng khuấy động tâm tình của hắn.

Hắn lấy tay nàng xuống, nắm trong tay. “Nàng không thương tâm sao?” Vì nàng thất trinh.

“Vì sao thương tâm?” Nàng nghiêng đầu, bị câu hỏi không đầu không đuôi của hắn làm mơ hồ.

“Ta đoạt đi trong sạch của nàng, mà nàng thậm chí không biết ta là ai, không phải sao?”

Lưu Tĩnh Minh mặt ửng đỏ, “Đúng rồi! Ngươi là ai?” Đúng nha, nàng còn chưa hỏi hắn tên là gì, nhà ở chỗ nào, làm cái gì?

Hắn buồn cười nhìn nàng, thực không biết nàng đối với những chuyện nặng nhẹ có cách nhìn như thế nào.

Nhưng hắn vẫn trả lời vấn đề của nàng. “Ta gọi Ứng Vành.”

Hắn ở trong lòng bàn tay nàng viết tên của hắn, nói tiếp, “Ta ở phố Hoàng Vi, trạch viện có cửa chính màu đỏ.” Vừa nói chuyện, hắn từ trong ngực lấy ra một vật buộc dây đỏ, cả vật thể xanh biếc, là Long Văn Ngọc Như Ý.

Ứng Vành đem Ngọc Như Ý giao cho Lưu Tĩnh Minh, “Nếu muốn tìm ta, đến đó đưa cho người canh cửa, sẽ có người dẫn nàng đi tìm ta. Cát kỹ, đừng đánh mất.”

Long Văn Ngọc Như Ý kia là khi hắn ra đời, tiên hoàng ban tặng hắn, là vật vô cùng trân quý, thấy vật như nhìn thấy hắn.

Lưu Tĩnh Minh tiếp nhận Ngọc Như Ý, cúi đầu nhìn nhìn, nắm chặt trong tay. “Ngươi... Ngươi không... Không tới tìm ta nữa?”

Xem ra thiếu nữ đã hiểu lầm ý của hắn. Hắn nâng đầu nàng lên, ánh mắt nhìn thẳng nàng, “Cái này cho nàng, là ta coi trọng nàng, cũng là dự phòng ngộ nhỡ – lúc nàng muốn tìm ta thì làm sao bây giờ?”

Nghe vậy, Lưu Tĩnh Minh lộ ra vui vẻ tươi cười, nhìn hắn gật gật đầu, tỏ vẻ hiểu ý hắn.

Nàng nhất thời không nghĩ tới, phố Hoàng Vi là nơi ở của quan lại quý tộc, hơn nữa màu đỏ lại càng đại biểu cho thân phận tôn quý, có quan hệ thân thiết với hoàng tộc.

“Nữ tỳ của nàng có đáng tin? Có thể cho nàng biết chuyện của chúng ta không?” Ứng Vành hỏi.

Nàng suy nghĩ, “Trước không nên cho nàng biết, sau này sẽ nói rõ!” Miễn cho Linh Đan lo lắng.

“Chờ một lát, ta sẽ đi sau nàng, đưa các nàng trở về.” Hấn hôn gò má nàng. “Còn có, về sau ngoại trừ ta phụng bồi nàng, bằng không nàng không được ra phố chơi nữa.”

Vạn nhất nàng lại gặp phải người càn rỡ như hấn, sẽ không tốt.

Lưu Tĩnh Minh hiểu lời hấn, nhún vai, cười hì hì.

“Đừng cười, nhớ chưa?” Hấn cắn lời cam đoan của nàng.

Nàng tiếp cận hấn, chạm nhẹ bạc môi hấn, nhẹ nhàng nói, “Nhớ rồi!”

Lưu Tĩnh Minh đang ngủ, bỗng nhiên nửa đêm bị giấc mộng và cái nóng làm thức tỉnh.

Nàng xoay người xuống giường, đi đến bên chậu nước, lấy tay vốc nước lên, tán lên mặt và cổ tiêu trừ mồ hôi.

Lấy khăn, lau nước trên mặt, nàng không khỏi lắc đầu, trong đầu vẫn còn lưu lại hình ảnh kiều diễm.

Cho nên nàng nằm mơ thấy kích tình hôm qua giữa mình và Ứng Vành...

Nàng xấu hổ cảm thấy giữa hai chân mình chảy ra một loại dịch ướt, nhìn thân ảnh trong gương, hai gò má phồng hồng, môi hồng hồng, tầm mắt thoảng dời đi, thậm chí có thể thấy nhũ hoa nổi lên trong áo mỏng.

Đang lúc nàng muốn đi đến sau tấm bình phong, dùng nước rửa sạch ẩm ướt giữa hai chân, bỗng nhiên nàng bị người phía sau ôm lấy

“A! Ưm ưm...” Nàng sợ hãi kêu to, lại bị nam nhân phía sau lấy bàn tay to che lại miệng nàng.

Lưu Tĩnh Minh không ngừng giãy dụa, hoảng sợ gào thét.

Bên tai đột nhiên truyền đến tiếng nói trầm thấp quen thuộc, làm nàng đang vùng vẫy dữ dội đột nhiên dừng lại.

“Là ta, bảo bối... Đừng giãy giụa nữa.” Ứng Vành ôm chặt nàng, ở bên tai nàng nói rõ thân phận, nhưng vẫn lấy tay che miệng nàng không dám lập tức bỏ ra.

“Đừng kêu lớn tiếng...” Bởi vì nàng ngừng vùng vẫy cho nên hấn nói, một mặt đưa tay dời khỏi miệng nàng.

Hấn buông lỏng kiềm chế, nàng chậm rãi xoay người.

Trong mắt vẫn còn sợ hãi, nhìn chăm chú hấn một lúc, dần dần, sợ hãi mới rút đi, thay vào đó là vô cùng phần nộ.

Hai tay nàng run lên, nắm chặt lại, chợt nhào về phía trước đánh vào Ứng Vành, phát tiết sợ hãi của nàng.

“Người đáng chết! Người đáng chết! Người làm gì ta sợ?!” Thanh âm của nàng bởi vì quá phần nộ mà khàn khàn.

Ứng Vành nhìn kỹ từng phản ứng của nàng, không nghĩ tới hấn trêu đùa như vậy lại làm nàng sợ hãi, phần hận như thế.

Xem ra, hấn chẳng những chiếm được một oa nhi xinh đẹp kiều mị, còn là một tiểu hồ vuốt sắc đây!

Hấn bắt lấy cánh tay nàng đang vùng lên, đem cả người nàng hướng về phía ngực mình, lập tức, Lưu Tĩnh Minh từ ngực đến chân đều dán lên thân thể hấn.

Chân nàng kiễng lên, bị hấn kéo về phía trước, cơ hồ làm cho nàng rời khỏi mặt đất.

“Buông ra! Người buông ra! A ”

Tiếng kêu của nàng biến mất bên môi hấn, lưỡi nóng chui vào trong miệng ẩm ướt, câu liếm cái lưỡi nàng, cắn nuốt thơm mát trong miệng nàng.

Đến khi Lưu Tĩnh Minh bị hấn hôn quên cả tức giận, phối hợp cùng hấn dây dưa, hấn mới chậm rãi kết thúc nụ hôn này.

Ứng Vành thả nàng xuống, lấy tay vuốt hai má mịn màng của nàng, cười nói, “Không tức giận?”

Nghe vậy, nàng quay đầu, né tránh tay hấn, trừng mắt liếc hấn một cái.

Về mặt nàng tức giận, chẳng những không làm mất đi vẻ xinh đẹp của nàng, ngược lại làm cho nàng lộ ra khả ái đáng yêu, khiến nụ cười hấn không thể thu hồi mặc dù hấn biết như vậy sẽ càng khơi ra lửa giận của nàng.

“Nàng xem, bộ dạng nàng tức giận, dọa người hầu của ta.” Hấn dùng ngón tay chỉ ra cửa.

Lưu Tĩnh Minh nhìn theo tay hấn chỉ, không nghĩ tới lại nhìn thấy hai nam nhân cao lớn ngoài cửa.

“Trời ạ...” Nàng rên rỉ, hoàn toàn vùi mặt vào trong ngực hấn.

Nàng thật hy vọng có thể xuất hiện một cái động, để nàng nhảy vào quên mọi chuyện...

Hai nam nhân đứng ở cạnh cửa, sắc mặt so với nàng cũng không có bình thường, mặt đỏ lộ ra lúng túng, chân tay luống cuống thường thức một màn hôn môi kích thích.

Đi theo tiểu vương gia đã lâu, đôi khi cũng có thể thấy một vài động tác thân mật, nhưng tư mật giống như lúc này, cảnh tượng mãnh liệt như vậy, đúng thật là lần đầu nhìn thấy!

Lại càng không cần phải nói, nữ tử trước mắt vậy mà không có chút nào khiếp sợ, gương oai trên người chủ tử, cũng không làm hấn tức giận, thậm chí chủ tử còn nhẹ dạ dễ trấn an nàng, có thể thấy nữ nhân này trong lòng hấn nhất định có sức nặng... Trong lòng hai người đồng thời phân tích tình huống trước mắt.

Ứng Vành sùng nịch vỗ vỗ vai Lưu Tĩnh Minh, muốn nàng ngẩng đầu lên. “Đừng ngại, ta giới thiệu bọn họ cho nàng biết.”

Đầu của nàng vẫn không chịu ngẩng lên, vì thế hấn lại thúc giục, “Nhanh lên, nếu không bọn họ sẽ không đi ra ngoài!”

Hấn nhẹ nhàng dụ dỗ, làm người đứng cạnh cửa há mồm trợn mắt.

Lẳng nhăng một lúc lâu, Lưu Tĩnh Minh cuối cùng nâng khuôn mặt đỏ bừng lên.

“Huynh đệ bọn họ gọi Mạc Ngôn, Mạc Ngữ, là người hầu thiếp thân của ta. Nhớ kỹ diện mạo bọn họ, về sau có việc, ta sẽ phái bọn họ tới tìm nàng.”

Sau đó hấn nói với Mạc Ngôn Mạc Ngữ, “Mau cùng vấn an tiểu thư!”

“Thuộc hạ thỉnh an tiểu thư.” Hai huynh đệ trăm miệng một lời nói.

Bọn họ biết từ giờ khắc này, chủ tử bọn họ không phải chỉ một người nữa, sau này bọn họ cũng phải dùng tính mạng bảo vệ Lưu Tĩnh Minh.

“Chào hai người.” Nàng đáp một tiếng, lại đem đầu vùi vào trước ngực hấn.

Ứng Vành nháy mắt với Mạc huynh đệ, hai người lập tức vô thanh vô tức ra cửa, đều tự tìm nơi kín đáo ẩn thân, ở bên ngoài canh giữ cho chủ tử.

Đêm qua Ứng Vành đi theo phía sau chủ tử Lưu Tĩnh Minh, nhìn các nàng đi vào cửa nhỏ cũ nát đằng sau Lưu gia.

Hấn nhẹ nhảy lên tường, nhìn rõ các nàng đi vào lạc viện cũ kĩ, mới lặng lẽ rời đi.

Sau khi hồi vương phủ, hấn sai Mạc Ngôn đi điều tra rõ tình cảnh trong nhà Lưu Tĩnh Minh, cho nên hấn đối với sự đối đãi trong nhà với Lưu Tĩnh Minh vô cùng hiểu rõ..

“Đã trễ thế này, người tới làm gì?” Biết huynh đệ Mạc Ngôn rời khỏi đây, Lưu Tĩnh Minh từ trong lòng hấn xoay người đi đến bên cạnh bàn.

Hấn không tiếp lời, đi ra phía trước, ôm lấy nàng, nhẹ đặt nàng trên giường.

Lưu Tĩnh Minh thẹn thùng quay ra đối mặt với vách tường, tim đập thành thịch, không khỏi nhớ tới chuyện hắn đã làm với nàng hôm qua, làm cho người ta vừa khó chịu lại thoải mái

Ứng Vành cởi áo khoác, cởi giày, trèo lên giường, từ phía sau bao bọc lấy Lưu Tĩnh Minh.

Thân thể của nàng lập tức cứng đờ, khẩn trương chờ đợi động tác của hắn.

Ứng Vành vén tóc nàng ra, ngửi cổ nàng, hít mùi hương say ngọt. “Yên tâm, hôm nay ta sẽ không làm gì với nàng, để cho ta ôm nàng ngủ một lúc.”

Lưu Tĩnh Minh để hắn ôm chốc lát, phát hiện hắn thật sự không có động tác khác, thân thể mới dần dần buông lỏng, mềm mại dựa vào trong ngực hắn.

Đêm nay, hắn ngủ đến nửa đêm, bỗng nhiên cảm thấy trong lòng trống rỗng không thôi, dường như khuyết thiếu cái gì, khi đó trong lòng hiện lên, là dung nhan xinh đẹp của Lưu Tĩnh Minh.

Vì thế, mặc kệ là giờ nào, hắn lôi huynh đệ Mạc Ngôn từ trên giường xuống, mang theo bọn họ đi vào Lưu gia, chỉ để nhìn nàng một cái.

Chính là hắn cũng không ngờ được, nàng vậy mà cũng chưa ngủ.

“Đã trễ thế này, sao nàng còn chưa ngủ?” Hắn tò mò hỏi.

Bị hắn nhắc tới, Lưu Tĩnh Minh mới nhớ lại nàng vì sao nàng tỉnh giấc, mặt lại lặng lẽ đỏ lên.

“Sao không nói lời nào?” Hắn biết người phía trước cũng chưa ngủ, cho nên truy vấn nàng.

Đợi một lúc lâu, nàng vẫn không đáp lại, bởi vì nàng không biết nói cho hắn nguyên nhân thế nào, cho nên lựa chọn tiếp tục im lặng.

“Vậy nàng biết vì sao ta không ngủ không?” Không sao, nàng không trả lời vấn đề này, vậy hắn sẽ nói chuyện khác.

Thấy nàng nhẹ nhàng lắc đầu, hắn tiếp tục nói, “Ta ngủ đến nửa đêm, không hiểu sao tỉnh giấc... Nàng đoán xem vì sao?”

Thoảng nghĩ, Lưu Tĩnh Minh cuối cùng mở miệng, “Ta không đoán được.”

Tay hắn đặt ở thắt lưng nàng nhẹ xoa vùng bụng mềm mại, “Bởi vì ta nghĩ lúc này, ôm nàng vào lòng.”

Nếu nói hắn hiện tại đối với nàng hoàn toàn không có cảm giác, tuyệt đối là lừa mình dối người.

Nhưng hắn thương nàng đem qua mới trải qua việc đời, lo lắng nàng yếu ớt, có lẽ trong thời gian ngắn không thể thừa nhận nhiều dục vọng của hắn, cho nên hiện tại hắn chỉ cần ôm vào trong ngực, cũng rất thỏa mãn.

Nghe hắn nói những lời thân mật, trong lòng nàng lan tràn những dòng nhiệt ấm áp, bởi vậy mà cảm thấy sự tồn tại của mình thật tuyệt.

Quay người lại đối mặt với hắn, nàng đem mặt rúc vào cổ hắn, mùi đàn ông của hắn hoàn toàn bao vây, làm cho nàng an tâm. “Ta cũng vậy... Ta thích người ôm ta.”

Nàng tiếp tục nhẹ nói, “Ta cảm thấy thật kỳ lạ!”

“Chuyện gì thật kỳ lạ?” Hắn nhẹ vỗ về lưng nàng, hưởng thụ không khí ấm áp này.

“Trước đó chúng ta thậm chí không biết, nhưng chúng ta lại thân mật như thế...”

Hắn nở nụ cười, “Đúng vậy. Trước đó, chúng ta ngay cả gặp cũng chưa gặp qua.” Hắn cũng cảm thấy bọn họ trong lúc kích tình đó cùng giờ phút này thân mật thật không sao hiểu được.

“Ừm...” Lưu Tĩnh Minh chần chờ một lát, suy nghĩ xem có nên hay không nói cho hắn biết, bọn họ ngày hôm qua là không phải lần gặp mặt đầu tiên.

Không đúng, chính xác mà nói, là nàng không phải lần đầu gặp hắn mới đúng.

“Kỳ thật... Ta đã từng gặp người...” Hơn nữa còn là 1 không có mặc y phục.

“A? Khi nào?”

“Ồ Xuân Giang Lâu...” Những lời này nói vô cùng nhỏ, bởi vì nàng ngày đó xem như là nhìn trộm, hiện tại nói ra, cảm thấy thực ám muội.

“Xuân Giang Lâu?” Hắn không có nghe lầm chứ! Một nữ tử như nàng đến chỗ đó làm cái gì? “Nàng đến đó làm gì?”

“Đi giao tú kiện.”

“Giao tú kiện?” Theo tin tức hồi báo của Mạc Ngôn, hắn biết nàng cùng Linh Đan phải thuê thuyền may vá thuê để lấy tiền sinh hoạt, nhưng hắn lại không hề biết nàng ngay cả kĩ quán cũng nhận.

“Đúng vậy! Bình thường đều là không nhận ”

“Sau này không được đi nữa. Không cần phải nhận thuê hoa nữa, ta sẽ chăm sóc nàng.” Chạy đến nơi hạ lưu đó, nếu phát sinh chuyện gì thì làm sao bây giờ?

Nếu đã là người của hắn, từ nay về sau sẽ do hắn chăm sóc nàng Ừm, dứt khoát cưới nàng về, miễn cho hắn vì nàng mà lo lắng.

Trong đầu có ý niệm muốn cưới nàng, cứ như vậy nổi lên trong lòng, hắn không có chút mảy may không muốn hoặc khó xử nàng dễ dàng khơi lên chuyện nhiều đã năm phụ mẫu cùng đường huynh phải cố gắng, làm lay động sự cam tâm tình nguyện thành thân của hắn.

Bất quá việc này không vội, trước tiên hắn phải làm rõ ràng, nàng đã nhìn thấy hắn trong tình huống nào.

Ngàn vạn lần đừng như hắn nghĩ...

“Không cần, ta thích thuê hoa. Hơn nữa bình thường đều là Linh Đan ra ngoài giao tú kiện, ngày đó chỉ là đúng lúc ta ” Nàng chưa giải thích xong, đã bị hắn vội vàng cắt đứt.

“Nói cho ta biết trước, nàng nhìn thấy ta ở đâu?”

“Ở trong một gian phòng... Ta, ta nhìn thấy người cùng một nữ nhân... Đang làm chuyện chúng ta làm ngày hôm qua.” Nàng thành thật nói ra, bất quá vẫn dứt quãng, lấp bắp.

Nghe xong câu trả lời của nàng, Ứng Vành thật lâu không thể nói gì, bởi vì hắn căn bản không biết nên nói cái gì.

Quả đúng như hắn nghĩ, nàng thấy cảnh tượng hắn cùng Cổ Mai Hương phong lưu khoái hoạt!

Bất quá, tại sao phản ứng của nàng lại bình tĩnh như vậy? Nàng cũng không có dấu hiệu mất hứng, lời nói chần chừ cũng không phải bởi vì tức giận... Hắn thật sự là hoàn toàn không đoán được ý của nàng.

Nàng không giống những cô nương bình thường khác, coi trọng trong sạch như tính mạng, cũng không biết ghen tị... Hắn nên vì nàng không làm ầm lên mà cao hứng mới đúng chứ, nhưng buồn bực tràn ngập trong ngực hắn, là từ đâu mà đến?

Lúc lâu sau, hắn mở miệng.

“Quên chuyện ngày đó đi, nàng không được nhớ đến bất kì chuyện gì ngày đó, nghe chưa?” Cho dù nàng không thèm để ý, hắn cũng không muốn nàng ghi nhớ trong đầu những chuyện phong hoa tuyết nguyệt kia.

“A!” Tuy rằng không biết hắn phản ứng là vì sao, bất quá nàng vẫn ngoan ngoãn đáp ứng.

“Khuya rồi, ngủ đi!” Hắn quyết định trước hãy vứt bỏ hết những cảm xúc phiền lòng đi.

Ứng Vành dịch chuyển hạ thân, điều chỉnh tư thế thoải mái, đem một chân khỏe mạnh để vào giữa hai chân nàng, để cho hai người chặt chẽ dây dưa cùng một chỗ.

Hắn thỏa mãn thở ra, nhắm mắt lại, cơn buồn ngủ kéo đến.

Bọn họ ôm đối phương trong ngực, từ từ tiến vào mộng đẹp...

Từ đó về sau, Ứng Vành trừ phi lĩnh hoàng mệnh ra khỏi thành làm việc, cơ hồ mỗi đêm, đều ở cùng một chỗ với Lưu Tĩnh Minh.

Từ khi có được Lưu Tĩnh Minh, các nữ nhân ở trong mắt hắn, đều giống như cỏ dại ven đường, không đáng nhìn, hắn thần nhiên mà đi qua.

Tuy rằng mèo tham ăn không thể nào hoàn toàn không ăn trộm thịt, nhưng so với lạm tình quá giới hạn trước đây, vậy đã là thiên soa địa viễn (một trời một vực) rồi đó!

Ở trong lòng Ứng Vành, những nữ nhân khác đều là đồ chơi tiêu khiển lúc nhàn chán, hắn chỉ coi Lưu Tĩnh Minh là đối tượng thành thân duy nhất.

Bất quá trở ngại ngại vì thân phận khác biệt, hắn phiền não không biết giả quyết chuyện bọn họ như thế nào – dù sao hắn cũng là ruột thịt hoàng thất cao quý, không thể tùy ý gả cưới, lại càng không cần phải nói, đối tượng của hắn chỉ là một bách tính bình dân mà thôi.

Mà hắn lại hết lần này tới lần khác gặp gỡ Lưu Tĩnh Minh khác người kia, đối với hôn sự hoàn toàn không nóng, không vội.

Nàng thường ngày, sống vui vẻ khoái lạc, thậm chí cự tuyệt hắn giúp đỡ, khẳng khái ngày ngày đều thêu hoa.

Còn chưa giải quyết trở ngại thành thân phía trước, hắn cũng chỉ có thể tạm thời tùy ý nàng; Dù sao đợi đến lúc hắn có thể thú nàng, cho dù nàng không muốn gả, cũng không phải do nàng quyết định.

Rất nhanh, từ khi bọn họ quen nhau, thời gian cứ như vậy trôi qua gần một năm...

6. Chương 6

Lại đến mùa hạnh hoa nở rộ, khắp nơi đều nhìn thấy, đều là một nét tuyết trắng nhẹ hồng.

Sau những cành lá hạnh hoa, nụ hoa màu hồng cũng đã nở ra chuyển dần sang màu trắng, phấn hoa căng tràn bên trong, một cây vạn nhụy, cành lá dường như bị bao phủ bởi một làn khói nhẹ hồng, làm cho người ta thực yêu thích.

“Tiểu thư, tiểu thư!”

Linh Đan kêu nửa ngày, cũng không thấy Lưu Tĩnh Minh có phản ứng, vì thế nàng xé họng kêu, “Tiểu thư”

Lưu Tĩnh Minh thưởng thức cảnh đẹp trước mắt, lặng lẽ hồi tưởng lại ngày trước, thưởng thức tình cảm kỳ diệu giữa nàng và Ứng Vành lúc đó, cố ý không quan tâm Linh Đan kêu to.

Nhưng không nghĩ tới Linh Đan lại ở bên tai nàng hét lên, lần này nàng muốn giả bộ như không nghe thấy cũng không được.

“Khó có được ngày hôm nay rảnh rỗi, không cần phải ở trong phòng thêu hoa, người không thể ngoan ngoãn ngồi im, thưởng thức cảnh đẹp trước mắt sao?” Nàng thở dài, bất đắc dĩ nói.

Nàng dẫn Linh Đan ra hậu hoa viên Lưu gia ngắm hạnh hoa nở, cố ý chọn sau giờ Ngọ, lúc không có người, hưởng thụ thật tốt khoảnh khắc rảnh rỗi này.

“Người ta cũng không phải cố ý muốn làm phiền tiểu thư.” Linh Đan ủy khuất. “Tiểu thư, cô rốt cuộc đang nghĩ cái gì? Mưa phùn cũng không biết... Nếu cô không muốn về phòng, vậy em về phòng lấy cây dù?”

Nàng cũng không phải cố ý lên tiếng quấy rầy không khí yên tĩnh này, nhưng trên trời đột nhiên có trận mưa phùn, tuy rằng trong một lúc sẽ không làm quần áo ướt nhẹp, bất quá hiện nay vẫn là đầu mùa xuân, khí hậu lạnh, trời lại mưa, càng thêm ẩm ướt, lâu sẽ làm người sinh bệnh.

Nhìn bộ dáng tiểu thư, e rằng còn muốn ở trong vườn lát nữa, nếu vì mưa mà cảm lạnh sẽ không tốt, cho nên nàng mới lên tiếng báo cho tiểu thư là đi lấy cây dù tới.

Lưu Tĩnh Minh thực không nghĩ nhiều như vậy, không nghĩ rằng Linh Đan so với nàng còn cần thận hơn! Nàng gật đầu, cho Linh Đan trở về phòng. “Đi đi! Đừng có gấp, từ từ mà đi.”

Kỳ thật ngay từ lúc mới mưa nàng đã biết, mưa phùn nhẹ nhàng rơi vào trên mặt, nàng cảm thấy thực thoải mái!

“Em biết! Tiểu thư, cô đừng ngồi trên ghế đá, đến tránh ở dưới tàng cây một chút.” Ghế đá lạnh như băng, mưa xuống hút ẩm, ngồi lâu sẽ không tốt cho cơ thể.

“Thật sự là bà quản gia mà, thực nói nhiều... Còn không mau đi!” Nàng cười đuổi Linh Đan.

“Dạ dạ dạ.” Trên mặt Linh Đan cũng vui vẻ, xoay người rời đi.

Sau khi Linh Đan rời đi, Lưu Tĩnh Minh tuy rằng nghe lời Linh Đan, từ trên ghế đá đứng dậy, nhưng nàng không phải đứng dậy tránh mưa, ngược lại kéo váy lên, đi tới con đường mòn trồng đầy cây hạnh rủ xuống.

Nàng đi chậm chậm, thỉnh thoảng thưởng thức những bông hạnh hoa xinh đẹp nở rộ xung quanh mình.

Bước tiếp những bước nhẹ nhàng, nàng hít thật sâu bầu không khí, mùi đất thơm bị mưa phùn xối cùng hương hoa thoang thoang, bên cạnh thiếu đi tiếng huyên náo của Linh Đan, bốn phía chỉ còn lại tiếng bước chân nhẹ nhẹ của nàng, yên tĩnh giống như là thời gian lúc này dừng lại, cũng vì lưu luyến không thôi cảnh đẹp trước mắt.

Hơi híp mắt, ngửa đầu, để cho những hoa ảnh đậm nhạt tràn đầy trong mắt, say mê rục rờ.

Nàng không chú ý tới thân ảnh cách đó không xa, cũng không nhận thấy được thân ảnh của mình đã hoàn toàn rơi vào trong mắt người khác

Tạ Chấn Thanh cố ý sau giờ Ngọ, thời điểm khách nhân không nhiều lắm, từ tửu lâu của Lưu gia trở về.

Hắn sợ có người sẽ quấy rối nửa ngày ưu nhân của hắn, đứng ở trong một bụi cây rậm, để tâm mình được bình thản, để mùi hương tự nhiên an ủi thân thể mệt nhọc này.

Mấy năm này hắn vì giúp cô, bỏ qua sở thích học hành của mình, ngược lại đi theo thương nghiệp, thay Lưu gia quản lý mấy tửu lâu.

Có lẽ người ở trong mắt người ngoài, hắn quả thật rất thành công, làm thanh danh Lưu gia lan truyền rộng rãi, chỉ cần nhắc tới ăn ở, ai cũng nhắc tới Lưu gia trước.

Nhưng chuyện sau lưng, nào có ai biết, hắn là mất bao nhiêu tâm huyết cùng tinh thần, tài năng mới làm được như vậy? Hắn thật sự vô cùng hy vọng, chờ sau khi biểu muội thành thân, có thể đem sự nghiệp Lưu gia giao cho nàng cùng vị hôn phu, đỡ xuống trọng trách.

Hắn chuyên tâm hưởng thụ không khí yên tĩnh mát mát, bởi vậy khi hắn nghe được phía bên phải truyền đến tiếng bước chân rất nhỏ thì không tự giác quay nhìn lại

Tạ Chấn Thanh không thể tin mở to hai mắt, nhìn trong màn mưa phùn, xuất hiện một nữ tử xinh đẹp nhẹ nhàng thanh thoát, nàng đang đứng lặng im dưới tàng cây hạnh hoa.

Hắn đem vẻ đẹp của nàng đặt ở trong mắt, không dám lên tiếng cũng không dám có hành động gì, sợ kinh động đến nữ tử như hoa như tiên này.

Hắn cũng đứng ở tại chỗ không nhúc nhích, ngấm nhìn thân ảnh xinh đẹp của Lưu Tĩnh Minh.

Đến khi Lưu Tĩnh Minh xoay người, muốn trở về, mới bị thân ảnh hắn làm giật mình, mở miệng phá tan yên tĩnh lúc này.

“Người là ai? Vào bằng cách nào?” Nàng toàn thân đề phòng, hơi lui về phía sau, chuẩn bị nếu vừa có cái gì không đúng, liền chạy thật nhanh.

“Nàng đừng sợ, ta không phải người xấu.” Tạ Chấn Thanh vươn một tay, muốn ngăn cản nàng chạy đi, vội vàng mở miệng nói.

Nàng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn hắn hắn nói căn bản là nói thừa, có người nào sẽ thừa nhận mình là người xấu?

“Tại hạ Tạ Chấn Thanh, Lưu gia phu nhân là cô của ta.” Hấn vội nói thân phận của mình cho nàng, sợ dọa đến giai nhân.

Nghe hấn lập tức nói rõ thân phận, thân thể đang căng thẳng của Lưu Tĩnh Minh thả lỏng xuống.

Nguyên lai là sau khi phụ thân qua đời, hấn chính là chất tử (cháu trai) được đại nương đưa đến từ nhà mẹ... Cũng khó trách bọn họ không quen biết, sau khi cha, nương qua đời, nàng chưa từng đến nhà trước.

Nàng biết nhiều năm qua như vậy, Tam gia từ lâu của Lưu gia đều do hấn quản lý, theo nàng biết, hấn phát triển buôn bán của Lưu rất tốt, thậm chí so với phụ thân còn kinh doanh tốt hơn.

Biết hấn không phải loại người nhàn rỗi, nàng an tâm, gật gật đầu, không muốn cùng hấn nhiều có dính dáng, miễn cho tự đứng trên chọc thị phi, vì thế nàng xoay người muốn rời khỏi đường mòn này.

Tạ Chấn Thanh nhìn giai nhân xoay người rời đi, vội vàng đi lên trước hai bước, lên tiếng ngăn cản, “Xin đợi một chút!”

Lưu Tĩnh Minh nghi hoặc quay đầu, không biết hấn vì sao gọi nàng lại.

“Xin hỏi tiểu thư là?” Hấn còn chưa biết nàng là cô nương nhà ai, tên gọi là gì! Trong lòng hấn rung động, khiến hấn không thể cứ như vậy để nàng rời đi.

Nàng có thể xuất hiện ở hậu viên, trừ bỏ người trong nhà, thì chính là khách nhân rồi. Bất quá... Hấn nhớ rõ gần đây trong nhà không có khách tới mà!

“Ta hấn là nên theo Chức Vân gọi người một tiếng biểu ca! Bất quá, ta nghĩ gọi người là Tạ công tử tốt hơn.” Lưu Tĩnh Minh cười, nói ra ý của mình.

Tạ Chấn Thanh suy nghĩ lời nói của nàng, bị nàng làm mơ hồ, “Nàng là bằng hữu của biểu muội Chức Vân?” Chỉ có khả năng này. Bất quá, nếu là bằng hữu Chức Vân, hấn sẽ phải gặp rồi mới đúng chứ.

Lưu Tĩnh Minh nhìn thấy nghi ngờ đầy mắt hấn. Thì ra ở Lưu gia, tồn tại của nàng là con số 0...

Nàng không muốn tiếp tục cuộc đối thoại vô nghĩa này nữa, nói thẳng, “Ta là nữ nhi do thiếp thất của cha Chức Vân sinh ra, là tỷ tỷ cùng cha khác mẹ với nàng. Lưu Tĩnh Minh.”

Không đợi hấn phản ứng, nàng ngay sau đó nói, “Thật ngại quá, trời mưa lớn, ta không mang dù, ta xin cáo lui trước.” Nói xong, nàng lập tức xoay người rời đi.

“Chờ đã ” Hấn nhất thời không thể tiêu hóa lời của nàng, chưa kịp giữ nàng lại, tro mắt nhìn thân ảnh của nàng rất nhanh biến mất ở trong bụi cây.

Thì ra nàng chính là Đại tiểu thư Lưu gia chưa bao giờ gặp mặt... Vẻ đẹp của nàng cùng khí chất tao nhã, làm cho hấn kinh diễm không thôi.

Bởi vì mấy năm này hấn nghe nói, đều nói nàng dung mạo xấu xí, thô鄙 vô lễ, vì vậy trong đầu hấn chưa bao giờ có ý niệm gặp mặt nàng, thậm chí căn bản quên đi Lưu gia còn có một nữ nhi.

Tạ Chấn Thanh vẫn đứng tại chỗ, ngây ngốc nhìn hướng nàng rời đi.

Mặc dù trước mắt chỉ còn hoa rực rỡ nở rộ, không còn thấy bóng dáng người nữa, nhưng ở trong đầu hấn, rõ ràng đã khắc sâu thân ảnh xinh đẹp, tuyệt mỹ động lòng người của Lưu Tĩnh Minh...

“Tiểu thư, trước nhà lại đưa tới một đồng hồ.”

Linh Đan đang cầm một khay gỗ đi vào, bên trên có tổ yến cùng một ít hương liệu, bình ngọc dầu vừng.

Nhìn Linh Đan đặt khay lên bàn, Lưu Tĩnh Minh buông sách trên tay xuống. “Hai lần như vậy rồi, mang trả về cho chủ của nó đi!”

Đối với mấy thứ đồ này nàng không cần chút nào nổi tiếng nữa, quý giá nữa thì thế nào? Dù sao nàng cũng không dùng đến. Hơn nữa vô duyên vô cớ, người ta vì cái gì muốn đưa nàng mấy thứ này?

“Lại muốn trả lại sao?” Những thứ này đều là đồ tốt... Linh Đan không giống như chủ tử không để mấy thứ này trong mắt, trong lòng có chút luyến tiếc.

“Linh Đan! Nếu người để ta biết người đem trả lại thiếu cái gì, người hãy cẩn thận, nghe không?” Lưu Tĩnh Minh cảnh cáo. Đang êm đẹp, lại đưa chút đồ quý giá, ai biết được người ta có tâm gì?

“Người ta mới không dám không nghe lời của tiểu thư!” Linh Đan hiểu tính tình của tiểu thư nhất, chỉ là ngoài miệng nói một chút thôi. Nàng thật không dám trộm một chút đồ nào!

Nàng cầm lấy cái khay, đặt xuống cái bàn nhỏ, chuẩn bị mang đồ đi trả lại.

Linh Đan trở lại bên người Lưu Tĩnh Minh, xếp gọn lại sách vở đang bừa bãi trên bàn, miệng nhàn rỗi nói, “Thật sự là kỳ lạ, chúng ta không biết biểu thiếu gia, hẳn làm gì ba ngày hai bữa lại mang mấy món đồ trên quý này đến?”

Còn hai nàng phải đặc biệt chạy đến nhà trước, lấy đồ về, như vậy thật phiền phức!

Mỗi một lần đến nhà trước, nàng đều lo lắng sẽ gặp phải Xảo Xảo trong phòng Nhị tiểu thư. Xảo Xảo vừa chua ngoa vừa xấu xa, giống như chủ tử nàng hầu hạ, hơn nữa còn y vào mình là nha đầu của Nhị tiểu thư.

Dù sao vẫn là người bị khi dễ, cho nên nàng ước gì vĩnh viễn không phải đi lên nhà trước.

“Ai biết được là như thế nào?” Miệng là nói như vậy, bất quá nàng không nhớ tới ngày đó vô tình gặp ở hạnh hoa lâm (vườn hạnh hoa), nhưng cũng không nghĩ ra dụng ý hẳn chẳng lẽ là vì bù đắp những năm gần đây, chi tiêu của các nàng bị thiếu thốn?

“Tiểu thư, cô nói biểu thiếu gia đưa mấy thứ này đến, Đại phu nhân biết không?” Linh Đan nghĩ thầm, theo như sự hà khắc của đại phu nhân đối với chủ tử các nàng, chắc là sẽ không cao hứng chuyện cháu của mình hào phóng với cái đình trong mắt như vậy đâu!

“Cũng không biết được!” Nếu không viện lạc của các nàng sẽ không yên tĩnh như thế? Sợ sớm còn không nháo loạn âm lên.

“Em cũng nghĩ... Tiểu thư, cô thành thật nói cho em biết, biểu thiếu gia có phải đã gặp cô ở đâu không?” Trong đầu Linh Đan bỗng nhiên thoáng qua ý nghĩ này. Có thể là biểu thiếu gia thấy tiểu thư xinh đẹp, thích tiểu thư, cho nên mới đột nhiên đối tốt với nàng.

Lưu Tĩnh Minh liếc nhìn Linh Đan, không nghĩ được nàng lại nhanh trí như vậy, thành thật trả lời, “Đã gặp ở hạnh hoa lâm. Khi đó vừa lúc người về phòng lấy đồ.”

“Hừ, em đã nói rồi! Đầu thế nào đến Lưu gia chúng ta năm năm, xem nhẹ chúng ta như vậy giờ lại đưa đồng đưa tây... Nguyên lai là coi trọng tiểu thư.” Linh Đan khinh thường bĩu môi.

“Đừng nói lung tung! Để người ta nghe thấy không tốt.” Lưu Tĩnh Minh nhẹ nhàng khuyên bảo, tránh những chuyện không đâu, lại rước lấy phiền toái.

Nhún nhún vai, Linh Đan le lưỡi, thanh âm nhỏ xuống, “Tiểu thư, em nói cho cô biết, nếu để cho Nhị tiểu thư biết chuyện này thì nguy rồi.”

“Ừ.” Nàng biết. Dù sao Lưu Chúc Vân cũng không ưa nàng, cho nên nàng cũng không cảm thấy nói Linh Đan như vậy có cái gì không đúng.

Nhìn thần sắc tiểu thư, cảm thấy nàng nghe không hiểu ý của mình, Linh Đan lại thần bí nói, “Tiểu thư, cô nhất định không biết, Nhị tiểu thư rất thích biểu thiếu gia đó.”

“Người nghe được ở đâu vậy?” Lưu Tĩnh Minh tò mò.

“Tiểu Thiển ở phòng bếp nói cho em biết. Tỷ tỷ của nàng hầu hạ đại phu nhân, nói nghe thấy đại phu nhân cùng Nhị tiểu thư nói đến chuyện của biểu thiếu gia... Đại phu nhân hỏi riêng ý của Nhị tiểu thư, Nhị tiểu thư cũng có ý kia.”

Lưu Tĩnh Minh khó hiểu, “Có ý gì?”

Bà tám Linh Đan che miệng cười, mới nói, “Ý đại phu nhân là, nếu Nhị tiểu thư đồng ý, sẽ để cho huynh muội càng thân hơn.”

Nàng nói xong lại bổ thêm một câu, “Việc này trên dưới Lưu gia đều biết!”

“Vậy rất tốt, Tạ công tử vốn đã đem kinh doanh của Lưu gia phát triển, cưới Chức Vân, vừa vận danh chính ngôn thuận một tay xử lý sự nghiệp nhạc gia (nhà bố mẹ vợ), không phải sao?”

“Không có gì không tốt, chỉ là biểu thiếu gia cũng phải nguyện ý cưới Nhị tiểu thư! Cũng không phải Nhị tiểu thư tự muốn gả, thì người ta phải cưới.”

Theo những hạ nhân nói, tám phần là Nhị tiểu thư tự mình nóng ruột, biểu thiếu gia người ta đối với nàng luôn luôn ôn hoà, không giống như hợp ý Nhị tiểu thư.

Lưu Tĩnh Minh nghe Linh Đan nói cũng đúng, không khỏi gật đầu.

Linh Đan nói tiếp, “Hiện tại nếu để cho Nhị tiểu thư biết biểu thiếu gia ân cần với cô, chỉ sợ nàng sẽ đổ nguyên bình dấm chua, đến lúc đó lại tới tìm chúng ta thì xui xẻo.”

Đây mới là chuyện nàng lo lắng nhất. Bằng không với nàng mà nói, nếu biểu thiếu gia thật sự thích tiểu thư, đây chính là chuyện tốt!

Bởi vì đại phu nhân ác ý tung lời đồn đãi, khiến mọi mai mối tới cửa của tiểu thư đều thối lui hết sạch, cho nên năm nay tiểu thư đã mười bảy, vẫn chưa có lập gia thất...

“Tiểu thư, cô cảm thấy biểu thiếu gia thế nào?” Linh Đan nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Cái gì như thế nào?” Lưu Tĩnh Minh khó hiểu hỏi.

“Ôi, ý em là, biểu thiếu gia mọi mặt đều tốt, cô có thể nắm chắc cơ hội, gả cho hắn cũng không tồi!” Bỏ qua lần nữa, sẽ thành gái lỡ thì.

“Đầu của người rớt cuộc có cái gì? Suốt ngày chỉ có mấy sưu ý (ý nghĩ không tốt; sưu: ôi thiu bốc mùi) này.” Không ngờ rằng Linh Đan lại có ý này, Lưu Tĩnh Minh vừa buồn cười vừa tức giận.

Xem ra chuyện của nàng và Ứng Vành nên tìm một cơ hội nói cho Linh Đan biết.

“Cái gì mà sưu ý, em cảm thấy rất tốt mà! Bởi vì đại phu nhân, sau khi cô được mười lăm tuổi, ngay cả con mèo nhỏ cũng không tới đề cập tới hôn sự...” Linh Đan nhìn không được lại bắt đầu nhắc đi nhắc lại chuyện Tạ Bảo Châu.

Vì bên tai được thanh tĩnh, Lưu Tĩnh Minh không thể không lên tiếng cắt đứt lời nàng.

“Cái này ta đã nghe người nói nhiều lần, chuyện cũng đã rồi. Xin người ngậm miệng lại, trước hết hãy đem những thứ này trả lại, được không?” Cho nàng ra ngoài, buông tha cho lỗi tai của mình.

Linh Đan ai oán nhìn Lưu Tĩnh Minh, mới quay người lại bước mấy bước đến cửa. “Mỗi lần đều như vậy! Người ta là thay tiểu thư lo lắng a...”

Nàng vừa đi, miệng còn không ngừng lẩm bầm, đến khi ra khỏi cửa phòng, mới không còn tiếng nữa.

Linh Đan đến tiền viện, vừa muốn bước lên cầu thang lên phòng tổng quản chủ sự, liền nhìn thấy Xảo Xảo từ phòng chủ sự đi ra.

Trong lòng nàng thầm kêu hồng bét. Nhìn xem, mắt linh rồi, trong lòng càng không hy vọng gặp người, thì càng khiến người người ta gặp được.

Nàng cúi đầu, muốn bước nhanh qua người Xảo Xảo, chạy nhanh đến phòng chủ sự, lại bị mắt sắc Xảo Xảo ngăn lại.

“Người đi nhanh như vậy làm gì? Có cái gì đáng hồ thẹn sao?” Mắt Xảo Xảo quét qua cái khay, không có ý tốt nói.

Xảo Xảo tuy rằng bộ dạng thanh tú xinh đẹp, bất quá lại bị vẻ chanh chua cay nghiệt phá hư. Nàng vươn tay ra trước mặt Linh Đan, đem Linh Đan ngăn lại.

“Ta nào có chuyện gì đáng hồ thẹn! Ta muốn đi tìm tổng quản, người nhường...” Nhìn sắc mặt Xảo Xảo không tốt, thanh âm Linh Đan nhỏ dần, nói lí nhí ở trong miệng.

“Tại sao ta phải nhường?” Xảo Xảo đánh đá chống hai tay ở ngang hông, kiêu ngạo đứng trước mặt nàng, ngăn trở đường đi của nàng.

“Người...” Linh Đan tức giận lại không dám nói ra, chỉ có thể trừng mắt, nhìn bộ dạng dữ tợn của Xảo Xảo.

“Nhìn cái gì? Người nói, mấy thứ này là ở đâu ra? Sao người lại có mấy thứ này?” Vì đại phu nhân cố ý dung túng người dưới, để cho ai cũng có thể cười lên đầu chủ tớ Lưu Tĩnh Minh, viện lạc đồ nát kia, bình thường lại càng không có người nào đến hỏi thăm.

Đừng nói vậy cả tổ yến, ngay cả một chút gạo trắng cũng không cho các nàng, hiện tại Linh Đan đang cầm trên tay là tổ yến thượng hạng và bình hương liệu nhỏ, thật sự kỳ lạ.

“Đây là... Là...” Linh Đan ấp úng, không dám nói thực ra là Tạ Chấn Thanh đưa cho tiểu thư.

“Hừ! Nhìn người có vẻ chột dạ, đồ này khẳng định là không minh bạch.” Xảo Xảo nói.

“Ai nói? Đây là có người đưa cho tiểu thư ta!” Bị người ta nghi ngờ phẩm hạnh, Linh Đan kích động.

“Có người đưa? Là ai? Người nói đi!” Xảo Xảo hùng hổ hăm dọa, ép hỏi.

“Ta... Là...” Linh Đan trong lòng gấp vô cùng, ngay cả nói cũng không nói xong.

“Nếu người không nói ra, ta gọi phu nhân tới hỏi người, xem người có nói hay không!” Xảo Xảo đe dọa nói, làm bộ xoay người muốn đi.

Linh Đan vừa nghe thấy Xảo Xảo muốn đi tìm Tạ Bảo Châu, lập tức thốt ra, “Ta nói! Người đừng đi tìm phu nhân.”

Xảo Xảo đắc ý cười quay đầu lại, nghiêng đầu Linh Đan, “Vậy người còn không mau nói?”

“Là... Là biểu thiếu gia đưa.” Linh Đan ngập ngừng nói.

“Nha đầu chết tiệt kia, nói này nói nọ, vậy mà cũng dám lấy biểu thiếu gia ra lấp vào?” Xảo Xảo không tin, phỉ nhổ nàng một câu.

“Ta không lấy biểu thiếu gia lấp vào, thật sự là biểu thiếu gia tặng cho tiểu thư ta!” Linh Đan lập tức phản bác.

“Người thật sự là ngựa người có phải không? Còn không nói thật ra?!” Nàng không tin, cho tới bây giờ biểu thiếu gia chưa từng gặp Lưu Tĩnh Minh, sao vô duyên vô cớ lại đưa đồ quý đến?

“Người không tin có thể đi hỏi Triệu tổng quản! Đây đã là lần thứ ba ta mang đồ trả lại.” Sợ bị trừng phạt, Linh Đan hoàn toàn không dám giấu giếm.

“Không phải lần đầu?” Xem ra có một số việc đang lặng lẽ phát sinh... Xảo Xảo cảm thấy có chút không đúng.

Linh Đan nhìn Xảo Xảo tựa hồ là tin lời của nàng, vội vàng hướng nàng gật đầu, nhấn mạnh là mình không có nói dối.

“Thôi được! Lúc này tạm tha người.” Xảo Xảo cũng không tiếp tục tìm Linh Đan gây phiền toái, vội vã trở về phòng Nhị tiểu thư nói cho nàng biết.

“Cái gì? Người nói biểu ca làm sao?” Lưu Chúc Vân và Lưu Tĩnh Minh có vài phần rất giống nhau, kinh ngạc thứ chính mình nghe được, hoài nghi chính mình có phải nghe lầm hay không.

“Em nói biểu thiếu gia đưa nhiều hương liệu trân quý cùng tổ yến cho Đại tiểu thư, nghe nha đầu Linh Đan kia nói, đã tặng ba lần rồi.” Xảo Xảo lại lặp lại.

“Người không nhầm chứ? Là biểu ca đưa cho Lưu Tĩnh Minh?” Từ sau khi Lưu Trấn mất đi, Lưu Chúc Vân không xưng hô Lưu Tĩnh Minh là đại tể, mà gọi thẳng kỳ danh.

“Là thật. Em từ chỗ Triệu tổng quản đi ra, đúng lúc gặp Linh Đan đang cầm đồ đi tới phòng chủ sự, em ngăn nàng ta lại hỏi rõ ràng.” Xảo Xảo cam đoan với chủ tử tin tức chính xác.

Lưu Chúc Vân giận tái mặt, trong mắt hàm oán tức giận.

Oán là, nàng đối với Tạ Chấn Thanh muôn vàn ôn nhu, luôn luôn lấy lòng, lại không được hấn tặng một nửa vật nhỏ nào, không ngờ rằng hấn thế mà đối với Lưu Tĩnh Minh hào phóng như vậy, ngay cả khi người ta còn không cảm kích, còn tặng hăng say như thế.

Giận là, vì cái gì nàng vĩnh viễn không thể thoát khỏi bóng ma Lưu Tĩnh Minh? Từ nhỏ phụ thân cũng chỉ yêu thương Lưu Tĩnh Minh, đồ ăn ngon cũng đưa nàng chọn trước, còn lại mới nghĩ đến nàng, ngay cả lời nói thân thiết với nàng cũng không có, dường như chỉ sinh một nữ nhi là Lưu Tĩnh Minh, hoàn toàn bỏ qua nàng.

Hiện tại, ngay cả biểu ca nàng ngưỡng mộ trong lòng cũng đối tốt với Lưu Tĩnh Minh, điều này sao khiến cho nàng càng thêm chán ghét Lưu Tĩnh Minh?

Rốt cuộc biểu ca gặp Lưu Tĩnh Minh lúc nào?

Đúng ra bọn họ không thể gặp mặt nhau mà!

Lúc này nàng rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Yêu thích của biểu ca không phải là chuyện ngày một ngày hai, từ khi hiểu chuyện, nàng liền thích biểu ca ôn nhu anh tuấn.

Nàng mong chờ giấc mộng có thể gả cho biểu ca, tuyệt đối không thể hủy trên tay Lưu Tĩnh Minh!

“Xảo Xảo, từ giờ trở đi, người để ý bên kia cho ta, có một chút biến động gì cũng phải nói cho ta biết, hiểu chưa?” Nàng tuyệt đối không muốn lần nữa bại dưới tay Lưu Tĩnh Minh, tuyệt đối sẽ không để cho nàng cướp biểu ca đi!

7. Chương 7

Lưu Tĩnh Minh đang ngủ, trên môi khẽ hôn cùng vuốt ve trên người làm thức tỉnh.

Mở cặp mắt đang buồn ngủ ra, nàng tự nhiên đưa tay ôm thân thể nóng rực của đối phương, giọng hơi khàn khàn, “Hôm nay người đến thật trễ! Ta A!”

Đem một phần sức nặng thân thể đặt trên người nàng, Ứng Vành thừa dịp lúc nàng nói chuyện, đem lưỡi tham tiền trong miệng nàng, nhẹ nhàng treu đùa cái lưỡi mềm mại thơm tho, nhắm nháp vị ngọt của nàng.

Hai người vì hôn mà khơi lên tình dục nồng cháy.

Đến lúc nhiệt độ cơ thể bọn họ lên cao, hơi thở dần dần hỗn loạn, hấn mới rút lưỡi nóng khỏi miệng nàng.

Hấn thở hổn hển, mắt nhìn Lưu Tĩnh Minh mơ màng, gò má phồng hồng, cánh môi ướt át bị hôn mà sưng đỏ, trong lòng dâng lên thỏa mãn cùng say đắm.

“Nhớ ta sao?” Hấn nói nhỏ.

Vừa nói chuyện, hấn đem thân thể cường tráng chen vào giữa hai chân nàng, đặt phái nam ở nơi mềm mại của nàng, nơi đó ấm áp làm hấn không ngừng rung động.

“Ai nhớ người? Mỗi ngày đến làm phiền ta, đáng ghét.” Nàng khẩu thị tâm phi(miệng nói một đằng, tâm nghĩ một nẻo), thân thể lại phối hợp động tác hấn đem hai chân mở ra, cong người bên cạnh hấn.

“Phải đó! Nàng chán ghét ta, nhưng thân thể của nàng lại yêu chết ta... Nhìn xem!” Hấn treu chọc, hai ngón tay vân vê nhũ hoa đã sớm nổi lên.

“A...” Nàng híp mắt lại, môi đỏ mọng phát ra tiếng yêu kiều, không thể kháng cự tay hấn mang đến cho nàng kích thích, thân thể cong lên, ngực cũng nhô lên, mong muốn nhiều âu yếm hơn.

Ứng Vành thấy nàng quyến rũ mê người, tâm khó nhịn mà cúi đầu xuống, há miệng cách lớp áo mỏng khẽ cắn nụ hoa vươn lên của nàng, thỏa mãn hưởng thụ run rẩy cùng tiếng ngâm của nàng.

Lớp vải trên ngực nàng bị nước miếng của hấn làm ướt hết, dính sát vào nhũ hoa, nhũ hoa anh đào nhàn nhạt hiện ra rõ ràng dưới lớp vải mỏng.

Hắn đứng dậy, kéo bàn tay nhỏ bé trắng mịn của nàng đặt trên ngực mình, “Tình nhi, chạm vào ta, yêu ta...”

Nàng tháo đai lưng hắn, cởi vạt áo hắn ra, đẩy ra y phục ngăn cản nàng thăm dò, nàng đưa tay chạm vào da thịt rắn chắc mà nóng rực của hắn, tay nhỏ bé học theo động tác hắn, xoa nắn trên ngực phái nam.

“Ừm...” Hắn thoải mái hừ nhẹ, mông hơi đong đưa, dùng vật cứng rắn ma sát nàng.

Nhìn hắn hưởng thụ, vẻ mặt phần khởi, tay Lưu Tình Minh từ từ trượt xuống hông hắn, lướt qua vùng bụng rắn chắc, tiến vào trong khố của hắn, bàn tay phủ lên vật to lớn nóng rực.

“Đúng, là như vậy... Dùng sức một chút...” Được bàn tay nhỏ bé của nàng nắm lấy, hắn ngược lại ở trong lòng bàn tay nàng từ từ đung đưa.

Nàng cảm nhận được phái nam trong lòng bàn tay nàng không cứng căng lên, tay nàng không cách cầm nó, chỉ có thể theo nó, vỗ về chơi đùa.

“Nàng thật sự là vật nhỏ biết giày vò người khác...” Hắn kéo tay nàng ra, đứng dậy cởi y phục trên người xuống, sau đó rất nhanh cởi hết y phục nàng, lần nữa lại bao phủ trên người nàng, bàn tay to vội vàng dò vào giữa hai chân nàng.

Hắn hài lòng đưa tay vào nơi ẩm ướt, “Bảo bối, nàng đã chuẩn bị xong...” Vừa nói, hắn vừa giơ lên vật nam tính, chuẩn bị tiến thẳng.

Khi hắn chuẩn bị tiến vào cửa huyệt, Lưu Tình Minh bỗng nhiên đẩy hắn ra, đem cái mông lui về phía sau, tránh hắn tiến lên.

Đang định bộc phát dục vọng thì bị nàng miễn cưỡng cắt đứt, hắn vội vàng đưa tay muốn đem nàng đang lui về phía sau kéo trở về.

“Chờ một chút... Chờ một chút nữa!” Nàng duỗi cánh tay về phía ngực hắn, ngăn cản hắn cầu hoan.

“Ta không thể đợi!” Hắn dùng tay kéo lấy bắp đùi nàng mà mở ra, không hiểu sự cự tuyệt của nàng, dục vọng mãnh liệt khiến cho hắn thật vô cùng muốn vùi vào trong nơi chật hẹp của nàng.

Nàng một mặt ngăn cản hắn xâm chiếm, một mặt tay lần tìm cái gối, giống đang tìm đồ gì đó.

Phái nam căng cứng của hắn cần phát tiết khẩn cấp, sự chờ đợi thống khổ khiến trán hắn không ngừng chảy mồ hôi.

“Tiểu yêu tinh, nàng muốn hại chết ta sao? Rốt cuộc nàng đang tìm cái gì?” =))

Từ dưới gối nàng rút ra một cái hân khăn (chắc là một loại khăn có tính thấm hút cao dùng để hút =.=), “Ta tưởng đêm nay ngươi không tới, cho nên không trải miếng lót...”

Mọi lần trước khi hắn đến, nàng đều trải hân khăn trên giường, tránh cho dấu vết kích tình của hai người làm dơ giường đệm sạch sẽ, đến lúc đó sẽ không giải thích được với Linh Đan giường đệm vì sao lại hỗn loạn không chịu nổi.

Ứng Vành nhanh nhẹn tiếp nhận hân khăn trên tay nàng, qua loa nhét dưới mông nàng, không cho nàng cơ hội thở, đã kéo thân thể nàng lại, dùng sức đem cự đại đưa vào trong cơ thể nàng.

Nháy mắt khoái cảm cọ sát đồng thời làm cho hai người bật ra một tiếng thở dài.

Hắn hơi rút ra, ngay sau đó lại dùng lực đi vào, trong hoa huyệt nàng tràn ra hoạt dịch, làm cho hắn dễ dàng di chuyển.

“Ừm... Bảo bối, nàng thật chặt... Thật ướt...” Mồ hôi hắn chảy xuống, lăn trên da thịt tuyết trắng của nàng, đụng chạm của bọn họ trơn trượt, góp lại càng nhiều khoái ý.

Sau khi ham muốn được vội vàng thỏa mãn, hắn hít sâu, tốc độ chậm lại, cố ý từ từ đem phái nam từ nơi chật hẹp rút ra, lại lần nữa tiến vào trong cơ thể nàng, thỉnh thoảng vận vẹo cái mông, như là họa quyền (vẽ họa), đem nam tính hoàn toàn nhập vào trong.

“Ừ...a...” Toàn thân nàng chảy mồ hôi, nhiệt độ cơ thể tăng cao, hân ngọc nguyệt để cho vật thô cứng của hân tiến vào từ ngoài hoa thân vào đến bên trong.

Khoái cảm từ nơi tư mật lan rộng ra đến toàn thân, làm nàng hơi hơi run, vì để động tác hân tốt hơn, hai chân nàng tự ý càng thêm mở rộng.

Bởi tình ái dâng cao, ngực của nàng sưng hơn, nhũ hoa cũng thành màu đỏ tươi hơn, trong hoa huyết chảy ra lượng lớn ái dịch, khi hân di chuyển, đem hạ thân hai người thành một mảng dính đặc, có một chút theo đùi nàng chảy xuống, làm hân khăn lót dưới người nàng thấm ướt.

“Ồ... Vành, nhanh lên... Dừng sức... A ” Nàng nâng cao tuyết đồn, nghênh hợp đưa đẩy của hân, bị tình triều kích cuồng bao phủ, không tự chủ được càng tìm kiếm kích thích mạnh hơn

Hân ngồi xổm giữa hai chân nàng, đem hai bên đùi trắng nõn của nàng kẹp ở trước ngực, làm nơi riêng tư xinh đẹp mà dâm tà của nàng hoàn toàn hiện ra ở trước mắt hân.

Ứng Vành gia tăng tốc độ, hân mê muội chăm chú nhìn nơi ân ái dâm mỹ của hai người.

Khe hẹp của nàng liên tục bị cự đại của hân làm căng cứng, cánh hoa mềm mại bị hân làm cho sưng đỏ không chịu nổi, nơi riêng tư bị ướt một mảng.

“Ừm...” Hân cấp tốc di chuyển, tình triều thế mạnh như nước, hoàn toàn bao phủ nàng.

Nàng run rẩy giữ chặt ra giường, tâm trí không biết bị lạc đến nơi nào, từ khe hẹp sâu thẳm tỏa ra một mùi hương của ái dịch

Mắt thấy nàng đạt tới cao trào, lại bị hoạt dịch của nàng thấm ướt, nam tính của hân cảm thấy một trận ê ẩm tê dại, Ứng Vành không hề giữ lại, càng đem phái nam cứng rắn, thô bạo tiến sâu trong cơ thể nàng.

Sau trận cuồng phong, hân gầm nhẹ, co rút không thôi trong nơi chật hẹp của nàng, bắn nhanh ra tinh hoa lửa nóng...

Ứng Vành vùi mặt trên cổ Lưu Tĩnh Minh, thở phì phò, hạ thân vẫn đang ở giữa hai chân nàng, bàn tay to nắm lấy ngực mềm mại của nàng, phát tiết trôi qua nhưng phái nam vẫn dừng lại ở trong cơ thể nàng, lưu luyến hoa huyết ẩm ướt mềm mại.

Lưu Tĩnh Minh dần dần hồi phục thần trí, cảm giác được trong cơ thể nam tính vẫn chưa hoàn toàn biến mất, tuy rằng không còn sưng nữa, nhưng vẫn tràn ngập sâu trong nàng, nàng ẩm áp dễ chịu.

Trong lòng nàng rõ, với thể lực cùng nhu cầu ham muốn của Ứng Vành, hân hân là còn chưa hoàn toàn thỏa mãn, hiện tại chẳng qua là đang đợi nàng khôi phục thể lực mà thôi.

Ứng Vành hôn cái cổ ướt mồ hôi của nàng, ở nàng bên tai thấp giọng, “Nàng giỏi quá...”

Hân ở xương quai xanh cùng hõm vai của nàng rơi xuống từng cái hôn, sau đó đem miệng dờn về bộ ngực tròn trịa đang xoa nắn trong tay hân, vươn lưỡi ra liếm má đỏ bừng.

“Ừ... Ngứa quá...” Nàng thấy hân nằm ở trước ngực nàng đùa bỡn, cảnh tượng tình tứ nghịch ngợm ngực nàng, trong lòng xôn xao không thôi, thân thể mềm mại ngọc nguyệt hạ thân mẫn cảm của hân.

Động tác chỉ rất nhỏ, làm nàng giống như tiểu xà yêu diễm, bày ra tà khí mê hoặc người, dụ dỗ Ứng Vành sa vào.

Nàng ngọc nguyệt, hoa huyết hút sâu nam tính của hân, khiến hân nhanh chóng đứng thẳng, đem đường hẹp của nàng hoàn toàn tách ra, thậm chí ở trong cơ thể nàng kịch liệt rung động.

Hân ngậm nhũ hoa bị liếm sưng đỏ mà ngập nước sáng bóng, như một tiểu nhi dùng sức mút, bàn tay to phủ trọn bộ ngực đầy đặn.

Bị một lực hút mạnh tiến tới, theo phản xạ nàng toàn thân co rúm, không tự chủ được kẹp chân lại, kẹp lấy vật trắng kiện giữa hai chân hân.

“Bảo bối...” Hấn lập tức cảm nhận được trong cơ thể nàng mãnh liệt co rút, thịt non gắt gao bao trụ nam tính hấn, làm hấn kích động không thôi, không khỏi dừng lại động tác, hít mắt lại, hưởng thụ dòng khoái cảm nơi hạ thân.

Tay nàng đặt trên lưng hấn, thúc giục hấn âu yếm ngực nàng, dưới áp chế khó khăn của hấn hơi hơi nâng cao tuyệt đồn, tốc độ động tác lên xuống, làm nơi hai người ân ái, chủ động tìm kiếm phương pháp phát tiết tình dục.

Ứng Vành bởi vì động tác của nàng mà rên rỉ, hấn ôm gọn nàng lật ngược lại, trong nháy mắt, chuyển thành Lưu Tinh Minh ở trên, hấn nằm ngửa trên giường, hạ thể hai người chưa từng tách ra, vẫn đang chặt chẽ giao tiếp.

Không cần hấn hướng dẫn, nàng quen thuộc nhảy lên quỳ gối trên người hấn, pháp phòng trên dưới, nam một chút lại ra vào, làm cho nó ma sát khe hẹp sung huyết.

“A... Thật nóng! Thật thoải mái...” Phái nam của hấn nóng lên, cũng làm nóng da thịt mềm mại của nàng, nàng bị lạc trong tình dục, mắt hạnh xinh đẹp mờ mịt, ngập nước.

Hoa hồ sâu thẳm không ngừng tiết ra yêu dịch, bị đẩy ra ngoài theo phái nam thăm dò trong nàng, làm hạ phúc rắn chắc của hấn cùng hắc mao ướt vô cùng, ngay cả bắp đùi nàng cũng dính một lượng lớn nước trơn, khiến nàng pháp phòng, từ nơi giao hợp, không ngừng truyền ra ái dịch cùng tiếng nước dâm dăng.

Ứng Vành hưởng thụ vui thích mà nữ thể mềm mại mang lại cho hấn, nàng tuyệt mỹ mị nhân để cho hấn lòng say không dứt.

“Đúng rồi, bảo bối, kẹp chặt ta... Nàng thật sự là quá tuyệt vời...”

Bộ ngực mềm mại xinh đẹp không ngừng lay động trước mắt hấn, hấp thu lấy mùi hương động tình từ người nàng tản ra, đối với hấn mà nói thực không hề chịu được lực đạo không đủ mạnh, vươn tay ra bắt lấy bộ ngực trắng mịn, làm cho của nàng nhu thịt biến thành sưng đỏ.

Cặp mông khỏe mạnh hướng về phía trước, đưa thẳng vật cứng rắn vào trong cơ thể nàng, cường lực nhanh chóng ra vào, làm Lưu Tinh Minh thiếu chút nữa bị cường lực của hấn làm chấn động.

Nàng bối rối dừng lại động tác, đưa tay chống ở ngực hấn, cong người mà thừa nhận toàn bộ hấn.

Tiếng nước cùng tiếng thân thể chạm vào nhau vang lên, khiến bên trong phòng trừ bỏ tiếng rên rỉ yêu kiều, tăng thêm không khí dâm tà.

“A a... Ta muốn...” Bị hấn liên tục giữ lấy, tình triểu nàng tích lại giờ nhanh chóng phát ra, toàn thân ửng hồng, khéo léo báo trước cao trào sắp đến.

Tay nàng chống đỡ trên ngực hấn không nhận được dùng sức nắm thành quyền, thời điểm nắm lại, không khống chế được lực đạo, móng tay cắm vào da thịt hấn chảy ra một đạo máu.

Cơn đau rất nhẹ kia, làm tình dục hấn càng thêm phần chấn bưng bưng, cuồng mạnh đem nam tính càng tiến sâu vào trong huyết.

Tiếng kêu lớn cùng tiếng ngâm đồng thời phát ra ở trong miệng họ, sau cùng, hai người cùng rơi vào cảnh giới tiêu hồn tuyệt mỹ.

Hấn bắn nhanh ra dịch thể trắng vào sâu trong hoa huyết nàng, cùng ái dịch của nàng, hòa tan...

Sau cao trào, Ứng Vành ôm Lưu Tinh Minh nằm ở trên giường, định bụng đem tin tức tốt từ trong hoàng cung nói cho nàng nghe.

“Sau khi ta không còn vướng bận công việc hoàng thượng giao phó, ta sẽ bắt đầu chuẩn bị hôn sự của ta và nàng... Ta không muốn chỉ có ban đêm ngủ được ở cùng nàng, ta muốn lúc nào cũng đều có thể nhìn thấy nàng, chạm vào nàng.”

“Chờ người lúc nào cũng nhìn thấy ta, chỉ sợ người sẽ không còn quan tâm ta như thế nữa, rất nhanh chán ngán.” Nàng nhẹ nhàng nói ra nỗi sợ của mình, chỉ sợ là hấn thích cảm giác yêu đương vụng trộm, đến khi có được nàng, sẽ không còn yêu thương nàng nữa.

“Sẽ không, ta ở trên người nàng cảm nhận được cái thỏa mãn cùng hạnh phúc mà những nữ nhân khác không thể cho ta được nếu không ta đã nghe theo ý của cha mẹ ta, cưới một thiên kim quý tộc làm chính phi, không quan tâm nàng nữa.”

Ứng Vành nghiêng đầu hôn lên gáy nàng, nói tiếp, “Nhưng, ta không muốn như vậy. Lòng của ta nói cho ta biết, ta chỉ lấy nàng làm chính phi của ta.”

Đừng nói Ứng Hạo không tin, ngay cả hắn lúc trước cũng đột nhiên bị sự xuất hiện của chính ý nghĩ này làm giật mình.

Khi hắn thỏa sức phóng túng tìm hoa, lại bị một nữ tử non nớt đơn thuần bắt giữ, những nữ tử khác thì thoảng chỉ là để tiêu khiển, coi như hắn đã hoàn toàn thua trên tay nàng.

Nàng không giống những nữ nhân khác bám chặt lấy hắn dây dưa không buông, thậm chí không quan tâm trình tiết quý giá bị hắn đơn giản cướp đi, mà khốc lóc ăm ăm muốn hắn phụ trách.

Trước kia những chuyện này ở trên người nữ nhân khác tìm còn không thấy, ngược lại làm cho hắn trong lòng bức mình không thôi, rồi lại không thể làm gì.

Lo lắng nàng cũng sẽ như vậy với nam nhân khác, cho nên với nàng, hắn phải dùng cách luôn luôn nhìn đến nàng, tận lực mỗi đêm đều dây dưa với nàng, đồng thời không ngừng tìm cách giải quyết khác biệt về thân phận bọn họ, để cho hắn có thể an tâm đem nàng giấu ở trong nhà.

Những ý nghĩ cùng lo lắng này, Lưu Tĩnh Minh không biết, nàng chỉ đơn thuần không cần tranh thủ sự bảo hộ, nàng chỉ cần có thể cùng hắn cùng một chỗ cũng rất thỏa mãn.

Đơn thuần như nàng, thậm chí cùng Ứng Vành qua lại tới giờ, cũng không hiểu biết vì cái gì mỗi khi nàng nhớ lại tình cảnh lần đầu gặp Ứng Vành ở Xuân Giang Lâu thì tâm mơ hồ đau nhức, khó chịu không thôi.

Nàng ngay cả loại phản ứng gọi là ghen tỵ cũng không hiểu, đối với tình yêu nam nữ lại càng giống như tờ giấy trắng, không dính một hạt bụi.

“Cưới ta làm chính phi? Điều này sao có thể! Người thân là quý tộc, không thể cưới một dân thường làm chính thê! Ta đời này nếu muốn cùng người chung một chỗ, ắt phải giống nương của ta, gả làm thiếp thất của người, không phải sao? Mà chuyện này đối với xuất thân của ta mà nói, đã xem như là ơn trạch đặc biệt.”

Lưu Tĩnh Minh tuy rằng đơn giản, nhưng chuyện như vậy nàng cũng không phải không biết, bởi vì từ nhỏ Tạ Bảo Châu thường xuyên ở trước mặt nàng cùng mẫu thân nàng, cùng những người khác nhạo báng xuất thân mẹ con nàng.

Nếu nói gả làm chánh thê của nhà giàu thông thường, còn có thể được, nhưng đây đường đường là chính phi của Tiểu vương gia Duẩn Khánh vương phủ? Nàng cũng không dám hy vọng xa vời.

Cho nên, nàng hiện tại nói sự thật, nàng chưa từng vọng tưởng đến chuyện không xứng với thân phận mình.

Ứng Vành không hiểu được, tiểu nhân nhi trong ngực rốt cuộc là người rất hiểu chuyện hay là người không hiểu chuyện? Nên quan tâm hay không quan tâm, để nàng tùy ý, nhưng lại thấy nàng thiếu quan tâm quá.

“Nàng không tin ta?” Hắn không muốn giải thích, đến đâu thì đến, nàng chỉ có thể chấp nhận, không phải sao?

“Ta lại không thấy được lòng của người. Lòng người khó dò, người nào hiểu được người rốt cuộc có đáng giá hay không để ta tin tưởng?” Lưu Tĩnh Minh trêu ghẹo nói.

“Tiểu yêu tinh!” Hắn nâng cằm nàng lên, nhu tình áp lên đôi môi đỏ mọng, yêu thương hôn nàng.

“A...” Nàng hé miệng nghênh đón lưỡi hắn trượt vào, hưởng thụ vuốt ve của hắn.

Hắn hôn nàng cẩn thận, chậm rãi di chuyển, hôn mái tóc nàng. “Tin tưởng ta, Tĩnh Nhi... Tin tưởng ta.”

Nàng nhẹ nhàng cười, “Được, ta tin người.” Nàng sợ nếu nàng không nói những lời này, đêm nay hắn sẽ làm phiền nàng cả tối. Cho nên trong lòng hắn kỳ thật cũng không có chuyện gì, chỉ là theo ý của hắn, phụ diễn một chút.

Nghe thấy trong lời nói của nàng có chút đắc ý, Ứng Vành hết cách, vì thế vỗ vào mông nàng, không muốn tiếp tục đề tài này nữa.

Hắn xoay người, ghé miệng vào bên tai nàng, “Giúp ta một lần nữa?” Đối với nàng, dự vọng của hắn chưa bao giờ được thỏa mãn, nếu có thể, hắn thật hy vọng vĩnh viễn chôn ở trong cơ thể nàng, lưu lại ở nơi có hạnh phúc ấm áp.

Bị hắn kéo tay xuống, vuốt ve phái nam hắn đang bùng bùng, nàng cố muốn thoát khỏi nắm giữ của hắn, rút tay lại, không thể đẹp được đòi hỏi của hắn.

“Người đừng ép buộc ta, sớm muộn gì có một ngày, ta sẽ bị người phá hư...” Nàng yêu kiều mắng, xoay người đưa lưng về phía hắn, trên mặt mang theo ý cười.

Hắn lập tức giữ lấy, kề sát lưng mịn màng của nàng, bàn tay to dò vào chân nàng, vỗ về da thịt mềm mại, “Sẽ không phá hư... Có ta làm dịu nàng, nàng mới có thể càng ngày càng đẹp...”

“Đừng nói những lời mê sảng đáng xấu hổ đó, không quan tâm tới người!” Nàng đỏ mặt, làm nũng nói.

“Nàng không để ý tới ta không sao, ta để ý nàng là được rồi.” Hắn nâng chân nàng về phía trước, nằm thẳng lưng, đem phái nam đã đứng thẳng đặt tại cửa huyết ướn át.

“Người vô lại a nha!” Nàng còn chưa nói xong, hoa huyết chặt chẽ đã bị hắn mở ra, cảm giác kích thích mà tràn đầy khiến nàng ngâm nga.

Hắn vẫn ở trong nàng càn rỡ, một lần hoan ái nhiệt huyết nữa được triển khai, trong phụng lân nữa nhuộm đầy màu tình ái...

8. Chương 8

“Tiểu thư, biểu thiếu gia lại tới tìm cô, cô gặp hay không gặp?” Linh Đan vào phòng, nói nhỏ với Lưu Tĩnh Minh xin chỉ thị.

“Lại tới nữa? Hắn rốt cuộc muốn làm cái gì?” Nàng thật sự không nghĩ ra, từ ngày đó, Tạ Chấn Thanh đã mấy lần tặng đồ quý, nếu trả về cũng không sao, nhưng cứ hai ba ngày hắn lại tới nơi này tìm nàng, rốt cuộc hắn có ý gì?

“Chuyện này rất rõ ràng! Hắn chính là thích tiểu thư, cho nên mới muốn tới gặp mặt cô.” Về mặt Linh Đan ra vẻ “Ta đã sớm nói với người rồi.”

“Ra nói với hắn, trong người ta không khỏe, cần nghỉ ngơi.” Chỉ cần có thể đuổi hắn là tốt rồi.

Linh Đan không cho là đúng nói, “Tiểu thư, cô quên hậu quả của lần trước đã dùng cố này sao?” Nếu tiểu thư đã quên, nàng có thể nhắc nhở nàng, cam đoan nàng không dám dùng lại lý do này.

Lưu Tĩnh Minh được Linh Đan nhắc nhở, nhức đầu nhớ tới chuyện lần trước phát sinh.

Lần trước nàng cũng lấy lý do thân thể không thoải mái để đuổi Tạ Chấn Thanh về, không ngờ hắn lại sai Triệu tổng quản vội vàng ra ngoài phủ, thỉnh đại phu nổi danh trong thành đến, nói là muốn vì nàng chẩn bệnh, sợ chậm trễ bệnh tình.

Đến lúc này, vốn không có việc gì cũng bị biến thành bệnh nặng, nàng không thể không ở trên giường giả bệnh, giữ mặt mũi cho Tạ Chấn Thanh, không để cho hắn mất mặt.

Rồi sau đó, thực phẩm bổ dưỡng đưa tới phòng càng ngày càng nhiều, làm cho Linh Đan đi tới đi lui cũng nhũn cả người.

“Linh Đan, ta rốt cuộc nên làm cái gì bây giờ? Ta phải làm như thế nào, hắn mới có thể hết hy vọng, không tới nơi này nữa?” Lưu Tĩnh Minh không thôi, đành phải mở miệng cầu cứu Linh Đan.

“Tiểu thư, em thấy biểu hiện của biểu thiếu gia với cô là thật lòng, sao cô không thử sống chung với hắn xem?” Linh Đan khích lệ Lưu Tĩnh Minh, muốn nàng thử tiếp nhận Tạ Chấn Thanh.

Lưu Tĩnh Minh tức giận trừng mắt Linh Đan liếc mắt một cái, “Ta thấy người xem ra là ăn gan hùm mật báo rồi. Người đã quên, là người nói với ta Tạ công tử là ý trung nhân của Chúc Vân, người lại khích lệ ta sống chung với hắn?”

“Mặc kệ nàng, dù sao nàng và Đại phu nhân cũng không đối đãi với cô như người nhà, biểu thiếu gia có tài có đức, việc buôn bán lại rất giỏi, nếu hắn thích cô, vậy cô dứt khoát gả cho hắn, gả cho hắn cũng tốt hơn cứ dây dưa như vậy.” Rõ ràng bất cứ giá nào cứ đánh cuộc với hắn một lần, biết đâu tiểu thư cũng tìm được một mối nhân duyên tốt không chừng.

“Ta không quan tâm Đại nương cùng Chúc Vân, bất quá, người không nghĩ tới khả năng ta đã có người trong lòng sao?” Nàng thử dò xét phản ứng Linh Đan.

“Tiểu thư, cô đừng nói đùa, cô làm gì có người trong lòng?” Linh Đan buồn cười nói. “Chẳng lẽ cô thật sự giống như bên ngoài đồn đại, ở cùng nam nhân sao?” Muốn tìm lý do, cũng phải có lý một chút.

Đúng đó! Nàng đúng là ở cùng nam nhân mà... Lưu Tĩnh Minh đem toàn bộ lời muốn nói ngậm trong miệng, than thở.

Linh Đan nghe không rõ ràng lắm, truy vấn, “Tiểu thư, cô nói to lên, em không nghe được.”

Lưu Tĩnh Minh thật đúng là không nói nên lời, cho nên đảo mắt, “Ta không nói gì. Dù sao ta mặc kệ, người dùng bất kể lý do gì, đem hắn đuổi đi là được, đừng làm phiền ta!”

“A?” Lại là nàng? Mỗi lần đều như vậy, có chuyện gì đều là nàng đi làm. Làm tiểu thư thật tốt, làm nha đầu thật xui xẻo.

“A cái gì mà a? Bảo người đi thì đi đi, nhanh lên, đừng để người ta đợi lâu.” Lưu Tĩnh Minh bất chấp tất cả, đem chuyện giao cho Linh Đan giải quyết.

“Được rồi, đi thì đi!” Không đi cũng không được, không thể để biểu thiếu gia đứng bên ngoài đợi được?

Linh Đan ra cửa phòng, liền nhìn thấy Tạ Chấn Thanh buồn rầu đứng bên ngoài đợi.

Hắn đứng tại chỗ, lặng lẽ đợi Linh Đan đi đến mới mở miệng, “Tĩnh Minh tiểu thư có bằng lòng gả ta không?” Giọng nói hắn đầy hi vọng.

Linh Đan gượng cười rồi mới trả lời, “Biểu thiếu gia thật ngại quá, tiểu thư nhà ta tối hôm qua đọc sách tới khuya, tinh thần không tốt, cho nên dùng xong bữa trưa liền buồn ngủ... Ta vừa mới vào xem qua, chưa có tỉnh dậy!”

Tạ Chấn Thanh nghe vậy tuy rằng thất vọng, nhưng không có biện pháp, cũng không thể sai Linh Đan đánh thức Lưu Tĩnh Minh.

Vì thế hắn cười cười, nói với Linh Đan, “Không sao, nghỉ ngơi nhiều là tốt. Người thay ta hỏi thăm nàng một tiếng, ta đi trước.”

“Biểu thiếu gia đi thông thả.” Linh Đan phúc thân, nhìn Tạ Chấn Thanh xoay người rời đi, trong lòng không khỏi tiếc hận thay tiểu thư.

Thật không biết tiểu thư ở kiên trì cái gì... Nam nhân tốt như vậy cũng không biết nắm chặt, thật là!

Cũng đã qua tháng tư, hạnh hoa nở rộ rực rỡ cũng đã chuyển sang héo tàn, nhân lúc còn vài đóa hoa nở muộn, Lưu Tĩnh Minh cùng Linh Đan, đi tới hậu viên, đến nơi cũ xem hạnh hoa nở.

Đạp hoa rụng dưới chân, tạ lỗi những bông hoa, nàng bước vào nơi nở đầy hạnh hoa, lập tức nhìn thấy thân ảnh Tạ Chấn Thanh.

Nàng xoay người, chuẩn bị nhẹ nhàng rời đi, lại chẳng may đạp phải một cành khô dưới chân, phát ra tiếng lách lách Tạ Chấn Thanh quay lại.

Hắn vừa quay đầu lại, thấy nàng đang muốn rời đi, hắn không muốn bỏ qua lần gặp gỡ này, vì thế bước nhanh lên phía trước, bất chấp nam nữ khác biệt, tình thế cấp bách đưa tay giữ lấy cổ tay nàng, ngăn cản nàng chạy mất.

“Dừng đi...” Tiếng nói hần khàn khàn thỉnh cầu nàng dừng bước.

Lưu Tĩnh Minh bị hần giữ mạnh, cước bộ lảo đảo, một mặt vừa cố gắng giữ thăng bằng, một mặt hoảng hốt muốn thoát khỏi lời kéo của hần. “Người buông ra! Buông ra...”

“Được được được, ta buông nàng ra... Nhưng nàng phải đáp ứng ta, đừng chạy đi.” Hần mất sự tao nhã vốn có, đổi lại thành đe dọa.

Lưu Tĩnh Minh bởi vì hần giữ tay mà không cách nào lui lại, dùng ống tay áo che mặt của mình, “Người buông ra trước...”

Nàng hoàn toàn không phát hiện mình đối xử với Tạ Chấn Thanh hoàn toàn khác với Ứng Vành.

Lúc trước Ứng Vành càn rỡ, cũng không có làm cho nàng có chút kháng cự cùng bài xích, nhưng hiện nay, cùng lắm chỉ là bị Tạ Chấn Thanh kéo cổ tay, nàng liền không thể chịu đựng được, chỉ hy vọng có thể nhanh nhanh thoát khỏi nắm giữ của hần.

Tạ Chấn Thanh thoáng thả lỏng dò xét, thấy nàng không có hành động gì quá, mới hoàn toàn buông tay ra.

Hần vừa buông ra, Lưu Tĩnh Minh lập tức giấu tay vào trong áo, lui về phía sau hai ba bước, giữ khoảng cách với hần.

Tạ Chấn Thanh mê muội nhìn khuôn mặt xinh đẹp của nàng rũ xuống, một hồi lâu mới mở miệng nói, “Ta nên xưng hô với nàng như thế nào?”

Y theo quy củ, hần là phải như Chức Vân, gọi nàng một tiếng biểu muội, nhưng bọn họ cũng không phải thực sự có quan hệ thân thích, gọi như vậy, không khỏi có cảm giác kỳ quặc.

Cho nên hần vẫn mở miệng hỏi ý Lưu Tĩnh Minh.

Không nghĩ tới hần lại hỏi nàng vẫn đề không hề lường trước, Lưu Tĩnh Minh hơi kinh ngạc nhìn hần, mới mở miệng, “Chúng ta dù sao xem như thân thích, người lại lớn tuổi hơn ta... Nên gọi ta một tiếng biểu muội!”

“Ta đây liền gọi nàng biểu muội Tĩnh Minh.” Nói những lời này xong, Tạ Chấn Thanh cũng không biết nên nói cái gì; Ngay cả ái mộ không dứt với nàng, cũng không dám nói ra.

Im lặng lại lần nữa lan tràn bốn phía

Hần kiên quyết giữ nàng lại, nhưng giữ nàng lại rồi, lại đứng ngây ra nhìn nàng, nói cũng không nói... Lưu Tĩnh Minh cảm thấy không khí thật khó xử, vì thế mở miệng phá tan không khí.

“Ta biểu ca nếu không có việc gì, ta xin cáo lui trước.” Nàng thực không muốn đối mặt loại trường hợp này.

“Ta... Từ lần đầu tiên gặp mặt, ta liền...”

Không đợi hần nói xong, nàng lập tức cắt đứt lời hần nói, “Thỉnh người không cần nói tiếp.”

Lời hần muốn nói, làm dâng lên bất an trong lòng nàng.

Nàng không phủ nhận, ở trước mặt Linh Đan, là nàng giả bộ ngốc.

Nàng cũng không có trì hoãn đến mức hoàn toàn không cảm giác nhiệt tình trong mắt hần, chẳng qua là nàng không muốn đối mặt loại sự tình này, chỉ cần hần nói một tiếng nữa, nàng sẽ không thể coi như không biết gì.

Cho nên không thể để hần nói ra.

“Xin nàng cho ta cơ hội, cho ta được nói ra hết.” Hần nóng vội, muốn nói ra hết tâm ý của hần với nàng. “Ngay lần đầu tiên gặp nàng tại hạnh hoa lâm này, ta không có một ngày là không nhớ đến nàng.”

Lưu Tĩnh Minh thở dài, ngẩng đầu nhìn thẳng hần.

“Vậy thì sao?” Hần đã nói ra, nàng cũng không thể trốn tránh nữa, quên đi.

“Nếu nàng nguyện ý... Ta liền gặp cô cầu hôn, được không?” Tạ Chấn Thanh đỏ mặt, nói rõ tâm ý với Lưu Tĩnh Minh.

“Cầu hôn?” Hấn diên rồi sao? Mới gặp mặt lần thứ hai, hấn đã muốn thú nàng?

“Đúng vậy. Nàng có bằng lòng hay không?” Hấn nóng lòng trả lời, cũng không nhìn ra cự tuyệt trên mặt Lưu Tĩnh Minh.

“Ta có nguyện ý hay không?” Nàng nhẹ nhàng cười cười, “Ta đây trực tiếp nói cho người, ta không muốn.”

Không dự đoán được nàng lại cự tuyệt dứt khoát như vậy, hấn sững sốt một lát mới mở miệng, “Vì sao? Ta có gì không tốt? Hay là...”

Nàng thở dài, kiềm chế, “Không liên quan người mạnh khỏe hay cái gì không tốt, mà là Ta xin nhắc nhở người, chúng ta chỉ gặp mặt hai lần, người hiểu ta sao? Tính cách ta thế nào người biết sao? Tại sao lại dễ dàng có ý định muốn cưới ta?”

Nếu là vấn đề này, phải giải quyết cho tốt!

Hấn cười, “Cái này không phải là vấn đề. Phu thê không phải luôn được bà mai quyết định? Có người chưa cả gặp mặt đã thành hôn. Chờ thành thân xong, tự nhiên sẽ biết... Nếu có thể, chúng ta có thể thường xuyên gặp mặt, cứ như vậy, ta sẽ hiểu nàng.”

Cho dù như vậy, cũng không có nghĩa nàng phải gả đi? Hấn cũng không tránh khỏi tình nguyện.

“Vấn đề không phải chỗ đó...” Nàng không biết nên nói như thế nào để cho hấn có thể chấp nhận được, cho nên cứ úp úp mở mở.

“Vấn đề ở đâu? Nàng nói, ta nhất định làm được.” Chỉ cần nàng chịu nói, hấn nhất định phối hợp.

Lưu Tĩnh Minh hít sâu, quyết định không khách khí nữa, “Người không phải không biết Chúc Vân thích người chứ?”

“Ta biết. Nhưng ta đối với nàng chỉ có tình cảm huynh muội, không có tình yêu nam nữ!” Hấn chỉ coi nàng như một muội muội mà thôi.

“Người cho rằng đại nương không biết nữ nhi bà ấy thích người sao?” Lưu Tĩnh Minh lại nói.

Tạ Chấn Thanh lập tức gạt đầu, “Cô hấn là biết.”

“Ở lập trường đại nương, bà hy vọng người cưới Chúc Vân, kế thừa gia nghiệp Lưu gia, điểm ấy người cũng biết chứ?”

Tạ Chấn Thanh không đáp lời, nhưng nhìn thần sắc hấn, hấn là rất rõ mẹ con Tạ Bảo Châu đang bàn tính cái gì.

“Vậy người còn muốn đến gặp đại nương cầu hôn ta? Trừ phi đối tượng người cầu hôn là Chúc Vân, nếu không ta khuyên người đừng đi ném mùi thất bại.” Đạo lý đơn giản như vậy, hấn không phải không rõ chứ?

“Không. Nếu ta không muốn cưới Chúc Vân, không ai có thể quyết định cho ta, cho dù là cô cũng không khả năng.” Hấn kiên quyết nói, muốn cho Lưu Tĩnh Minh biết rõ quyết tâm của hấn.

Lưu Tĩnh Minh cũng không muốn quản chuyện tình cảm của người khác, nhất là Lưu Chúc Vân.

Hiện tại nàng càng cảm thấy mình vờ ngớ ngẩn, để cùng hấn kéo theo những chuyện này? Chuyện giữa hấn và Lưu Chúc Vân, để bọn họ tự giải quyết là được rồi, nàng nói nhiều làm gì, đến lúc đó còn rước lấy một đồng phiền toái, không phải tự chuốc khổ sao?

Vì thế nàng không hề nói nhiều, chỉ nói một câu, “Trong lòng ta đã có người.”

Lý do này có thể làm cho hấn từ bỏ không?

Nghe nàng nói những lời này, Tạ Chấn Thanh không có phản ứng quá mạnh.

Hấn cho rằng đây là Lưu Tĩnh Minh e sợ Tạ Bảo Châu và Lưu Chúc Vân, mới cố ý nói ra chuyện này..

“Nàng đừng dùng lý do này cự tuyệt ta. Ta biết nàng bận tâm Chúc Vân và cô, ta xin nàng cho ta một cơ hội, đừng đẩy ta ra xa ngàn dặm như vậy.”

Lưu Tĩnh Minh lắc đầu, nàng đã có người trong lòng, chuyện thật như vậy mà không thể tin sao? Vì sao hắn và Linh Đan không tin tưởng lời nàng nói?

“Tính cách của ta là không coi lợi ích toàn cục đứng đầu, nếu ta thật sự thích người, ta sẽ không quan tâm các nàng.” Nàng nhìn hắn nói rõ. “Ta thật sự đã có ý trung nhân, không phải là từ chối. Mong người hãy bỏ ý nghĩ cưới ta đi!”

“Không, ta sẽ không buông tay. Nàng đừng lo về cô và Chúc Vân, ta sẽ ”

“Ta nghĩ chúng ta không cần thiết phải nói nữa, bởi vì người hoàn toàn không chịu nghe lời ta nói, chỉ dùng ý nghĩ của người giải thích ý của ta. Một khi đã như vậy, nhiều lời cũng vô ích.” Lưu Tĩnh Minh thật sự chịu không nổi cuộc nói chuyện của bọn họ, nhin không được khuôn mặt lạnh xuống.

Nói xong, nàng không để ý tới Tạ Chấn Thanh, cũng không đợi hắn mở miệng nói chuyện, xoay người bước nhanh.

Mà Tạ Chấn Thanh bị nàng bỏ lại, là bởi vì Lưu Tĩnh Minh sắc mặt quá mức lạnh lùng đậm đặc, không dám lại giữ lại, chỉ có thể trở mắt nhìn nàng rời đi.

9. Chương 9

Tạ Bảo Châu không dám tin nhìn Tạ Chấn Thanh, hy vọng vừa rồi là bà nghe lầm.

Tạ Chấn Thanh đứng trước mặt Tạ Bảo Châu, kiên nhẫn chờ đợi hưởng ứng của bà.

Tạ Bảo Châu nhìn biểu tình kiên quyết của Tạ Chấn Thanh, xác nhận lần nữa, “Ta không có nghe nhầm chứ? Người nói người muốn cưới Lưu Tĩnh Minh?”

“Đúng vậy, cô, cô không có nghe sai, ta muốn cưới biểu muội Tĩnh Minh.” Hắn khẳng định nói.

“Cô ta không phải biểu muội của người! Biểu muội của người chỉ có một mình Lưu Chúc Vân!” Tạ Bảo Châu giận không kìm chế được mà rít cao âm lượng, tay đập xuống bàn.

“Hy vọng cô thành toàn.” Tạ Chấn Thanh bất hòa nhìn phản ứng tức giận của Tạ Bảo Châu, chỉ là kiên định nhắc lại yêu cầu của mình.

“Thành toàn? Người hy vọng ta thành toàn? Vậy Chúc Vân phải làm sao bây giờ?” Hắn nói thật dễ dàng! Vậy nữ nhi của bà tìm ai thành toàn?

“Cô, ta luôn luôn coi biểu muội Chúc Vân đối đãi như muội muội bình thường, không hề có tâm tư khác ”

“Người không cần nói với ta nhiều như vậy! Cho dù người đối Chúc Vân không có ý tứ kia, ta cũng sẽ không đồng ý cho người cưới tiện nha đầu Lưu Tĩnh Minh kia!” Tạ Bảo Châu giận quá thành cười, “Nương của nha đầu kia bất quá chỉ là linh kỹ thanh lâu thấp hèn, là xuất thân hạ lưu, không đáng để cho người cưới cô ta vào cửa? Đừng nói cô không đồng ý, ngay cả cha người cũng không đồng ý, đây sẽ bôi nhọ cho thân phận Tạ gia chúng ta!”

“Ta không quan tâm. Dù sao tương lai gia nghiệp Tạ gia là do đại ca tiếp nhận, ta có thể đưa biểu muội Tĩnh Minh chuyển ra ngoài, sẽ không phá hỏng thanh danh Tạ gia. Huống chi, ta cũng không cảm thấy xuất thân của nàng hạ lưu, mẫu thân nàng là mẫu thân nàng, nàng là nàng, đây là hai chuyện khác nhau.” Tạ Chấn Thanh phản bác nói.

“Chấn Thanh, đây không phải vấn đề người đáng quan tâm. Trừ phi hôm nay người không phải là con cháu Tạ gia, nếu không người đừng nghĩ rằng người cao húng cái gì thì làm cái đó. Người đã ở trên thương trường lăn lộn lâu như vậy, đạo lý này còn không hiểu sao?”

Bà lại khuyên nhủ tiếp, “Nghe lời của cô, quên tiện nha đầu kia... Chúc Vân của chúng ta có điểm nào kém cô ta? Người đừng giả vờ ngờ ngẩn!”

“Cô, người vì cái gì...” Tuy rằng hấn đến Lưu gia hơn 5 năm, nhưng hấn thật không biết giữa các nàng có những va chạm gì, làm cho cô chán ghét Lưu Tĩnh Minh như thế.

“Đừng nói nữa, tự ngươi hiểu rõ cái gì đối với ngươi là tốt nhất, đừng quên ngươi là người Tạ gia. Đi xuống đi!” Tạ Bảo Châu đau đầu không thôi, phát tay muốn Tạ Chấn Thanh đi ra ngoài.

“Chấn Thanh cáo lui trước.” Tạ Chấn Thanh vốn còn muốn nói thêm chút nữa, bất quá hấn nhìn thấy sắc mặt Tạ Bảo Châu liền quyết định hãy từ từ, ít hôm nữa sẽ nói sau!

Nhìn Tạ Chấn Thanh ra ngoài, Tạ Bảo Châu phiền não không dứt.

Sự nghiệp Lưu gia hoàn toàn dựa vào xử lý của Tạ Chấn Thanh, vốn là bà muốn cho hấn cùng thành thân với Chúc Vân, vì tương lai hấn có thể tiếp tục trông coi sự nghiệp Lưu gia.

Nói như thế nào nữa, hấn là người trong nhà, dù sao vẫn tốt hơn để người ngoài nhúng tay vào, vạn nhất tương lai tất cả gia sản Lưu gia đều rơi vào tay người ngoài, vậy cũng sẽ không tốt.

Chắc, sớm biết tiện nữ nhân sẽ gây ra chuyện ngày hôm nay, lúc đầu nên đem ả đuổi lên núi làm ni cô, đỡ phải để đến hôm nay phá hư chuyện của bà!

“Tích Quyên!” Bà mở miệng kêu to tỳ nữ đứng ở ngoài phòng.

Nghe thấy gọi, Tích Quyên lập tức đi vào cửa, cung kính đứng trước mặt Tạ Bảo Châu chờ chỉ thị. “Phu nhân.”

“Đi gọi tiểu thư tới đây.” Trước tiên đem sự tình nói cho Chúc Vân biết, xem tiếp theo các nàng nên làm như thế nào cho phải.

“Dạ.” Tích Quyên đáp lại, liền xoay người đi ra ngoài.

Chỉ chốc lát sau, Lưu Chúc Vân liền dẫn Xảo Xảo đi vào trong phòng Tạ Bảo Châu.

Vừa bước vào cửa, Lưu Chúc Vân liền ngọt ngào kêu, “Nương tì ta có chuyện gì?”

Tạ Bảo Châu nhìn nữ nhi yêu kiều trước mắt, trong lòng vừa khổ sở vừa đau lòng... Muốn bà mở miệng như thế nào đây?

Lưu Chúc Vân buồn bực dùng ánh mắt quái dị nhìn mẫu thân nàng, “Nương, nương làm sao vậy? Ánh mắt người nhìn ta thật kỳ lạ!”

“Vân Vân...” Tạ Bảo Châu gọi nữ nhi một tiếng, lại không biết tiếp tục nói như thế nào, đưa tay nhẹ nhàng sờ mặt nữ nhi.

“Nương, làm sao vậy? Ai làm người không vui?” Lưu Chúc Vân trên mặt tươi cười, bởi vì phản ứng không bình thường của mẫu thân thoáng biến mất.

“Nương không biết nên nói với con như thế nào...”

“Nói cái gì?” Lưu Chúc Vân chớp ánh mắt xinh đẹp, bên trong tràn đầy nghi vấn.

Thở dài, Tạ Bảo Châu quyết định nói thẳng ra, “Chấn Thanh vừa nãy đến gặp ta, nói là muốn cầu hôn tiện nha đầu Lưu Tĩnh Minh kia.”

Nghe lời mẫu thân nói, ý cười trên mặt Lưu Chúc Vân hoàn toàn biến mất, đôi môi nàng run run, muốn mở miệng nói chuyện, lại không thể phát ra âm thanh.

Đến khi thật sự tiêu hóa lời mình nghe được, trên mặt nàng hiện ra nụ cười miễn cưỡng, “Nương, người đừng đùa ta.”

Nữ nhi ra vẻ bình tĩnh làm cho Tạ Bảo Châu đau lòng không thôi, bà lắc đầu, “Nương không đùa con, Chấn Thanh thật sự nghiêm túc.”

“Vậy còn ta? Ta làm sao bây giờ? Biểu ca... Biểu ca sao có thể cười ả? Sao có thể...” Lưu Chúc Vân thất thần lẩm bẩm, nước mắt theo cái đầu nhỏ lắc lắc của nàng mà rơi xuống.

“Con đừng vội khóc, lau khô nước mắt đi.” Tạ Bảo Châu cầm lấy khăn tay thay nữ nhi lau lệ.

“Nhưng...” Lưu Chúc Vân muốn nói, nhưng thanh âm nghẹn lại ở cổ họng, làm nàng không để một câu nói xong.

“Đừng thương tâm, chúng ta trước hết nghĩ cách làm thế nào để đánh vỡ ý muốn cưới ả của Chấn Thanh.” Tạ Bảo Châu an ủi nữ nhi, nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng nàng.

Xảo Xảo một bên nghe thấy lời nói Tạ Bảo Châu, do dự trong chốc lát, cuối cùng vẫn mở miệng.

“Phu nhân...”

“Làm sao vậy?” Tạ Bảo Châu một mặt trấn an nữ nhi, không ngừng hỏi.

“Nô tỳ... Nô tỳ...” Xảo Xảo ấp úng, nói đúng ra là không nói ra miệng được.

“Người không thấy được ta đang buồn phiền sao? Có chuyện gì nói nhanh, đừng lè mề.” Tạ Bảo Châu phiền lòng không thôi, nào có kiên nhẫn lời thôi với Xảo Xảo.

“Nhưng là, nô tỳ không biết có nên nói hay không...” Xảo Xảo cúi đầu, không dám nhìn ánh mắt sắc bén của Tạ Bảo Châu.

Tuy rằng nàng bình thường ý vào dung túng của Nhị tiểu thư, ở trong phủ mượn oai hùm ý thể hiếp người, nhưng cũng chưa từng thật sự làm ra chuyện gì hại người, hiện tại nàng thật sự không biết có nên nói ra chuyện của mình hay không.

“Nô tỳ hơn nửa tháng trước, ở sân ngoài viện lạc của Đại tiểu thư, nhìn thấy... Nhìn thấy...”

Từ khi biết được Tạ Chấn Thanh thường xuyên tặng đồ cho Lưu Tĩnh Minh, nàng bởi vì Lưu Chúc Vân giao phó, mà bắt đầu để ý đến động tĩnh Lưu Tĩnh Minh. Vốn nàng cũng chỉ là không có việc gì lạng lẽ đi qua nhìn xem, nhưng cho tới bây giờ cũng không hề nhìn thấy cái gì.

Vậy mà một đêm kia, nửa đêm nàng đi nhà xí, cũng không biết là có linh cảm hay ma quỷ xui khiến, mơ mơ màng màng, nàng bước đến hậu viên.

Nàng đột nhiên hoàn hồn, mới phát hiện mình đã đi đến viện lạc của Lưu Tĩnh Minh. Nàng hoảng sợ, vội vàng muốn trở về.

Đang lúc nàng chuẩn bị trở về phòng, khéo mắt bỗng nhiên thoáng nhìn thấy một đạo bóng đen từ phòng Lưu Tĩnh Minh đi ra, nàng kinh sợ không thôi, thiếu chút nữa la to lên, tiếp theo thấy rõ đó là một nam nhân cao lớn, rất nhanh, hần liền biến mất sau bức tường.

Sau nàng quyết tâm đến, cẩn thận nhớ lại tình cảnh lúc đó, mới hiểu được nguyên lai Lưu Tĩnh Minh đúng như lời đồn đãi, chưa xuất giá đã ở cùng nam nhân.

Thật sự là người không thể nhìn bề ngoài, Lưu Tĩnh Minh thoát nhìn giống tiểu thư khuê các, trong xương lại là một nữ tử phong lưu đậm đặc, chẳng trách phu nhân thường nói nàng là tiện nha đầu hạ lưu, đều giống như nường của nàng.

Nhưng nàng cũng không dám đem chuyện này nói ra miệng, dù sao chuyện kia không phải có thể tùy tiện nói lung tung đồn đãi bên ngoài sẽ không cho là thật, nàng nói ra sự thật, sẽ hại chết Lưu Tĩnh Minh.

Tuy rằng nàng hầu hạ Nhị tiểu thư, bình thường cũng không hay tôn kính Đại tiểu thư, nhưng người ta với nàng không thù không oán, làm gì lại thừa nước đục? Bình an sống là tốt rồi.

Hơn nữa, vạn nhất sự tình không phải như nàng nghĩ, không phải vô duyên vô cớ rước chuyện vào người sao?

Chẳng qua là hôm nay nhìn bộ dạng Nhị tiểu thư thương tâm khổ sở, nàng bỗng nhiên mới nhớ tới chuyện này.

Nếu có thể vạch trần Lưu Tĩnh Minh bất trạch, có lẽ có thể xóa đi ý niệm cưới nàng trong đầu biểu thiếu gia...

Khôn khéo như Tạ Bảo Châu, vừa nghe Xảo Xảo nói quanh co vài câu, trong lòng biết có thể xoay chuyển tình thế, có lẽ phải dựa vào lời nói hiện tại của Xảo Xảo.

Vì thế nàng trước không vội mà thúc giục Xảo Xảo, ngược lại giao phó cho Tích Quyên người hầu hạ mình, “Đưa tiểu thư về phòng trước đi. Nhanh lên!”

“Dạ. Nô tỳ biết.” Tích Quyên vội vàng tiến lên, muốn đỡ Lưu Chúc Vân đang khóc.

“Vân Vân, con về trước phòng đi, nương sẽ giúp con nghĩ cách. Con đừng khóc, nghe lời.” Tạ Bảo Châu nhẹ giọng khuyên nữ nhi.

Chờ Tích Quyên đưa nữ nhi rời khỏi đây, Tạ Bảo Châu liền chăm chú nhìn Xảo Xảo.

“Xảo Xảo, đem chuyện người biết nói ra, một chút cũng không được giấu diếm.” Bà cúi mình bắt tay Xảo Xảo nói.

Xảo Xảo khiếp sợ ngẩng đầu, mặt lộ vẻ khó khăn, “Nhưng, nô tỳ không dám chắc chắn. Nếu nô tỳ nhìn nhầm...”

“Không sao, giờ nơi này cũng chỉ có chúng ta, người nói, không cần sợ hãi.” Tạ Bảo Châu thân thiết hòa ái, ôn tồn khuyên nhủ.

Bà nhìn Xảo Xảo vẫn đang do dự bất an, lưỡng lự, lại lần nữa mở miệng, “Xảo Xảo, Lưu gia chúng ta đối đãi người không tệ, tiểu thư bình thường cũng chiếu cố người, không để người phải chịu khổ, chịu ủy khuất...”

Tạ Bảo Châu dừng một chút, quan sát phản ứng Xảo Xảo, “Người là nha đầu thông minh, người cũng thấy, hiện tại tiểu thư có bao nhiêu thương tâm, nếu người có cách giúp nương, tương lai chúng ta cũng sẽ không bạc đãi người.”

Nghe vậy, Xảo Xảo trong lòng âm thầm cân nhắc trước kia tiểu thư đối với nàng tốt không nói làm gì, chỉ là tương lai nàng có thể tốt hơn, khẳng định có thể để nửa đời sau của nàng không lo áo cơm.

Nàng nắm bàn tay ướt mồ hôi, quyết tâm ngẩng đầu lên, đem tất cả chuyện ban đêm ngày đó nói cho Tạ Bảo Châu.

Tạ Bảo Châu nghe xong lời của nàng, khước miệng vung lên nụ cười, ngay cả ánh mắt cũng lên. “Xảo Xảo, việc này trước đừng nói lộ ra, tránh rút dây động rừng.”

Thật tốt quá, không nghĩ tới lúc trước bà tùy ý tung lời đồn đại lại có một ngày trở thành sự thật! Đừng nói Tạ Chấn Thanh không có khả năng thú nàng, nha đầu chết tiệt kia cả đời này cũng đừng mong có hy vọng!

“Nô tỳ biết!” Kỳ quái, đem chuyện nói ra, lòng của nàng không hề khẩn trương bất an, ngược lại còn ổn định lại.

Bởi vì nàng biết, từ giờ khắc này, mặc kệ Lưu Tĩnh Minh có thất đức hay không, đều chỉ có một kết quả, mà nàng, vì vinh hoa phú quý chính mình, đã đem lương tâm mình bán cho Tạ Bảo Châu...

Tạ Bảo Châu gật gật đầu, “Sau khi chuyện kết thúc, nếu người còn muốn ở lại trong phủ, ta liền thăng người lên làm nha đầu tổng quản, tương lai chờ tiếp quản vị trí mama. Nếu người muốn hồi hương tìm người kết hôn, ta sẽ thay người chuẩn bị đồ cưới, cho người xuất giá thật náo nhiệt... Dù sao nửa đời sau của người không cần phải lo.” Nàng cho Xảo Xảo hai con đường, mà bất luận là thế nào, đối với Xảo Xảo mà nói đều có lợi.

“Cám ơn phu nhân.” Xảo Xảo hoàn toàn đã quên bất an vừa rồi, vì tương lai của mình mà vui vẻ, cười há miệng.

Bên kia, Lưu Chúc Vân được Tích Quyên đưa về phòng, ngồi ở ghế khóc một hồi lâu.

Nàng càng nghĩ càng không cam lòng... Dựa vào cái gì Lưu Tĩnh Minh mới gặp biểu ca có hai lần, lại có thể làm cho biểu ca vì ả mẹ muội? Mà nàng nhiều năm qua đối tốt với biểu ca, hẳn đều làm như không thấy...

Cảm giác không cam lòng xông lên, làm cho nàng oán hận toàn thân phát run, “Ả dựa vào cái gì? Ả dựa vào cái gì dễ dàng đoạt đi người ta yêu? Dựa vào cái gì?!”

Tích Quyên một bên cổ găng khuyên giải an ủi Lưu Chức Vân, nhìn chẳng những không ngừng khóc, ngược lại Lưu Chức Vân cảm xúc kích động hơn, nghe được miệng nàng đang nói chuyện, nhưng lại nghe không rõ ràng lắm, vì thế tiến lên chạm một cái vào bả vai nàng, “Tiểu thư, người nói cái gì?”

Lời chưa dứt, Lưu Chức Vân bỗng nhiên đứng dậy, đẩy Tích Quyên đứng trước người nàng, đi ra ngoài.

Thấy tình hình không ổn, Tích Quyên vội vàng đuổi theo, lo lắng hỏi, “Tiểu thư, cô muốn đi đâu vậy? Tiểu thư...”

Lưu Chức Vân mặc kệ Tích Quyên gào thét đằng sau, bước nhanh về phía hậu viên, một lòng muốn đi tìm Lưu Tĩnh Minh.

Chạy theo sau Nhị tiểu thư, Tích Quyên hoảng hốt không thôi. Nàng chạy đến, hiện tại bộ dạng Nhị tiểu thư thật không bình thường.

Kêu cũng không dừng lại, gọi cũng không nghe, miệng lại không ngừng tự lẩm bẩm... Nàng lại không thể không đi theo, sợ nếu xảy ra chuyện, không thể ăn nói với phu nhân

Trong phòng, Lưu Tĩnh Minh ngồi ở mép giường, trong tay nắm một món đồ, suy nghĩ.

Liên tục nhiều ngày, Ứng Vành chưa tới Lưu gia tìm nàng. Hắn nói phải tới vùng duyên hải Đông Hải thành, thay Hoàng Thượng làm việc, nhưng tính ngày thì hắn đi cũng đã nhiều ngày, nói thật, nàng cũng nhớ hắn!

Nàng cầm trên tay Long Văn Ngọc Như Ý mà Ứng Vành đưa cho nàng, suy tính có nên đến Duẫn Khánh vương phủ một chuyến để thăm dò tin tức không, để an tâm.

Mấy lần, nàng đem Ngọc Như Ý cất vào lại lấy ra, không biết như thế nào cho phải.

Đang lúc nàng lẩn nhả bỏ đi ý niệm đến Duẫn Khánh vương phủ, vừa đem Ngọc Như Ý để lại dưới gối, thì cánh cửa bị người dùng lực mở ra.

Nàng tưởng rằng lại là Linh Đan tức giận bên ngoài trở về, vội vàng cất kỹ dưới gối đầu, đứng dậy, không ngờ được nàng còn chưa đứng vững thân thể, má trái liền truyền đến đau rất nóng nhức.

Từ cửa như có luồng gió tiến gần nàng, dĩ nhiên lại là Lưu Chức Vân.

Mà chạm mặt bằng một bạt tai này, đem nàng đánh cho suýt ngã xuống đất, trên gương mặt trắng nõn lập tức xuất hiện chướng ấn sưng đỏ nhìn thật mà giật mình.

“A...” Nàng khó khăn vịn lấy thành giường, mới không té lăn trên đất.

Nàng bị đánh đến đầu óc choáng váng, trước mắt một mảnh đen kịt, đầu hỗn loạn, hoàn toàn không rõ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Lưu Chức Vân lại lần nữa tiến lên, đưa tay túm lấy tóc nàng, hung ác đánh nàng, miệng không ngừng mắng, “Người không biết xấu hổ! Không biết xấu hổ!”

Nàng dường như phát điên, không ngừng công kích Lưu Tĩnh Minh không có chút năng lực, “Hồ ly tinh hạ lưu! Không biết xấu hổ!”

Lưu Tĩnh Minh phản xạ đưa tay ngăn cản công kích của nàng, nhưng không có tác dụng gì, bởi vì Lưu Chức Vân căn bản là điên cuồng đánh loạn, nàng chỉ có thể chịu đựng sự đánh đập.

Lúc này Linh Đan từ bên ngoài trở về, còn chưa đi tới cửa, chợt nghe thấy trong phòng xôn xao không bình thường, nàng còn nhìn thấy nha đầu trong phòng Tạ Bảo Châu giống như bị ma đuổi, theo các nàng chạy như bay từ viện lạc.

Trong lòng nàng nhất thời nảy ra điềm xấu, vừa kêu chủ tử mình, vừa xách váy chạy vào trong phòng.

“Tiểu thư, phát sinh chuyện gì?”

Linh Đan vừa vào cửa đã bị giật mình bởi cảnh tượng trước mắt, vội vàng chạy lên muốn ngăn Lưu Chức Vân.

“Nhị tiểu thư, cô làm cái gì vậy? Cô buông tay! Buông tay... Ai nha!”

Linh Đan kéo không được Lưu Chúc Vân mất đi lý trí, ngược lại bị nàng đánh một quyền, ngồi bịch xuống đất.

“Cứu mạng! Nhị tiểu thư nổi điên! Cô không được đánh! Mau tới cứu người!” Linh Đan từ dưới đất bò dậy, lần nữa muốn tiến lên giải cứu Lưu Tĩnh Minh.

Nàng hét lớn, lập tức tuyệt vọng nhớ tới bình thường viện lạc các nàng ở không có người đi qua, giờ làm sao có người đến cứu tiểu thư?

Nàng tiến lên chen vào trước người Lưu Tĩnh Minh, dùng thân thể ngăn cản nắm đấm của Lưu Chúc Vân.

Sau lưng bị Lưu Chúc Vân đánh cho đau đớn không thôi, nàng sợ đến khóc không ngừng, nước mắt nước mũi chảy đầy mặt, nhưng nàng vẫn chịu đau đớn, kiên quyết che chở trước người Lưu Tĩnh Minh, bảo hộ nàng.

Lưu Chúc Vân mù quáng, mặc kệ Linh Đan ngăn cản, vẫn muốn công kích Lưu Tĩnh Minh phía sau nàng. “Người đi ra cho ta! Đi ra!”

“Nhị tiểu thư, cô đừng như vậy...” Linh Đan khóc cầu xin Lưu Chúc Vân.

Lưu Chúc Vân nhào tới, túm được tóc Lưu Tĩnh Minh, muốn lôi nàng từ sau Linh Đan.

Da đầu Lưu Tĩnh Minh truyền đến cảm giác đau đớn, bức người kêu ra tiếng, “A...”

Linh Đan thấy thế, vừa khóc vừa giữ lấy tay Lưu Chúc Vân, bằng không với sức lực nàng bây giờ, da đầu Lưu Tĩnh Minh sợ sẽ bị nàng xé rách.

Đang lúc Linh Đan dùng sức ngăn cản tay Lưu Chúc Vân, Tạ Chấn Thanh từ bên ngoài chạy vào, ngăn trở Lưu Chúc Vân điên cuồng, giải cứu chủ tớ các nàng.

“Chúc Vân, mọi người làm cái gì vậy? Còn không mau buông tay!” Hắn một đại nam nhân thể nhưng không thể lập tức đem Lưu Chúc Vân đẩy ra, có thể thấy được Lưu Chúc Vân mất đi lý trí có bao nhiêu khí lực kinh người.

Hắn từ phía sau ôm lấy nàng, dùng sức giữ lấy cổ tay nàng, bắt nàng không thể không buông tay.

Tạ Chấn Thanh cố gắng khống chế Lưu Chúc Vân không ngừng giãy dụa, điên cuồng vịn vịn, đem nàng kéo xa Lưu Tĩnh Minh đang xụi lơ trên mặt đất.

Tạ Chấn Thanh hô to gã sai vặt cùng hắn vào cửa, “A Ngưu, người còn đứng đó làm gì? Còn không qua đây giúp một tay!”

Bị hắn kêu, A Ngưu choáng váng mới lấy lại tinh thần, vội vàng tiến lên hỗ trợ chế phục Lưu Chúc Vân.

Khi Tạ Chấn Thanh kéo Lưu Chúc Vân ra sau, Linh Đan quỳ khóc mềm nhũn ngồi dưới đất, vết thương trên mặt trên người Lưu Tĩnh Minh thật mệt mỏi, chật vật không chịu nổi.

Nàng nhìn chủ tử khỏe miệng chảy máu, hai gò má sưng đỏ, tay không dám vươn ra chạm vào nàng, sợ sẽ làm đau nàng, chỉ có thể hoang mang lo sợ ở một bên khóc lớn.

“Tiểu thư...”

Lưu Tĩnh Minh từ đầu tới đuôi không hề nói một câu, hoàn toàn không cảm giác được đau đớn trên người nàng đột nhiên bị chuyện ngoài ý muốn này dọa sợ.

Tình hình trước mắt làm nàng không phản ứng kịp, nàng tựa như nhìn chuyện phát sinh là của người khác, ngây ngốc nhìn Lưu Chúc Vân vẫn đang không ngừng điên cuồng kêu gào giãy dụa, đầu tạm thời mất đi năng lực phán đoán.

Nàng không thể lý giải, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Sau khi Lưu Chúc Vân bị người đưa ra khỏi phòng, bên trong không còn tiếng kêu gào, chỉ còn lại tiếng khóc âm ỉ của Linh Đan.

Dần dần, nàng ý thức được người đang khóc là Linh Đan, lúc này mới chậm chậm đưa mắt nhìn, dời ánh mắt về trên người Linh Đan đang khóc thút thít.

Nàng vươn bàn tay đầy vết cào, chạm vào gương mặt đầy nước mắt của Linh Đan. “Làm sao vậy? Người khóc cái gì?”

Linh Đan nghe vậy, oa một tiếng, ôm lấy Lưu Tĩnh Minh khóc lớn.

Tiểu thư của nàng rốt cuộc làm sai cái gì? Lại bị người khi dễ như vậy, đánh chửi như vậy?

Tạ Chấn Thanh tạm thời không chế được tình huống, vội vàng tiến lên hỏi thăm Lưu Tĩnh Minh.

“Ông trời của ta, nàng...”

Hắn nhìn Lưu Tĩnh Minh, không thể tin được Lưu Chúc Vân xuống tay ngoan độc như thế, nhìn khắp nơi, đều có vết móng tay cào chảy máu, trên mặt lại sưng đỏ vô cùng.

Đều là hắn làm hại... Tạ Chấn Thanh hối hận không thôi. Nếu sớm biết rằng sẽ phát sinh loại sự tình này, hắn nhất định sẽ không nói ra dễ dàng như vậy...

10. Chương 10

Lưu Chúc Vân bị cưỡng chế đưa ra ngoài, trở lại phòng tâm tình vẫn không cách nào trở lại như cũ, tựa như phát điên, không ngừng muốn tấn công người, miệng lại không ngừng mắng.

Tạ Bảo Châu lòng nóng như lửa đốt, không thể tin mới vừa rồi nữ nhi hoàn hảo trong nháy mắt liền biến thành bộ dáng như vậy.

Thật vất vả, đại phu bốc nàng ít thuốc an thần, mới làm nàng an tĩnh lại.

Nhìn nữ nhi nằm trên giường, Tạ Bảo Châu lạnh giọng hỏi Tạ Chấn Thanh đứng ở phía sau, “Đây là kết quả người muốn? Vì một nữ nhân hạ lưu bất tri, người làm cho Vân Vân biến thành bộ dạng này?”

Cũng may đại phu nói Chúc Vân chỉ là nhất thời không chịu được quá nhiều kích động mà tạm thời không khống chế được, không phải thật sự điên, bằng không bà cũng không muốn sống.

“Cô...” Tạ Chấn Thanh áy náy nhìn Tạ Bảo Châu. Tuy rằng hắn cũng không có cùng Lưu Chúc Vân từng có hứa hẹn gì, nhưng không thể phủ nhận, biểu muội quả thật là vì hắn mới biến thành như vậy.

“Hừ! Cô? Ta thấy trong mắt người chỉ có tiền nha đầu kia, thế nào còn có người cô là ta này!” Tạ Bảo Châu hừ lạnh một tiếng, châm chọc nói.

“Cô, ta không phải cố ý muốn đả thương Chúc Vân, ta không nghĩ tới nàng sẽ...” Nhìn bộ dạng Chúc Vân nằm trên giường, hắn trong lòng cũng khó chịu!

“Chúng ta là người một nhà, hai người các người từ nhỏ cùng nhau lớn lên, sao tình cảm nhiều năm lại kém một Lưu Tĩnh Minh?” Vì nữ nhi, Tạ Bảo Châu cưỡng chế bắt mẫn với Tạ Chấn Thanh.

“Cái đó không giống nhau. Ta đối với Chúc Vân chỉ là tình cảm huynh muội, nhưng đối với Tĩnh Minh...”

“Cũng chỉ có người ngốc tử mới coi trọng ả! Người có biết hay không, ả đã sớm không phải hoa cúc khuê nữ!”

“Cô, chuyện này không thể nói lung tung, cái này quan hệ đến danh dự nữ nhân đó!” Tạ Chấn Thanh không tin lời nói Tạ Bảo Châu, sắc mặt càng thêm thâm trầm vài phần.

“Nói lung tung? Ta không có tinh thần mà nói đùa! Người không tin?” Tạ Bảo Châu cười lạnh, liếc nhìn Tạ Chấn Thanh.

“Ta không tin. Cũng xin cô đừng nói những lời như thế nữa.” Muốn hắn tin tưởng một tiểu thư đoan trang khuê các như thế nào lại làm ra chuyện không biết xấu hổ như thế? Hắn cho rằng đây là cô vì muốn hắn buông tha Lưu Tĩnh Minh mà nói dối.

“Chấn Thanh à! Người sẽ hối hận.” Tạ Bảo Châu dâng lên nụ cười quỷ quyệt, gọi ra ngoài cửa, “Xảo Xảo.”

Xảo Xảo đứng ở ngoài cửa nghe thấy gọi, nhẹ nhàng đẩy cửa ra đi vào, “Phu nhân, biểu thiếu gia.”

“Đem chuyện người nhìn thấy, toàn bộ nói cho biểu thiếu gia nghe.” Bà giao phó Xảo Xảo, sau liền xoay người nhìn Lưu Chức Vân, lấy tay nhẹ nhàng vỗ về cái trán nữ nhi, trên mặt nụ cười đắc ý.

Không có một nam nhân có thể chấp nhận thê tử của mình, trước khi cưới là một nữ tử dâm loạn thất trinh. Tin tưởng Tạ Chấn Thanh cũng sẽ không ngoại lệ.

Tạ Chấn Thanh từ ngày ấy nghe xong lời nói bằng chứng của Tạ Bảo Châu cùng Xảo Xảo, liền mấy ngày cũng không ra khỏi phòng.

Trên tay hắn cầm bầu rượu, uống từng ngụm, lại chán nản mình chưa từng uống rượu say, ngược lại thần trí thanh tỉnh càng làm cho hắn thống khổ.

Hắn không biết có nên tin lời các nàng nói hay không. Có lẽ Xảo Xảo là người cô tìm đến để lừa gạt hắn, trên thực tế Lưu Tĩnh Minh vẫn là khuê nữ trong ngọc trắng ngà... Nhưng, tâm hắn không muốn tin tưởng, đầu của hắn lại tiếp nhận những lời nói của các nàng.

Bằng không hiện tại hắn sẽ không khổ sở như vậy...

Đang lúc hắn trầm luân với mâu thuẫn của Lưu Tĩnh Minh ở trong lòng, Lưu Chức Vân đẩy cửa đi vào.

“Biểu ca.” Tĩnh dưỡng mấy ngày, Lưu Chức Vân đã khôi phục thần trí, không nhịn được đi đến phòng Tạ Chấn Thanh.

Nàng đến bên cạnh Tạ Chấn Thanh, lấy bầu rượu khỏi tay hắn, ngăn cản hắn uống rượu. “Biểu ca, huynh không được uống nữa, không tốt ình.”

“Chức Vân, muội nói cho ta biết, là cô gạt ta phải không? Sự tình không phải như vậy, có phải không?” Tạ Chấn Thanh vươn tay giữ lấy cánh tay Lưu Chức Vân, hướng nàng tìm sự thật.

“Biểu ca, rốt cuộc huynh thích nàng ở điểm nào? Ta có gì không bằng nàng? Vì sao huynh không thương ta?” Lưu Chức Vân nghẹn ngào hỏi, nước mắt từ lúc vào cửa nhìn thấy hắn đã tràn ngập hốc mắt, giờ từ chính câu hỏi của nàng, một hàng dài trượt xuống hai má.

“Ta cũng không biết...” Tạ Chấn Thanh không dám nhìn gương mặt khóc lóc của Lưu Chức Vân, hắn buông cánh tay nàng ra, đứng dậy cầm một bầu rượu khác, từ từ đi đến bên cửa sổ.

“Nhưng, nàng đã có nam nhân, nàng không thương huynh!” Nàng đi đến phía sau hắn, bi thương khẽ nói.

Nghe lời nói của nàng, Tạ Chấn Thanh đột nhiên xoay người lại, đem bầu rượu vút xuống đất, một tiếng va đập lớn, nhất thời trên đất đầy mảnh vụn của bầu rượu, và rượu tràn ra.

Bị hành động bất ngờ của Tạ Chấn Thanh làm hoảng sợ, Lưu Chức Vân còn chưa kịp phản ứng, đã bị hắn dùng lực bắt lấy bả vai, kéo đến trước người.

“Ta không tin! Đây đều là các người nói dối! Đây là nói dối!” Hắn đỏ mắt, thô bạo lắc lư Lưu Chức Vân, ở nàng bên tai rống to.

“Ta không lừa huynh! Biểu ca, chúng ta không có lừa huynh...” Nhìn bộ dáng hắn hung hãn, Lưu Chức Vân đau lòng vạn phần, lệ rơi đầy mắt.

“Cút! Muội đi ra ngoài cho ta, ta không muốn nhìn thấy muội... Cút!” Hắn không muốn đối mặt sự thật, kiên quyết đuổi Lưu Chức Vân ra khỏi phòng.

“Biểu ca...” Lưu Chức Vân không ngừng khóc, không có năng lực phản kháng lại Tạ Chấn Thanh kéo ra cửa.

Tạ Chấn Thanh không để ý nàng khóc, mở cửa ra, không lưu tình chút nào dùng sức đẩy nàng ra ngoài, lập tức đóng cửa phòng lại, không hề nhìn nàng một lần.

Lưu Chức Vân bị đẩy ngã, thân thể ngã đau nhưng không thể đau bằng trong lòng. Nàng nhìn cánh cửa vô tình bị đóng lại, đau lòng quỳ trên đất khóc lớn.

Mặt đất lạnh lẽo dần dần truyền vào trong người nàng, từ từ ngấm vào trong lòng nàng... Cuối cùng nàng ngừng khóc, khó khăn di chuyển thân thể cứng ngắc từ dưới đất đứng lên, ánh mắt dần dần trở nên lạnh lẽo vô tình, không hề lưu luyến ly khai trước phòng Tạ Chấn Thanh.

Hơn nửa tháng sau, sáng sớm hôm nay, Lưu Chúc Vân dẫn theo vài tên gã sai vặt và tỳ nữ cùng một bà mụ được mời tới từ bên ngoài phủ, gương mặt lãnh nghiêm dẫn đoàn người đi đến phòng Lưu Tĩnh Minh.

Đến ngoài cửa phòng, nàng hướng Xảo Xảo gật gù đầu, muốn nàng tiến lên gõ cửa.

Xảo Xảo tiến lên, gõ hai cái lên cửa, chợt nghe bên trong truyền đến thanh âm Linh Đan.

“Ai vậy?” Linh Đan vừa hỏi, vừa mở cửa, lập tức bị đám người tụ tập ngoài cửa làm hoảng sợ, hơn nữa khi nàng nhìn thấy Lưu Chúc Vân, tim càng đập mạnh hơn.

Vết thương của tiểu thư thật vất vả mới lành lại, đừng để một lần nữa nha!

Nàng chặn trước cửa, ngập ngừng hỏi, “Xin hỏi có chuyện gì sao?”

Lưu Chúc Vân không để ý đến Linh Đan, mặt không chút thay đổi, hạ lệnh đám người phía sau, “Kéo ả ra đây cho ta!”

Hai gã sai vặt lập tức tiến lên tóm lấy Linh Đan, dùng sức lôi ra ngoài cửa.

“Nhị tiểu thư, cô làm cái gì vậy?” Linh Đan kinh hoảng không ngừng giãy dụa, muốn thoát khỏi kiềm chế trên người. “Buông! Buông ra...”

Ở trong phòng, Lưu Tĩnh Minh nghe thấy tiếng gào Linh Đan ngoài cửa, bất chấp mình vừa rời giường còn chưa sơ trang, vội vàng chạy ra, sợ Linh Đan gặp chuyện không may.

Nàng vừa mới bước ra cửa phòng, còn chưa kịp mở miệng hỏi, Lưu Chúc Vân liền hướng người đứng bên cạnh, vẽ mặt nhăn nhó, bà mụ thân hình thấp bé cùng ba tỳ nữ to con nháy mắt.

Bốn người nhanh chóng chạy đến phòng của Lưu Tĩnh Minh, hai nha đầu bắt lấy cánh tay Lưu Tĩnh Minh, nàng không cẩn thận, bị kéo vào trong phòng.

Giấy giụa của Lưu Tĩnh Minh đối với hai nha đầu to con mà nói, tựa như con gà con vỗ cánh, một chút tác dụng đều không có.

“Các người buông ra! Các người muốn làm cái gì?” Thân hình nhỏ nhắn của nàng căn bản không thể nào lay động lấy nửa phần hai nha đầu đang giữ lấy nàng, chỉ chốc lát sau, đã bị các nàng mang vào trong phòng.

Ở ngoài cửa, Linh Đan nhìn chuyện xảy ra trước mắt không bình thường, sợ hãi dùng sức đạp đã hai gã sai vặt đang bắt lấy nàng, lớn tiếng quát to.

“Các người rốt cuộc muốn làm gì? Các người buông tay... Nhị tiểu thư, các người làm gì với tiểu thư?”

Nguyên bản Lưu Chúc Vân nhìn cánh cửa khép hờ, nghe thấy Linh Đan ồn ào, ả chậm rãi quay đầu về phía nàng, dùng ánh mắt khiến người ta phát rét nhìn nàng.

Linh Đan bị vẽ mặt lãnh khốc cùng ánh mắt dị thường của Lưu Chúc Vân làm kinh sợ, thanh âm gào thét lập tức biến mất, không dám phát ra thanh âm gì, hoảng sợ nhìn ả.

Lưu Chúc Vân hăm dọa Linh Đan, cũng không mở miệng, lại lần nữa chăm chú nhìn vào cửa phòng, ánh mắt nóng rực khác thường, còn lộ ra chờ mong.

Lưu Tĩnh Minh ở trong phòng, bất luận nàng dùng sức vặn vẹo giãy dụa như thế nào, vẫn bị cường lực kim hãm ở trên giường, hai nha đầu một trái một phải đè chặt bả vai cùng chân của nàng, đặt nàng nằm ngang trên giường.

Nàng kinh hãi nghe thấy lão phụ nhân kia nói ra lời đáng sợ

“Cởi tiết khổ nàng ra!” Thanh âm bà mụ già nua khàn khàn, kinh khủng như ác quỷ.

Nghe vậy, tâm Lưu Tĩnh Minh như bị người dùng lực đè ép, đau đớn làm nàng cơ hồ không thở nổi. Nàng sợ hãi đến không phát ra thanh âm nào, dùng sức đá hai chân, muốn tránh khỏi tay của hai nha đầu kia.

Bởi vì nàng giãy dụa, làm cho nha đầu kia không thể dễ dàng cởi tiết khó nàng ra, vì thế hai nha đầu khác dùng bàn tay đang trống, chế trụ hai chân Lưu Tĩnh Minh không ngừng đá động.

Lưu Tĩnh Minh sợ hãi cảm giác được hạ thân xích lõa phơi bày trong không khí lạnh lẽo, nàng nghe được bà mẹ khàn khàn nói, “Kéo chân ra!”

Nàng toàn thân đổ đầy mồ hôi lạnh, run rẩy không ngừng, cố gắng nặn ra thanh âm cầu khẩn, “Xin các người thả ta, đừng đối với ta như vậy... Van cầu người...”

Không ai hưởng ứng lời cầu xin của nàng, vẫn lãnh nghiêm mặt, tiếp tục động tác.

Nàng tuyệt vọng cảm giác được hai chân của mình bị cường lực mở ra, nàng run rẩy cầu xin thì đột nhiên bị một dị vật đưa vào hạ thể ngăn chặn, phút chốc ngẹn lại ở cổ họng.

Nàng ngừng giãy dụa, nhắm hai mắt lại, mặc cho nước mắt nhục nhã không ngừng chảy ra, mặt của nàng hoàn toàn thấm ướt. Hạ thể bị người ta vô lễ thăm dò, loại cảm giác ghê tởm cùng xấu hổ này, khiến nàng khóc nức nở.

Lát sau, bà mẹ kiểm tra xong, tìm hăm trên người nàng cũng buông lỏng, nàng tựa như búp bê vải rách nằm ở trên giường.

Bà mẹ chờ bọn nha đầu mặc quần áo chỉnh tề cho Lưu Tĩnh Minh xong, liền dẫn các nàng đi ra cửa phòng.

Mẹ đi đến bên cạnh Lưu Chức Vân, ghé sát vào tai nàng nói nhiều, tiếp theo nhìn thấy Lưu Chức Vân vì lời bà mẹ nói mà cười híp mắt.

“Xảo Xảo, lấy thêm ít bạc thưởng cho Ngô bà bà. Người thay ta đưa bà ra ngoài.” Tâm tình nàng vô cùng tốt, phân phó cho Xảo Xảo.

Sau đó nàng nói với hai nha đầu còn lại, “Vào đuổi nữ nhân không biết xấu hổ đó ra ngoài, nhốt ở buồng phòng chứa củi! Từ giờ trở đi, không cho phép ăn uống bất cứ thứ gì, nghe không?”

Nhìn nha đầu theo chỉ thị nàng đi vào phòng, Lưu Chức Vân ha ha cười rồi xoay người rời đi.

Lúc này, Linh Đan được gã sai vặt buông ra, vội vàng chạy vào trong phòng.

Nàng hoàn toàn không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, chỉ có thể nóng vội kích động nhìn tiểu thư mình bị đưa đến phòng chứa củi...

Sau ngày đó, Tạ Chấn Thanh tái mặt ly khai Lưu gia, trở lại Tạ phủ, từ lần đó, hẳn không hề trở lại Lưu gia.

Lưu Tĩnh Minh cuộn tròn thân thể vào một góc trong phòng chứa củi, nằm sát vào đồng rơm rạ cùng tạp vật chất đồng trên mặt đất, muốn tránh khỏi hàn khí lạnh thấu xương thổi vào.

Nàng đã hai ngày chưa được ăn gì, uống gì, thân thể suy yếu khiến nàng nâng tay lên cũng phải mất một phần khí lực, cho nên nàng lẳng lặng nằm, giữ gìn khí lực còn sót lại.

“Tiểu thư...”

Lưu Tĩnh Minh đang lúc mơ mơ màng màng, tựa hồ nghe thấy Linh Đan gọi, nàng không khỏi lo lắng đứng lên bỗng nhiên đã xảy ra việc này, khẳng định Linh Đan nhất gan kia sẽ luống cuống không biết như thế nào.....

Nghĩ đi nghĩ lại, nàng lại nghe thấy Linh Đan gọi, lúc này càng rõ hơn, hơn nữa thanh âm cũng sót ruột hơn.

“Tiểu thư, cô làm sao vậy? Tiểu thư, em là Linh Đan! Tiểu thư...”

Thanh âm gần gũi kia dường như ở bên người, vì thế Lưu Tĩnh Minh động dậy thân thể mềm nhũn, ngẩng đầu nhìn về phía tiếng gọi truyền đến.

“Linh...” Nàng cao hứng nhìn khuôn mặt Linh Đan qua cửa sổ ở phòng chứa củi, muốn đáp lại lời gọi của nàng, nhưng cổ họng khô khốc không phát ra được tiếng nào.

Linh Đan nhìn Lưu Tĩnh Minh, khóc nói, “Tiểu thư, làm sao bây giờ? Phòng chứa củi bị khóa, em vào không được... Cô đói bụng không? Em lấy thức ăn đến đây...”

Nhưng nàng lại chỉ có thể đứng ở ngoài cửa, lo lắng nhìn tiểu thư ăn mặc đói rách... Có ăn thì như thế nào? Nàng không vào được!

Linh Đan sốt ruột lại ở ngoài giậm chân khóc thút thít.

“Linh... Linh Đan...” Lưu Tĩnh Minh cố gắng phát ra tiếng yếu ớt, tiếng nói khàn khàn như cát mài.

“Tiểu thư...” Linh Đan nghe thấy Lưu Tĩnh Minh đáp lại, tay đặt lên cửa sổ, cố gắng muốn nghe rõ lời tiểu thư nói.

“Trở về phòng đi...” Nàng còn chưa nói xong, đã bị Linh Đan cắt đứt.

“Không được! Tiểu thư, em không muốn về phòng! Người ta muốn cứu tiểu thư ra! Ô...” Nước mắt nước mũi nàng chảy ra, vô cùng nhếch nhác.

Lưu Tĩnh Minh vô lực nhắm mắt. Nàng thật sự là hết cách với kẻ dở hơi này, cũng chưa nghe nàng nói xong... Phải biết rằng nàng không còn bao nhiêu khí lực để lãng phí.

“Im miệng!” Nàng cố gắng quát Linh Đan ngừng khóc.

Thật vất vả, Linh Đan mới ngừng khóc, chớp mắt to nhìn nàng, Lưu Tĩnh Minh mới lần nữa mở miệng.

“Người nghe rõ, trở về phòng... Tìm một túi vải gấm màu vàng dưới gối ta...”

Nàng dừng lại hít một hơi, mới nói tiếp, “Trong túi có một khối Ngọc Như Ý. Người cầm nó đến Dẫn Khánh vương phủ phủ Hoàng Vi, tìm người tới cứu ta... Hiểu chưa?”

Linh Đan tuy rằng không hiểu giao phó của tiểu thư, bất quá có người có thể cứu tiểu thư, muốn nàng làm gì cũng được.

“Tiểu thư, em đến chỗ đó phải tìm ai đây?” Linh Đan lấy tay lau đi nước mắt nước mũi trên mặt, ghen ngào hỏi.

“Tìm chủ nhân của Ngọc Như Ý kia... Cho dù hắn không ở đấy, thì người trong phủ cũng sẽ giúp người...” Chỉ sợ Ứng Vành còn chưa từ Đông Hải Thành trở về, nếu không sao còn chưa đến tìm nàng.

“Em phải đi!” Linh Đan xóc chéo quần lên, xoay người chạy đi.

Thừa dịp đêm khuya, Linh Đan lặng lẽ từ tường hậu viên đi ra ngoài, liều mạng chạy tới Dẫn Khánh vương phủ...

Sau khi Linh Đan đi không bao lâu, cửa phòng chứa củi bị mở ra.

Lưu Tĩnh Minh lần nữa trở lại góc tường, ngẩng đầu nhìn ra cửa, bất ngờ thấy người đi vào là Lưu Chức Vân.

Lưu Chức Vân trần ngực ghen tỵ nhìn xung quanh Lưu Tĩnh Minh tối tăm, quần áo xóc xếch, tóc rối tung, lại vẫn xinh đẹp như cũ, phần hận trong lòng càng khó đè nén xuống.

Nàng đứng trước người Lưu Tĩnh Minh, từ trên cao tà ngễ nhìn xuống nàng.

“Người có biết ta vô cùng chán ghét người, vô cùng hận người không?” Giọng nói cùng ý tứ của nàng hoàn toàn trái ngược, êm ái mềm mại lạ thường.

Lưu Tĩnh Minh không có đáp lời, chỉ lắc đầu.

Nàng thật sự không nghĩ tới, ở trong lòng Lưu Chức Vân, sự tồn tại của nàng không chỉ giống như một cây gai, mà giống một cây đao, lúc nào cũng đâm vào lòng nàng...

“Ta là nữ nhi do chính thất sinh, nhưng phụ thân chưa từng dùng thiện ý đối đãi ta, thương yêu ta, lại càng không cần nói đến đưa tay ôm ta một cái... Khi còn nhỏ, ta không biết khác biệt giữa ta và người, mà khi ta hiểu ra, nhìn phụ thân thương yêu người, người nói xem, cảm tưởng của ta như thế nào? Ta làm sai cái gì? Vì sao cùng là con gái, ta lại không chiếm được một chút quan tâm của phụ thân?”

Lưu Chúc Vân đem đau khổ chôn sâu trong lòng nhiều năm nhẹ nhàng nói ra.

Đến bây giờ, Lưu Tĩnh Minh mới biết, bởi vì không được phụ thân quan tâm, đau đớn trong lòng muối muối lại khắc sâu như vậy.

“Người chỉ thấy nương của ta kiên cường mạnh mẽ, người cho rằng mẹ con các người nhận hết khi dễ cùng vũ nhục của nương ta, có phải hay không?” Nàng hừ lạnh một tiếng, “Vậy mẹ con các người có biết, đêm khuya nương của ta một mình cô tịch? Có biết bởi vì không được trưng phu yêu thương, bà đã phải thương tâm khổ sở như thế nào?”

“Người nói cho ta biết, nương của làm sai điều gì? Trước lúc xuất giá thì không thể hướng tới một đoạn nhân duyên ân ái sao?”

Lưu Tĩnh Minh chỉ có thể chảy lệ lắc đầu. Tuy rằng nàng chưa từng cảm hận đại nương khắt khe nàng sau khi cha mẹ nàng chết, bất quá nàng cũng chưa từng có động cơ làm những chuyện này.

Nguyên lai đại nương cũng là người đáng thương, ở mặt ngoài phong quang xinh đẹp, nhưng sau lưng lại cất giấu bi thương vô tận...

Lưu Chúc Vân cười cười, “Hiện tại, biểu ca dễ dàng yêu người chưa đến vài lần gặp mặt, ta ở bên người hẳn chờ đợi mấy năm nay, hẳn lại hoàn toàn không để ở trong lòng...”

Nàng nói xong, từ cười khê chuyển thành cười lớn, cười đến nước mắt đều chảy ra.

Một lúc lâu, nàng mới lại nói, “Rốt cuộc ta kém người ở chỗ nào?”

“Chúc Vân...” Lưu Tĩnh Minh rơi lệ đầy mặt, vì Lưu Chúc Vân đau lòng không thôi. Muội muội nhỏ hơn nàng hai tuổi, cũng ngây thơ hồn nhiên, hoạt bát không biết sầu lo, thế nhưng lại bởi vì mình mà có nhiều thống khổ như vậy... Nàng chỉ nghe nàng nói đã cảm thấy lòng chua xót.

Lưu Chúc Vân từ từ ngồi xổm xuống, nhìn Lưu Tĩnh Minh khóc, “Tỷ tỷ, người nói cho ta biết, ta nên làm gì bây giờ? Giết người, hay là tự giết ta? Cái nào mới để cho ta thoát khỏi những đau khổ này?”

Trải qua nhiều năm, nàng mới lần nữa gọi tiếng tỷ tỷ này... Ánh mắt của nàng đỏ lên, nhưng ngay cả một giọt nước mắt cũng không chảy ra được.

Lưu Tĩnh Minh miễn cưỡng bò dậy ngồi trước người nàng, đưa hai tay ôm lấy gương mặt hiện đầy bi ai của Lưu Chúc Vân.

Nàng ôm vai của nàng, tay vỗ về gáy nàng, mặt tựa vào bên gáy nàng, khóc lớn nói, “Thực xin lỗi... Thực xin lỗi, Chúc Vân, ta không biết... Cho tới bây giờ ta cũng không biết, ta mang cho người nhiều đau khổ như vậy, thực xin lỗi...”

Lưu Chúc Vân cũng không có phản kháng, mặc cho Lưu Tĩnh Minh ôm nàng khóc, tựa như một con búp bê xinh đẹp, không hề có sinh khí.

Nàng mặt không chút thay đổi nghe lời day dứt của Lưu Tĩnh Minh, nghe Lưu Tĩnh Minh không hề ngừng khóc.

Không biết qua bao lâu, quần áo trên vai nàng bị nước mắt Lưu Tĩnh Minh thấm ướt, nàng rõ ràng cảm nhận thân thể mềm mại ấm áp trước người tỏa ra hơi ấm, xuyên thấu thân thể hai người đang dán chặt lấy nhau.

Dần dần, vẻ lạnh băng trên khuôn mặt nàng từ từ biến mất, trong mắt dâng lên lệ quang trong suốt, cánh môi cong cong cũng không còn mím chặt nữa.

Lưu Chúc Vân nhịn không được gào thét, ôm thật chặt lấy Lưu Tĩnh Minh, ở trong ngực nàng gào khóc lớn như một đứa bé, dường như muốn đem tất cả ủy khuất trong lòng phát tiết ra ngoài.

Lúc này, Ứng Vành hoá tốc đến, bất ngờ phá cửa vào, căn phòng chứa củi yếu ớt tựa như giấy không chịu nổi, bị hấn đập ra rồi đổ xuống.

Ứng Vành vội chạy vọt vào phòng chứa củi, vốn cho rằng sẽ thấy Lưu Tĩnh Minh bị làm nhục tra tấn, không nghĩ tới đập vào mắt, là cảnh hai tỷ muội ôm nhau khóc lớn.

Toàn thân vận sức chờ phát nhưng nhất thời không có chỗ phát tiết, suýt nữa hần bị chính nội lực của mình gây thương tích, may mắn hần thu lại được nội lực, âm thầm vận khí thả lỏng cơ thể căng thẳng, trở lại bình thường.

Ứng Vành chỉ có thể ngây ngô đứng một bên, nhìn tỷ muội Lưu Tĩnh Minh khóc khàn cả giọng, hoàn toàn không có đất dụng võ. Ngay cả Linh Đan cùng huynh đệ Mạc gia ngay sau đó đuổi tới cũng không hiểu màn kịch đang diễn ra trước mắt.

Ách... Bọn họ không phải tới cứu người sao?

Ứng Vành ôm Lưu Tĩnh Minh, nhắc chân lên đá vắng cửa gỗ nặng nề có khắc Tường Long du vân, tiêu sái đi tới tầm điện hoa mỹ.

Hần chờ Lưu Tĩnh Minh khóc đủ, cương quyết bắt nàng ăn ít cháo uống nhân sâm, xác định cơ thể không còn gì đáng ngại, tạm thời buông tha đám người Lưu Chúc Vân, không quan tâm Lưu Tĩnh Minh phản đối, ôm lấy nàng, đi ra ngoài.

Vừa ép Lưu Tĩnh Minh ăn, hần vừa muốn Linh Đan đem tất cả mọi chuyện nói cho rõ ràng nghe xong, hần cố nén tức giận, chờ hần dàn xếp tốt cho Lưu Tĩnh Minh xong, sẽ trở lại trừng trị đám người làm nàng bị thương.

Dọc theo đường đi hần cũng không để ý tới câu hỏi của Lưu Tĩnh Minh, mang theo nàng phi lên cao, nhanh như gió đi về một phía.

Lưu Tĩnh Minh bị hần ôm, gió đêm thổi mạnh, làm nàng mắt cũng không mở ra được, đừng nói là nhìn xem hần mang nàng đi nơi nào.

Đến khi hần đá cửa phát ra tiếng vang lớn, mới làm nàng cả kinh mở mắt ra.

Nàng còn chưa kịp thấy rõ là đến nơi nào, liền bị một nam thanh sang sảng mang theo hài hước hấp dẫn chú ý.

“Cửa của ta thế nào lại làm phiền Tiểu vương gia nữa rồi?”

Lưu Tĩnh Minh theo tiếng nói nhìn về phía trước, giường gấm lớn được che phủ bởi màn che và bình phong óng ánh vàng, xuyên tấm màn nửa che nửa hở, nàng thấy rõ một nam một nữ nằm ở trên giường, thanh âm sang sảng kia, là do nam tử kia phát ra.

Khi nàng cảm thấy được nam tử kia không mặc y phục thì liền vội vàng quay mặt lại, vùi vào trong ngực Ứng Vành, không dám nhìn lâu.

Người nọ nói tiếp, “Người xem, người thô lỗ làm tiểu mỹ nhân của trẫm sợ hãi.”

Ứng Vành tức giận nhìn đường huynh vẫn còn khua môi múa mép, lên tiếng hưởng ứng, “Nàng bị người làm một chết, không liên quan đến ta.”

“Chắc chắc chắc, Tiểu vương gia chúng ta tính khí khá lớn đây.” Ứng Hạo nhìn ra được Ứng Vành đến là có chuyện.

“Ngu phi, nàng lui xuống trước đi!” Hần đuổi phi tử bên thân đi, mới đứng dậy mặc y phục.

Hần không ngại cho người ta nhìn thấy, bất quá chỉ sợ tiểu tử chết tiệt Ứng Vành kia sẽ để ý, cho nên hần vẫn ngoan ngoãn mặc y phục lên.

Ứng Hạo vẫy lui thái giám cung nữ được Ứng Vành đưa tới, xoay người đi tới giường ấm mềm mại, không ngờ nhìn thấy đã Ứng Vành sớm ngồi ngay ngắn ở đó.

“Người thật đúng là không khách khí... Nói đi! Nửa đêm lôi trẫm từ trong chăn ấm ra, rốt cuộc có chuyện gì?” Hần thoải mái ngồi trên giường ấm, dựa vào đệm, ung dung hỏi.

Ứng Vành nghe Ứng Hạo tự xưng trẫm, ôm chặt Lưu Tĩnh Minh không cho giãy giụa muốn xuống đất, “Để cho người gặp nghĩa muội một chút!”

Nghe hắn nói xong, Ứng Hạo còn chưa không có tiếp lời, Lưu Tĩnh Minh ở trong ngực hắn đã gây khó dễ, “Người nói cái gì?”

“Đây là chuyện lần trước ta nói với nàng phải giải quyết thỉnh hoàng đế thu nàng làm nghĩa muội, lấy thân phận công chúa gả cho ta.” Ứng Vành vỗ về lưng Lưu Tĩnh Minh.

“Trời ơi! Người... Hoàng Thượng...” Nàng hoàn toàn không biết nên có phản ứng gì. Nửa đêm hắn đánh thức Hoàng Thượng, đem phi tử người ta đuổi ra, mà hiện tại nàng thậm chí còn không có phép tắc ngồi ở trên đùi hắn, còn chưa thỉnh an hoàng thượng!

“Đừng sợ, tương lai hắn chẳng những muốn đem nàng là muội muội thương yêu, còn muốn đem nàng làm đệ muội cưng chiều, cho nên... Tới đây, gọi hoàng huynh.” Ứng Vành giống như gia gia, nói thực nhẹ nhàng.

Lưu Tĩnh Minh hốt hoảng đưa mắt nhìn gương mặt Hoàng Thượng hiền hòa, nhưng không dám y theo lời Ứng Vành gọi người.

Chắc, kêu nàng đừng sợ? Hắn cho là nàng đến chợ kêu mua cây hành hay con gà sao? Người nọ là Hoàng Thượng nha! Hắn cho là ai cũng có thể nhìn thấy hoàng thượng ngày ngày sao?

Nàng không khỏi tức giận lấy tay bấm vào cánh tay Ứng Vành.

Ứng Hạo cười to, “Muội muội, nàng đừng cấu hắn nữa, cấu nữa mặt hắn càng cười nhiều hơn.”

Thì ra một động tác nhỏ vừa rồi của nàng cũng rơi vào trong mắt Ứng Hạo, hơn nữa Ứng Vành cố làm ra vẻ khoa trương, người không mù đương nhiên biết có chuyện gì.

Tiếng cười Ứng Hạo khiến Lưu Tĩnh Minh càng thêm đỏ mặt.

“Tôi gọi một tiếng hoàng huynh nghe đi! Hoàng muội của trẫm mảnh mai yếu ớt, tựa như gió thổi sẽ bay, nào có đáng yêu như nàng... Mau gọi!” Ứng Hạo ôn hòa thúc giục.

Hoàng đế tôn quý bỏ đi hình ảnh mà dụ dỗ nàng, nếu nàng không mở miệng, thì thật không thức thời.

“Hoàng huynh.” Thanh âm nhỏ nhỏ, Lưu Tĩnh Minh cúi đầu gọi một tiếng.

“Ngoan! Ngày mai trẫm sẽ chính thức sắc phong nàng là Hợp Trinh công chúa, trước khi xuất giá nàng hãy đến ở trong cung đi!”

Ứng Hạo cười cười với Ứng Vành, xem ra đường đệ lãng tử bất cần đời này của hắn, thật sự sẽ vì Lưu Tĩnh Minh mà hồi tâm, không còn lưu luyến bụi hoa, khắp nơi lưu tình nữa.

“Đa tạ hoàng huynh!” Ứng Vành hiếm khi ở trước mặt Ứng Hạo mà bày ra thần sắc nghiêm trang, vì hắn giúp một tay mà trong lòng cảm kích.

“Xin người vớt cái bộ mặt ghê tởm đó xuống... Mặc dù thời gian dùng văn thiện (bữa tối) đã qua từ lâu không phun ra được, bất quá trẫm không muốn hôm nay ngay cả tảo thiện (ăn sáng) cũng nuốt không trôi.”

Ứng Vành chỉ cười, không có tiếp lời.

“Được rồi, náo loạn một buổi tối, các người trước hãy ở trong cung nghỉ ngơi một chút, có chuyện gì chờ trời sáng rồi hãy nói.” Ứng Hạo nói xong còn đánh một cái ngáp thật to, tỏ vẻ hắn cũng rất mệt mỏi.

“Đi thôi!” Ứng Vành kéo Lưu Tĩnh Minh, ôn nhu ôm nàng, đưa nàng ra phía cửa.

“Chờ một chút, người thật sự là không lễ phép...” Lưu Tĩnh Minh nhỏ nhỏ quở trách, sau đó hướng Ứng Hạo phúc thân, “Hoàng huynh, Tĩnh Minh cáo lui trước.”

Nhìn hành động của nàng, Ứng Vành không khỏi mở to mắt, bất quá cũng mặc kệ. Dù sao chờ chung sống lâu dài, nàng sẽ hiểu được, đường huynh hoàng đế của hắn không thích như này.

“Nghỉ ngơi thật tốt nha!” Ứng Hạo nháy mắt nhìn Ứng Vành, ý muốn hắn kiềm chế một chút, đừng làm cho Lưu Tĩnh Minh mệt quá.

Ứng Vành không để ý tới Ứng Hạo nháy mắt ra hiệu, kéo Lưu Tĩnh Minh rời đi.

Kiểm tra trên người Lưu Tĩnh Minh, xác nhận vết thương trên người nàng đã hoàn toàn khỏi hẳn, Ứng Vành mới ôm vào trong lòng, an tâm nằm xuống.

“Sớm biết sẽ phát sinh chuyện này, lúc trước ta nên ép nàng chuyển đến căn nhà ta đã chuẩn bị... Nàng cũng lạ, nếu nàng không phản đối, cũng sẽ không bị những đau đớn da thịt này làm kinh sợ.” Hấn yêu thương hôn lên gò má nàng, “Cho nên ta mới nói nàng là tiểu yêu tinh... Thật biết giày vò mình để cho ta khổ sở.”

“Người trở về khi nào?” Nàng không nghĩ tới Linh Đan thật có thể tìm được hấn. Nàng cho là hấn còn ở Đông Hải Thành cơ!

“Chuyện vừa xong xuôi, ta cũng vừa thúc ngựa trở về. Vừa mới tới cửa, liền nhìn thấy nha đầu của nàng khóc thê thảm vô cùng, làm ta sợ đến tim đập không ngừng, ngựa cũng chưa xuống, vội vàng chạy đi tìm nàng.”

Hấn bình tĩnh trả lời của nàng câu hỏi, ánh mắt đột nhiên chuyển u tối sắc bén, khẩu khí lạnh lẽo, “Những người thương tổn nàng, ta muốn bọn chúng ném thử thống khổ gấp bội so với nàng!”

“Không!” Lưu Tĩnh Minh vội vàng ngăn cản hấn, “Người không được thương tổn các nàng...”

“Đó là báo ứng của bọn chúng! Sao nàng còn nói giúp cho chúng?” Hấn nheo mắt lại, bắt mãn ngăn cản của nàng, đem thân thể của nàng kéo xuống, để nàng nằm sấp trên ngực hấn.

“Đại nương từ sau khi gả cho cha ta, chưa bao giờ lấy được chút cảm tình nào của ông. Ta là nữ nhân, ta có thể hiểu được đau khổ của nàng.” Ngón tay nàng nhẹ vuốt lồng ngực hấn, đầu gối lên vai hấn, nhẹ giọng giải thích với hấn. “Giả sử người cưới ta cũng không yêu ta, ta đây sẽ không sống nổi...”

Ứng Vành nắm lấy tay nàng, đặt ở bên môi hôn một cái, “Ta không nói qua ta yêu nàng?” Hấn lập tức nói ra lời yêu, hướng nàng cam đoan hấn thật lòng.

Nàng nở nụ cười xinh đẹp, ngẩng đầu lên, tay chống trên ngực hấn, nhìn mặt hấn nói, “Người chưa nói qua...” Mặt nàng tiến gần, dùng đôi môi mềm mại hạ xuống khoe miệng hấn. “Nhưng ta cảm nhận được... Cho nên ta rất may mắn nha! Tương lai ta sẽ có một trưởng phụ yêu ta, không phải sao?”

Thấy hấn muốn mở miệng, Lưu Tĩnh Minh đặt tay lên môi hấn ngăn hấn nói chuyện, sau đó tiếp tục nói, “Nghe Chúc Vân nói, ta mới biết được ta thật sự hạnh phúc. Tuy rằng cha mẹ ta mất sớm, nhưng ta lại có được toàn bộ yêu thương của bọn họ.”

Ánh mắt của nàng bắt đầu mênh mông, “Cha ta bởi vì yêu mẹ ta, cho nên mới đem tất cả tình thương của cha cho ta... Đối với Chúc Vân cái này vô cùng không công bằng, nàng cũng là nữ nhi của cha nha! Đơn giản là mẫu thân của nàng không phải nữ nhân phụ thân yêu, cho nên phụ thân chưa từng có một tia tình cảm với nàng... Người bảo làm sao nàng không oán giận, làm sao không đau khổ?”

“Ngay từ khi còn nhỏ, nàng đã bị phụ thân cự tuyệt, mà ta lại lấy hết thứ thuộc về nàng...” Nghĩ đến muội muội đau xót, Lưu Tĩnh Minh nhịn không được rơi lệ, ngay cả nói cũng chưa nói xong.

Ứng Vành nắm tay nàng, lau nước mắt của nàng. “Đừng khóc, đó không nằm trong khả năng của nàng, đó không phải lỗi của nàng...”

Tầm mắt của nàng bị hàng nước mắt làm mờ hồ, nhưng nàng có thể cảm nhận được ánh nhìn của hấn thâm tình bao nhiêu, ôn nhu bao nhiêu.

“Ta biết không phải là lỗi của ta... Nhưng, lòng ta đau cho đại nương ta, đau lòng uội muội ta!” Nàng lớn tiếng khóc, mặt vùi vào trong cổ hấn, nước mắt chảy ra không ngừng.

Ứng Vành biết nếu không cho nàng phát tiết đau đớn trong lòng, chuyện này sẽ vĩnh viễn tra tấn nàng, cho nên hấn không hề khuyên nàng ngừng khóc nữa, ngược lại nhẹ nhàng vỗ lưng nàng, lẳng lặng làm bạn với nàng.

“Các nàng cũng không có sai... Ô...” Nàng vừa khóc, vừa nói không rõ.

“Phải phải phải, các nàng đều không sai.” Nàng nói một câu, hấn liền phối hợp trả lời một câu, an ủi thương tâm của nàng.

Đến khi nàng khóc mệt, phát tiết hoàn toàn cảm xúc trong lòng, hấn mới dần dần đi vào giấc ngủ...

11. Chương 11: End

“Người đừng như vậy... Thật xấu hổ...” Tiếng nói nỉ non từ đôi môi hồng diễm phát ra, y sam đỏ thắm trên người Lưu Tĩnh Minh xốc xếch bung ra, thân thể tuyết trắng hoàn toàn phơi bày ở nam nhân trước mắt.

Nàng bị Ứng Vành ôm đặt ở trên bàn ngọc tròn giữa phòng, hỉ chúc (nén thấp vào dằm tâm hôn) đỏ thắm khiến vẻ đẹp của nàng theo ánh chiếu càng rõ ràng hơn, ngay cả những sợi lông tơ trên người cũng thấy được rõ nét.

Nàng ngồi ở mép bàn, hai chân bị hấn kéo ra đặt trên bàn, hạ thân giống như đóa hoa nở rộ trước mắt hấn. Hấn ngồi xuống quỳ gối giữa hai chân, dùng môi lưỡi cùng ngón tay linh hoạt chiều chuộng nàng.

“Bảo bối, nàng thật ngọt...” Trong cơ thể nàng không ngừng chảy ra chất lỏng, môi lưỡi của hấn không ngừng liếm lên hoa nhị mềm mại của nàng.

Trong cơ thể trống rỗng khiến nàng mở miệng cầu khẩn, “Vành, đừng đùa... Ta muốn người...”

“Chờ thêm chút nữa, cố kiên nhẫn chút...” Hấn đứng lên, dùng lưỡi đem bên môi còn dính ái dịch trơn bóng thơm mát tiến vào bên trong, tham luyện mùi thơm của nàng.

Hấn đặt phái nam giữa chân nàng, cọ xát vài cái, dính ái dịch của nàng, sau đó lui mông thẳng lưng một cái, sau đó đem cự đại tiến vào trong nàng.

“Ừm...” Trong cơ thể nàng phong phú thỏa mãn mà kêu rên ra tiếng.

Hấn động thân tiến lên, đưa phái nam của mình nhập vào nơi chật hẹp.

“Thật chặt, thật nóng... Nàng mau đưa ta hòa tan...” Ở đây ban đêm lạnh lẽo, trên người hấn lại chảy ra lượng lớn mồ hôi, theo động tác cuồng dã mà tản ra.

“Gọi đi, bảo bối. Ta thích nghe tiếng của nàng...” Trong mắt hấn tràn ngập tư thế xinh đẹp kích tình của nàng, nam tính dưới thân không khỏi sưng đỏ lên.

“A a...”

Nữ tử yêu kiều uyển chuyển tuyệt vời cùng nam tử gằm nhẹ thở dốc, trong hỉ phòng quang quắn niềm vui sướng hân hoan

Hoàng Thượng làm chủ, Lưu Tĩnh Minh phong quang lấy thân phận Hợp Trinh công chúa, thuận lợi gả vào Duẫn Khánh vương phủ.

Đồng thời Ứng Vành cũng theo thỉnh cầu Lưu Tĩnh Minh, không hề truy cứu sai lầm của Tạ Bảo Châu và Lưu Chức Vân. Nhưng hấn vẫn không thể có vẻ mặt ôn hoà đối mặt với mẹ con các nàng, mỗi lần gặp mặt, đều bày ra khuôn mặt lãnh khốc vô tình.

Đương nhiên, Lưu Tĩnh Minh kiên trì nhẹ nhàng, hấn không thể lãnh khốc được lâu, hơn một năm sau, băng sương trên mặt hấn từ từ tan chảy, vui vẻ cùng thê tử bắt quá hấn thỉnh thoảng vẫn đeo lên bộ mặt lạnh lùng đến dọa người.

Sau lần ở phòng chứa củi cùng muội muội ôm nhau khóc lớn, quan hệ Lưu Tĩnh Minh và mẹ con các nàng rõ ràng có thay đổi.

Lưu Chức Vân bắt mãi Lưu Tĩnh Minh đều đem tất cả phát tiết ra ngoài, không còn oán hận Lưu Tĩnh Minh nữa, cũng không còn oán hận điều gì, dứt bỏ tình thương thua kém kia, một lần nữa bày ra tươi trẻ hoạt bát đúng với tuổi của nàng.

Mà Tạ Bảo Châu cũng vì nữ nhi thay đổi, bỏ qua giận chó đánh mèo với Lưu Tĩnh Minh, chấp nhận lãng quên quá khứ, mở lòng hướng tới cuộc sống tương lai.

Lúc đầu bà mới đối mặt Lưu Tĩnh Minh còn có chút không được tự nhiên, bắt quá từng ngày trôi qua, từ từ, bà đã có dáng dấp của một đại nương.

Đến khi Lưu Tình Minh thay Ứng Vành sinh một nữ nhi khả ái trắng mập, càng làm Tạ Bảo Châu hoàn toàn bỏ đi ngăn cách trong lòng, thậm chí nguyện ý đến vương phủ giúp Lưu Tình Minh trong những ngày ở cũ, suốt ngày ôm bảo bối ngoại tôn nữ của nàng vào lòng.

Từ nay về sau, thời gian viên mãn của bọn họ, hạnh phúc chính thức ở lại trong lòng bọn họ, chưa từng xa cách...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/may-man-duoc-chang-yeu>